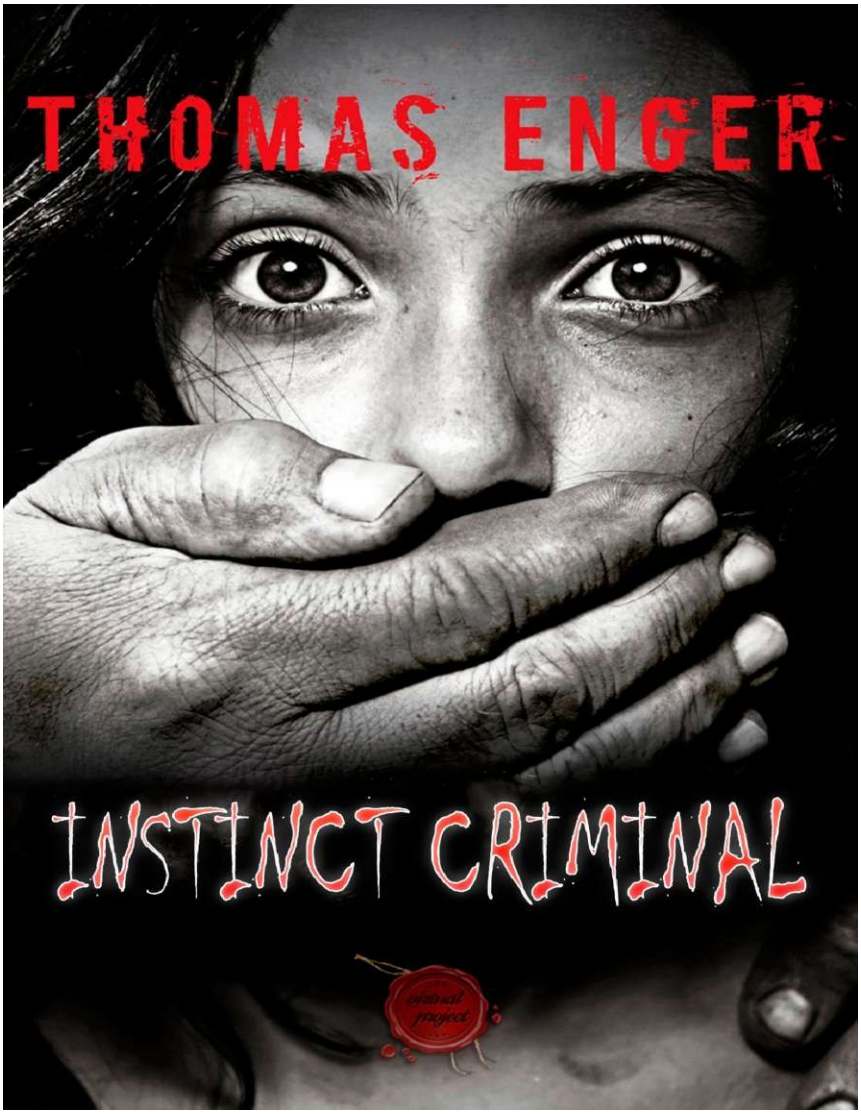

THOMAS ENGER INSTINCT CRIMINAL

Original: *Killerinstinkt [Inborn]* (2017)

Traducere din limba engleză de: EDITH NEGULICI

1

Despre autor

Thomas Enger este fost jurnalist. în 2010 a debutat cu romanul poliţist *Burned/Ars[m]*, care a devenit celebru înainte de publicare şi a reprezentat primul roman din seria bestselleruri avându-l ca protagonist pe Henning Juul. Drepturile de autor ale seriei au fost vândute până acum în 31 de ţări. în 2013, Enger a publicat prima carte pentru adolescenţi, un thriller fantastic şi sumbru intitulat *The Evil Legacy,* pentru care a câştigat *U-prize {Cea Mai Bună Carte*, la categoria Young Adult). *Killer Instinct,* pe care se bazează *Instinct criminal* şi care este un alt roman de suspans dedicat tinerilor, a fost publicat în Norvegia în 2017 şi a câştigat acelaşi premiu prestigios. Thomas Enger scrie acum o nouă serie mystery & thriller în colaborare cu Jorn Fier Horst. Thomas compune muzică şi locuieşte la Oslo împreună cu familia sa. îl puteţi urmări pe Twitter *@EngerThomas,* pe Facebook *www.facebook.com/thomas.enger*. *77* sau www.thomasenger.com

Despre traducătoarea ediţiei norvegiene

Kari Dickson a crescut în Edinburgh, Scoţia, dar şi-a petrecut cea mai mare parte a vacanţelor de vară în Norvegia cu bunicii care nu vorbeau engleza, aşadar ea vorbeşte limba norvegiană de la o vârstă fragedă. A continuat să studieze literatura scandinavă la UCL-{-\ în timp ce lucra într- un teatru la Londra, a fost rugată să traducă două piese de Ibsen, care i-au stârnit interesul pentru literatura norvegiană şi au inspirat-o să facă un maşter în traducere la Universitatea din Surrey. Iniţial, ea a lucrat ca traducător de reclame şi inclusiv câţiva ani la Banca Naţională a Norvegiei, dar acum se concentrează exclusiv pe literatură. Portofoliul ei include opere literare, romane poliţiste, non-ficţiune şi piese de teatru. Traducerea thrillerului *Trei secunde,* de Roslund & Hellstrom, a câştigat CWA International Dagger-[1-1]- în 2011. în prezent, Karl predă limba, literatura şi traducerea norvegiană la Departamentul de Studii Scandinave al Universităţii din Edinburgh.

Despre traducătoarea ediţiei britanice

Edith Negulici absolventă a Universităţii Naţionale de Artă Teatrală şi Cinematografică „I.L. Caragiale" Bucureşti, Facultatea de Teatru, specializările *Teatrologie, Management* şi *Marketing cultural şi Scenografie*. Edith este o traducătoare cu mare experienţă având în portofoliu numeroase volume de dramaturgie, proză, analize literare, comunicare. Dramaturg premiat şi jucat pe mai multe scene, ea a publicat un volum de teatru şi unul de poezie. Ca promoter şi manager cultural a făcut parte din echipa mai multor festivaluri de teatru.

Edith Negulici este secretar literar la Teatrul Evreiesc de Stat din Bucureşti.

Cel mai recent volum tradus la editura Tritonic este romanul MOR de Johana Gustawsson.

Nota editorului britanic

Instinct criminal se bazează pe thrillerul lui Thomas Enger, *Killerinstinkt,* dedicat tinerilor şi tradus din limba norvegiană de Kari Dickson. Noua carte în engleză, **Inborn,** conţine o actualizare şi o rescriere completă în limba engleză realizată de autor.

Nota editorului român:

Pentru publicul român am optat pentru traducerea cărţii **Inborn** (apărută la Orenda Books în 2019), varianta engleză a romanului iniţial *Killerinstinkt.* Romanul norvegian se adresa exclusiv celor tineri, iar varianta engleză a fost adaptată pentru a fi recomandată unui public mult mai larg, atât tânăr, cât şi matur.

PROLOG

ÎN NOAPTEA ACEEA

înainte de a face greşeala fatală de a deschide uşa, Johannes Eklund se gândea la concert. Se gândea la uralele şi la admiraţia copleşitoare a fanelor, la berile pe care urma să le bea cu toată lumea la petrecere. La sexul, de care, Doamne-ajută, urma să aibă parte.

în acele minute care se scurseseră înainte să iasă pe uşă şi să se uite neîncrezător la ceea ce vedea în faţă, mintea lui Johannes fusese plină de visuri. îmbătat de succes şi de laude pentru concertul din acea noapte, ochii lui priviseră fix spre viitor, spre avioanele private şi concertele cu casa închisă, spre o viaţă pe care şi-o dorise în fiecare zi de când tatăl său îl pusese faţă în faţă cu *Stone Temple Pilote* şi cu strălucirea rock'n'rollului, acum vreo patru ani.

Chiar înainte să scoată un mic sunet de exclamaţie neliniştită, lui Johannes nici măcar nu-i trecea prin cap că mâine trebuia să meargă la cursuri şi că avea de predat un eseu despre economia socială, spre finalul săptămânii. Liceul n-avea să mai conteze pentru el. Concertul din noaptea asta o demonstrase foarte clar.

Dar îi fusese remarcată prezenţa şi răsăsese locului privind câteva secunde, încercând să înţeleagă ce se întâmpla în faţa lui. Apoi simţi izul de urină, sudoare şi metal şi uită totul despre viitorul îndepărtat şi trecutul foarte recent. Nici măcar nu reuşi să înţeleagă ceea ce vedea. Putea să se gândească doar că nu trebuia să fie aici. Că trebuia să scape.

Acum.

Pantofii, încă uzi de ploaie, alunecară pe podea în timp ce Johannes dădu să alerge, dar reuşi să rămână în picioare şi să prindă viteză. Sunetul bocancilor, răsunând puternic pe podeaua din spatele lui, îl sili să-şi forţeze picioarele să se mişte şi mai repede. Cu inima care bătea să-i spargă pieptul şi plămânii care urlau din cauza efortului fizic, el ajunse la capătul holului, în timp ce era gata să deschidă uşa care ducea la scară, se întoarse şi întrezări persoana care fugea după el, cu ochii atât de întunecaţi, încât îl
făcură pe Johannes să tremure şi să scâncească.

Se agăţă de uşă şi fugi afară. Tocmai când era gata să coboare scara, simţi o mână puternică pe umăr. Se întoarse şi-şi ridică mâinile pentru a se proteja, şoptind o rugăminte care i se stinse pe buze, pe măsură ce o durere intensă îi zdruncină maxilarul, paralizându-i restul muşchilor feţei. Picioarele i se desprinseră de pământ şi, în momentul când partea din spate a craniului său intră în contact cu capul scării, simţi şi auzi de parcă ceva din capul lui s-ar fi sfarâmat într-o mie de bucăţi.

Nu leşină de durere, deşi o parte din el şi-ar fi dorit. încercă să se ridice, dar ceva legat de partea superioară a corpului îl împinse puternic pe scări în jos. Incapabil să-şi întrerupă căderea liberă, ateriză pe spate şi pe umăr. Apoi se rostogoli pe scări şi se opri la baza lor.

Nu se putea mişca.

Nu putea gândi, cel puţin nu la început. Voia să ţipe după ajutor şi reuşi să-şi acopere faţa cu braţul, care-i fu dat deoparte brusc. Se strâmbă la persoana care stătea aplecată deasupra lui. Abia atunci Johannes înţelese perfect pericolul în care se afla.

Se gândi la familie şi la prieteni, la cântecele care nu fuseseră compuse, la melodiile care nu vor fi niciodată fredonate de fani, şi lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. în timp ce simţea lovitură după lovitură distrugându-i faţa, cu senzaţia de amorţeală care i se împrăştia din creştet în tot corpul, mintea lui Johannes se detaşa de ceea ce i se întâmpla. Se gândi la toată distracţia pe care o plănuise. La visurile care n-aveau să se împlinească niciodată. Şi, pe măsură ce luminile albe de deasupra lui începeau să se estompeze, se gândi la gustul buzelor unei fete. Senzaţia corpului ei. Şi atunci când Johannes Eklund nu mai simţi nimic, nu se putu abţine să nu se întrebe în ce intrase şi de ce naiba trebuia să moară.

1.

ACUM

— Nervos?

Grefiera de la Tribunalul Districtual Romerike mă priveşte cu un zâmbet timid. Stă lângă mine de un sfert de oră, dar asta e prima dată când observ că are dinţii galbeni. Renunţ să-mi mai frământ degetele transpirate şi încuviinţez.

— Primul proces? mă întreabă.

Respiraţia îi miroase a cafea rîncedă şi a ţigări vechi. încuviinţez din nou.

— Al naibii caz! spune ea oftând.

Acum se pare că vorbeşte cu ea însăşi.

Mă gândesc la orele lungi care mă aşteaptă. Tot ce am nevoie e să trăiesc din nou şi să ţin minte. Tot ce voi fi întrebat, tot ce trebuie să mărturisesc, în faţa tuturor. îmi amintesc să rămân la povestea mea. Sunt detalii pe care instanţa, judecătorii - şi întreaga Norvegie - nu trebuie să le audă.

Uşa din faţa mea se deschide. Un bărbat în uniformă îmi face semn să mă ridic şi să-l urmez. Respir adânc şi mă ridic. Mă uit la ofiţerul de poliţie şi, pentru o clipă, mă întreb ce părere are despre caz, ce crede el despre *mine*. De luni de zile, ziarele şi posturile TV relatează cele întâmplate la Fredheim în octombrie anul trecut. Dar nu-mi dau seama ce gândeşte. Aspectul lui este doar extrem de serios.

îmi îndrept pantalonii, îmi închei sacoul şi-mi las în jos mânecile prea scurte ale cămăşii. Mă întreb dacă mă va crede cineva. Trebuie să mă creadă, îmi spun. Pur şi simplu, trebuie!

Bărbatul în uniformă mă conduce printr-o uşă largă într-o sală spaţioasă. La fel ca la televizor, o mare de feţe se întoarce spre mine. Tăcerea bruscă e urmată de şoapte. încerc să mă concentrez pe boxa din faţa mea, recunoscător că mai am de parcurs vreo şase metri până ajung acolo. Sunetul propriilor paşi îmi oferă ceva la care să mă concentrez.

Mama este aici. Văd pe chipul ei că trece prin momente dificile. Mă
întreb cât a trebuit să bea şi dacă şi-a adus o sticlă cu ea.

Când ajung la boxa martorilor, mă întorc şi mă uit la mulţimea de oameni din faţa mea. Nu văd pe bune nişte persoane, ci doar capete. Fiecare loc din tribunal pare ocupat. Oamenii stau şi în picioare în spatele sălii. în timp ce-i privesc cu atenţie, văd reporteri, ecranele laptopurilor. Chipuri familiare din Fredheim. Unii dintre prietenii mei, colegi de liceu - dacă îi mai pot numi astfel. Inspectorul-şef de poliţie Yngve Mork este aici, la fel şi mama lui Mari. Totuşi, nu-l pot vedea pe tatăl ei şi nici pe vreunul dintre părinţii lui Johannes.

Procurorul este o doamnă minionă, suplă. Pare uşor masculinizată în costumul mulat de culoare bleumarin. Nu prea ştiu nimic despre ea, cu excepţia faptului că se numeşte Hâkonsen. Bea o gură de apă din paharul aşezat în faţa ei şi mă priveşte cu ochi iscoditori. Ca şi cum s-ar întreba dacă va putea să mă facă praf sau ceva de genul.

îmi zice bună dimineaţa, înainte de a mă ruga politicos să-mi declar numele şi adresa - pentru a se consemna.

— Numele meu este Even Tollefsen, şoptesc.

— Te rog să vorbeşti mai tare! spune judecătorul.

Mă aplec spre microfon şi tuşesc discret înainte de a repeta informaţiile de mai sus. încerc să le ofer celorlalţi doi judecători un zâmbet în chip de scuză. Nu primesc niciunul în schimb. Le spun adresa noastră - Granholtveien 4 - şi că locuim în Fredheim.

— E la vreo oră de condus de Oslo.

Nu ştiu de ce am spus asta. Ei ştiu unde e Fredheim. După tot ce s-a întâmplat în octombrie anul trecut, toată lumea ştie.

— Câţi ani ai, Even? continuă procurorul.

— Am şaptişpe ani.

Nu-mi pot controla vocea, aşa că încerc să respir adânc. Mă doare pieptul.

Acum procurorul vrea să vorbesc despre familia mea. O zăresc iarăşi pe mama. S-a prăbuşit pe scaun. Arată de parcă ar încerca să se ascundă.

— Tatăl meu a murit într-un accident de maşină când aveam şapte ani, spun, cu gura uscată de emoţie. Practic, am fost crescut de unchiul meu Imo.

— Imo?

— îmi pare rău. Ivar Morten, zic eu. Toată lumea din Fredheim îi zice
Imo.

în sală se aude un chicotit slab. Mă relaxează puţin.

— Dar ai locuit cu mama ta?

— Da.
— Şi cu fratele tău, Tobias.
— Exact.
— Bun. Ai putea spune c-ai avut o copilărie fericită?
O privesc din nou pe mama, înainte de a mă uita fugitiv la pupitrul din faţa mea.
— Aşa cum v-am spus, tatăl meu a murit când eram foarte mic. Deci nu, n-aş spune c-am fost neapărat, un copil fericit. Depinde cum priviţi lucrurile, cred.
— Există alte modalităţi de a le privi? vrea să ştie procurorul.
Mă foiesc pe scaun.
— Evident, mi-a fost dor de tatăl meu, mărturisesc. Şi ne-am mutat încoace şi încolo, şi mama... nu se descurca prea bine, să fiu sincer, dar am reuşit să-mi fac o mulţime de prieteni. Aşadar, în unele privinţe, cred c-am fost un copil fericit. M-a ajutat că joc fotbal.
— Bine, Even. Te superi dacă îţi spun Even?
— Deloc.
— în regulă. Mulţumesc! Să mergem mai departe!
Domnişoara Hâkonsen se ridică şi începe să se plimbe în sus şi în jos prin faţa mea, de parcă s-ar gândi intens la ceva. Deodată se opreşte şi spune:
— Mari Lindgren.
Domnişoara Hâkonsen mă priveşte câteva secunde.
— Ai putea spune, te rog, instanţei ce fel de relaţie ai avut cu ea?
Doar auzindu-i numele, mă doare tot corpul. Din nou, respir adânc.
— Mari Lindgren a fost iubita mea, zic eu, cu voce slabă şi tristă.
— Pentru cât timp?
— Cam cinci luni.
Sala tribunalului este atât de tăcută, încât se aude chiar şi cea mai mică mişcare.
— Dar ea nu mai era iubita ta luni 17 octombrie anul trecut, nu-i aşa?
Nu răspund imediat. Aştept doar câteva secunde, apoi clatin din cap.
Domnişoara Hâkonsen mă priveşte sever.
— De dragul procedurilor judiciare, trebuie să răspunzi la întrebare cu voce tare.
— Nu, nu. Nu mai era.
— De ce nu mai era? Ce s-a întâmplat?
— Ea... s-a despărţit de mine.
— Şi *de ce* a făcut asta?
Domnişoara Hâkonsen pare ca şi cum s-ar fi plictisit deja de răspunsurile mele.
— Nu ştiu.
— Nu ştii?
— Ei bine, nu ştiam. La momentul respectiv.
— Vrei să spui că nu ştiai în noaptea de 17 octombrie?
Ridic uşor capul, căutând-o din priviri pe mama ei. Ochii ni se întâlnesc. Imediat Cecilie se uită în altă parte.
— Exact, răspund.
— Dar acum ştii.
— Da.
Domnişoara Hâkonsen mă priveşte câteva clipe.
— înţeleg de ce nu vrei să vorbeşti despre asta, dar mi-e teamă că va trebui să analizăm detaliile despărţirii voastre puţin mai târziu. Doar ca să fii pregătit.
— OK, spun şi tuşesc în palmă.
— Bine. Când s-a despărţit de tine?
Simt că sudoarea începe să mi se formeze între omoplaţi. Sper că nu-mi apară şi pe faţă.
— Cu câteva zile înainte...
Mă opresc pentru câteva clipe.
— Cu câteva zile înainte de 17 octombrie?

încuviinţez din cap, furios pe mine însumi că nu sunt mai calm şi mai detaşat în situaţia asta. Domnişoara Hâkonsen e gata să mă mustre din nou, dar răspund repede:

— Da.

Bine. în ordine. Să vorbim despre dimineaţa următoare. Dimineaţa de 18 octombrie. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat

1.

.ATUNCI

Yngve Mork nu-i vorbise niciodată lui Dumnezeu. Nici măcar nu se gândise c-ar putea sau c-ar trebui; dar noaptea trecută, la ora 02:15, el se ridicase în pat în capul oaselor, îşi înălţase privirea spre tavan şi I se adresase direct pentru prima dată în toţi cei 63 de ani ai lui.

îl întrebase dacă ea era OK acum, dacă-şi găsise liniştea. Dacă era încă supărată pe el şi dacă El i-ar permite s-o mai vadă încă o dată - cu adevărat. Dar cuvintele sale fuseseră înghiţite încet de tencuiala galbenă şi decolorată a tavanului. Nici măcar nu-i fuseseră aruncate înapoi, ca un ecou batjocoritor.

în unele dimineţi se trezea având în minte crâmpeiele persistente ale unui vis şi gândul brusc, panicat, că poate ea venise să-l vadă în timpul nopţii; că-i dăduse un semn care-i scăpase sau pe care-l uitase deja - o fluturare a mâinii sau un sărut. întotdeauna spera că ea chiar încerca să-l contacteze, să-i spună ceva - că găsise în inima ei puterea să-l ierte.

Totuşi, astăzi, alarma telefonului mobil al lui Yngve îl luă prin surprindere chiar înainte de ora 7. Fusese încă una dintre acele nopţi când somnul îl ocolise. Se întorsese din nou spre partea goală a patului, doar ca să vadă că cearşafurile nu fuseseră recent şifonate şi nici nu existau pe pernă pete scurse din pixul pe care ea îl folosise încercând să dezlege un careu din ziar. Adulmecase, căutând un indiciu al parfumului ei, mireasma pe care o avusese lângă el patruzeci şi unu de ani; dar tot ce simţise fusese mirosul său, care părea chiar mai îmbătrânit şi mai inutil acum, când nu mai avea cu cine să-l împartă.

Toate celelalte femei din familia Âsei îmbătrâniseră. Bărbaţii erau cei care muriseră prematur - şi în cele mai ciudate împrejurări. Un stupid accident de bicicletă sau o cădere urâtă pe o scară, încercând să cureţe frunzele dintr-un jgheab. O bucată de carne înţepenită în gât, în timpul unei cine festive. Femeile însă puteau fi bolnave ani de zile, dar cumva, ele păreau să-şi revină.Aşadar, de ce Âse nu putuse să facă la fell

O altă întrebare retorică pe care Yngve o adresase Tavanului.

Se ridică din pat, coborî scările şi se aşeză la masa pentru micul dejun, având în faţă o felie de pâine cu unt şi o porţie generoasă de pate de ficat danez. Avea şi cafea şi un pahar de suc de portocale, dar îi lipseau sunetele care să-i ţină companie, în afară de cele pe care le făcea el însuşi: foşnetul unei pagini de ziar, un cuţit aşezat discret pe marginea farfuriei. O respiraţie rapidă şi zgomotoasă, pentru a scăpa de o mâncărime, chiar sub vârful nasului. Nu voia să dea drumul la radio, în caz că i-ar întrerupe fredonatul din baie, sunetul paşilor care s-ar putea auzi pe hol, sertarele pe care le deschidea şi le închidea ori de câte ori se îmbrăca. Chiar dacă nu va mai face asta niciodată.

Cafeaua lui Yngve avea nevoie de zahăr, aşa că se ridică de la masă şi deschise dulapul de deasupra aragazului. Acolo se opri şi se uită la o cutie de ceai galbenă pe care o cumpărase pentru Âse cu două săptămâni şi jumătate înainte ca ea să moară. Era încă învelită în ţiplă.

Yngve, vrei, te rog, să pui ceainicul pe foci

Vocea ei îndepărtată îl făcu să suspine. Dar înainte de a fi absorbit de încă un taifun de durere, sună telefonul. Privi numărul afişat pe ecran şi văzu că fusese redirecţionat de la secţia de poliţie, interior 113. Ar fi trebuit să răspundă - era de serviciu. Dar mai întâi, prinse chiuveta din bucătărie cu ambele mâini şi-şi veni în fire. Apoi răspunse, spunându-şi numele complet şi gradul.

La început nu auzi nimic, doar respiraţia. Apoi, din telefon se revărsă un potop de cuvinte. Fu nevoit să-i ceară persoanei de la celălalt capăt să le repete - de două ori.

— E mort, reuşi să spună vocea în cele din urmă. Zace acolo. El e... e sânge peste tot.

Vocea, îşi dădu seama Yngve, era a lui Tic-Tac, portarul liceului Fredheim.

— OK, spuse Yngve. Să nu atingi nimic, du-te la intrarea principală şi rămâi acolo! Nu lăsa pe nimeni să intre!

Yngve închise telefonul şi respiră adânc. Aruncă o privire la masa cu micul dejun. O singură farfurie. Un singur pahar.

Spusese că e pe drum.

Pe drum către ce?

— *Trebuie să-ţi dai seama singur,* îi mărturisise Âse într-o noapte când vorbeau despre viitorul din care ea nu va mai face parte. *Dar vreau să mergi mai departe, Yngve. Nu vreau să mă uiţi, dar vreau să-ţi continui viaţa. Poţi face asta pentru minei*

închise dulapul fără să se mai uite la cutia de ceai şi-şi îmbrăcă jacheta de piele a uniformei. Era gata să iasă în ploaie, când ea intră pe uşă, aproape speriindu-l.

— Oh, hei! mormăi el.

Nici măcar n-o auzise venind. Chiar şi acum, când părea somnoroasă, cu pielea palidă şi uscată, el tot era impresionat de frumuseţea ei incredibilă. Fusese întotdeauna impresionat, mai ales când Âse era nemachiată. Nicio picătură de ploaie nu părea să-i fi atins capul pleşuv.

— îmi pare rău. Trebuie să plec; n-am timp să strâng masa.

Ea îi răspunse, din priviri, că e OK.

— îmi pare rău, repetă el, cerându-şi scuze pentru mult mai mult decât simplu fapt că trebuia să plece.

Privi afară pe uşa deschisă şi spuse:

— Dumnezeule, plouă cu găleata!

O auzi întrebându-l încotro se îndreaptă, ce se întâmplă.

— Nu ştiu încă. Dar nu sună bine.

Yngve parcă maşina cât mai aproape de intrarea liceului. Două fete şi un băiat stăteau în faţa uşii, dornici să intre, când el se apropie. Tinerii îl priviră intrigaţi.
Portarul îi deschise uşa.
— Am făcut ce mi-aţi spus, îngăimă Tic-Tac, cu vocea tremurândă, cu un spasm de durere ce părea să-i contorsioneze chipul. Am stat aici tot timpul.
— Putem intra şi noi? întrebă una dintre fetele din spatele lui Yngve. E atât de frig!
— Nu, ripostă el cu o voce fermă.
— Care-i treaba? întrebă băiatul. Ce s-a întâmplat?
— Nu ştim încă, răspunse Yngve şi închise uşa.
Se întoarse spre Tic-Tac.
— Unde este?
Tic-Tac arătă spre scări. Merseră de-a lungul holului, iar pantofii lor uzi scârţâiră pe podea.
— N-am atins nimic, se bâlbâi Tic-Tac.
Pe la jumătatea holului, Yngve văzu un picior şi un pantof. Pe măsură ce se apropiau de scări, devenea vizibilă o parte tot mai mare a corpului. Picioare subţiri, blugi. Pete de sânge roşu-închis formau un model pe degetele delicate ale tânărului. Avea sânge pe haină şi, de asemenea, pe cealaltă mână, pe braţ. Pe scări, pe perete.
Tic-Tac avea dreptate, se gândi Yngve în sinea lui. Chiar era sânge peste
tot.
Fredheim era un orăşel mic, dar Yngve văzuse multe grozăvii aici, în timpul mandatului său de poliţist. Bucăţi de corp prinse în vehicule dezmembrate, cadavre care putreziseră în pădure de-a lungul iernii. Văzuse cum arătau indivizii după ce atârnaseră spânzuraţi cu o frânghie de tavan timp de câteva săptămâni, imagini care-l bântuiau uneori în nopţile în care somnul era greu de găsit.
Dar aici...
Chipul tânărului arăta ca tocat. Piele, sânge, muşchi. Dinţii coloraţi în roşu.

— E Johannes Eklund, spuse Tic-Tac.
— Cum îţi dai seama? întrebă Yngve, fără să-şi ia ochii de la băiat.
— Haina lui, răspunse portarul. Sigla de pe piept.
Yngve îl zări acum, brodat pe-un buzunar: un avion vechi luând un viraj, un „S” şi un „C” pe fiecare aripă.
— Era solitul trupei *Sopwith Camei,* adaugă Tic-Tac. Avea o voce uimitoare. Ar fi trebuit să-l vedeţi aseară în concert. Un adevărat star.
— Ieri a avut loc un concert aici?
— Mda. în amfiteatru. Deschiderea festivalului anual de teatru.
— Când?
— Undeva între orele 20 şi 22.
— Şi ai fost aici? Ai fost la concert?
Yngve se întoarse să se uite la portar, care îşi scărpina palma stângă.
— Da, l-am urmărit puţin.
— La ce oră ai plecat?
Portarul păru să se gândească o clipă.
— Nu ştiu, cu mult înainte de final. Ştiam că astăzi încep devreme.
— Aşadar, n-ai încuiat uşile înainte de a pleca?
Tic-Tac clătină din cap ferm.
— Nu era nevoie. Uşile se blochează automat la ora 23. Toată lumea ar fi trebuit să plece până atunci.
— Deşi, evident, nu toată lumea a plecat.
Portarul nu răspunse.
— Ce se întâmplă dacă cineva rămâne după ora 23? Poate să mai iasă?
Tic-Tac ezită o clipă, scărpinându-şi tâmpla stângă.
— Poate, desigur, dar declanşează alarma şi, dacă alarma se declanşează, firma de pază ajunge aici în câteva minute. Avem şi două camere video de supraveghere pe faţada exterioară, ambele orientate spre intrare, aşadar e uşor de depistat responsabilul. Şi primeşte nota de plată.

— Alarma nu s-a declanşat azi-noapte, nu-i aşa?
— Nu.
— Dacă oamenii vor să evite declanşarea alarmei... pot?
Din nou, portarul păru să stea pe gânduri.
— Cred că oamenii vor găsi o cale de ieşire de aici, dacă au nevoie. Dar nu s-a pus niciodată problema. Oamenii cunosc regulile. în plus, există o atenţionare cu zece minute înainte de ora 23, un sunet lung de aproximativ treizeci de secunde produs de sistemul de sonorizare al şcolii. Asta îi face pe oameni să se grăbească afară.
Yngve analiză această informaţie pentru o clipă, în timp ce se întorcea să-l privească pe Johannes Eklund. Nici măcar ciocănitul insistent de la uşa de la intrare nu-l convinse să-şi îndepărteze privirea de ceea ce reprezentase chipul unui tânăr foarte arătos. Yngve văzuse fotografii cu Johannes în ziarul *Fredheimsposten.*
— Vrei să vezi cine e? îl rugă pe Tic-Tac.
Tuşi pentru a-şi drege vocea.
— Lasă-i să intre doar dacă sunt poliţie sau ambulanţă. Altfel, accesul e strict interzis.
Tic-Tac alergă cu cheile zăngănind pe lanţul care-i atârna la brâu. Yngve mai făcu câţiva paşi spre scară, având grijă pe unde păşea. Se ghemui lângă cadavru şi-l analiză mai atent. Acum văzu în mod clar tăieturi pe partea stângă a frunţii băiatului. Verifică repede scările şi holul, în căutarea unei posibile arme a crimei. Nimic.
Sunetele paşilor de la intrare îl determinară să se ridice. Erau colegele sale de la secţia de poliţie Fredheim: Vibeke Hanstveit şi Therese Kyrkjebo. Le chemase, în drum spre liceu. în mod normal, Hanstveit, cea responsabilă de fiecare anchetă pe care o investigaseră, ar fi stat departe de scena crimei, dar în secunda în care i se spusese că un băiat fusese ucis, ea se îndreptase spre maşină. Kyrkjebo procedase la fel.
Yngve le întâmpină ridicându-şi braţele, ca pentru a le pregăti să facă faţă situaţiei. Apoi se întoarse şi le conduse spre scări.

Hanstveit îşi duse mâna la gură. Kyrkjebo icni. Niciuna dintre ele nu scoase o vorbă timp de câteva secunde.
în cele din urmă, Hanstveit îşi drese glasul şi spuse:
— Ai contactat criminaliştii?
— Nu, tocmai mă pregăteam.
— Mă ocup eu. Ai altele de care să te ocupi.
Fără să mai aştepte răspunsul lui, Hanstveit îşi scoase telefonul din buzunar şi se îndepărtă câţiva paşi. Kyrkjebo trecu dincolo de Yngve, până la capătul scării. Picături de ploaie i se scurseră uşor de pe haine pe podeaua din faţa ei, aşa că se retrase puţin. Apoi rămase acolo. Şi privi. Doar pleoapele i se mişcară. Faţa ei îşi pierdea culoare secundă după secundă.
Simţi un nod în gât şi înghiţi o dată, apoi încă o dată.
— Trebuie să fi zăcut aici toată noaptea, şopti ea.
îşi şterse faţa udă de ploaie. îşi atinse gâtul. Apoi îşi prinse vârful nasului între degetul mare şi arătător.
Yngve îi puse o mână pe umăr. îi simţi muşchii încordându-se pe sub jacheta uniformei.
— îmi pare rău. Problema e că...
— Ştiu, încuviinţă Yngve încet.
Kyrkjebo clipi. O lacrimă îşi găsi drumul pe obraz. Yngve îşi ridică privirea spre tavan şi-i trimise lui Dumnezeu un alt gând. Unul furios.

1.

Hai să verificăm restul liceului, propuse el. Din câte ştim, criminalul ar putea fi în continuare aici.Yngve împrumută cheile de la Tic-Tac, apoi îi dădu instrucţiuni să meargă şi să păzească uşa de la intrarea principală. Odată ce portarul ajunse acolo, Vibeke Hanstveit acceptă să rămână pe loc, astfel încât să aibă sub ochi atât scena crimei, cât şi eventualele mişcări suspecte dinspre uşă.

Apoi, Yngve şi Therese începură să cerceteze parterul, verificând fiecare sală de clasă, toaletă, dulap sau coş de gunoi. Dar nu găsiră pe nimeni - sau nimic care ar fi putut fi folosit pentru a-l ucide pe Johannes Eklund.

— Trebuie să aflăm când au făcut ultima dată curăţenie aici, spuse Yngve.

— Mă ocup imediat, murmură Therese, în şoaptă.

Yngve o privi. 28 de ani, cu un copil acasă şi încă unul pe drum - deşi acest fapt era greu de presupus, poate doar prin uşoara rotunjire a obrajilor. Observă cât de mult încerca să se stăpânească, să gândească limpede şi profesionist, un stil în care, într-o situaţie normală, se descurca uşor. Totuşi, era imposibil să te pregăteşti pentru o scenă a crimei atât de brutală, mai ales când victimele erau copii. Fotografiile din cărţi, oricât ar fi fost de realiste, nu se apropiaseră niciodată de realitate. Unele situaţii te puneau să experimentezi drumul cel mai greu.

Vibeke Hanstveit era încă la telefon când Yngve şi Therese se întoarseră la scară. Chiar în momentul în care ajunseră acolo, un bărbat înalt, bărbos, cu păr grizonant, ieşi din cancelaria situată la celălalt capăt al holului. Yngve îl recunoscu imediat. Era Tor-Olav Brakstad, directorul Liceului Fredheim.

— Cum naiba a intrat? întrebă Therese.

Yngve se îndreptă spre director, ridicând o mână pentru a-l determina să se oprească.

— Aici a avut loc o crimă, îi spuse Yngve. Trebuie să închidem tot liceul.

— Poftim? întrebă Brakstad.

Avea o expresie uluită întipărită pe faţă.

— Ce s-a întâmplat?Deocamdată nu vă pot da niciun detaliu, răspunse Yngve. Abia am ajuns aici de câteva minute. *Dumneavoastră* pe unde aţi intrat?
— Pe uşa portarului, explică Brakstad şi făcu semn cu capul în direcţia ei. în cealaltă parte a liceului.
— Portarul are propria intrare?
Lui Yngve nu-i venea să creadă ce aude.
— Chiar lângă locul său de parcare, spuse Brakstad. Pentru mine este o scurtătură. Dar ce...?
— îmi pare rău, dar trebuie să plecaţi. Acum accesul este strict interzis. Doar poliţia sau medicii legişti au permisiunea să fie aici.
— Dar...
Brakstad încercă să privească dincolo de Yngve. Poliţistul se aşeză în faţa lui umflându-se ca să-i blocheze câmpul vizual.
— Aţi văzut sau aţi auzit pe altcineva în clădire - de când aţi sosit, vreau să spun?
Brakstad clătină din cap.
— Dar..., începu el.
— Nu aveţi voie să fiţi acum aici, spuse Yngve cu fermitate, în timp ce aruncă o privire pe ferestre.
Sosiseră mai mulţi elevi şi le era imposibil să încapă cu toţii sub pergola de la intrare. Aşa că stăteau acolo în ploaie, îngrijoraţi, cu semne de întrebare întipărite pe feţe.
— Pot să-mi iau haina mai întâi? întrebă Brakstad. E gheţărie afară.
Yngve se uită la aburii care ieşeau din gurile elevilor şi care apoi se
evaporau instantaneu.
— Grăbiţi-vă!
Brakstad dispăru imediat şi se întoarse un minut mai târziu. Din nou, încercă să vadă ce se întâmpla la capătul scării, dar Yngve îi puse o mână fermă pe umăr şi-l conduse spre ieşire. Tic-Tac deschise uşa. Ropotul ploii dezlănţuite îl sili pe Yngve să ridice vocea:
— Ne vedem mai târziu.

Brakstad se întoarse din drum şi-i aruncă încă o privire întrebătoare.

— Voi avea nevoie de ajutor, continuă Yngve. Cu informaţii, în primul rând. Dar, mai întâi, trebuie să preluăm controlul asupra situaţiei. Apoi se întoarse spre elevi: Vă rog duceţi-vă acasă. Astăzi nu se vor ţine cursuri.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre băieţi, aflat cel mai aproape de intrare.

— Te rog, doar du-te acasă! îl rugă Yngve. Ne îngreunezi misiunea.

Dar nici băiatul respectiv şi nici vreunul dintre ceilalţi adolescenţi nu se clintiră din loc. în schimb, începură să pună întrebări, atât lui Yngve, cât şi directorului liceului.

Yngve nu răspunse. închise uşa şi i se adresă lui Tic-Tac:

— Nu mi-ai spus despre intrarea ta separată.

— Hm?

— Uşa aflată în cealaltă parte a clădirii liceului.

— *O! Aceea.*

Râse nervos.

— Nu m-am gândit să zic de asta.

— Pe bune?! Este conectată la sistemul de alarmă?

— Oo, nu.

— Aşadar... când te-am întrebat despre alte posibilităţi de ieşire, nu te- ai gândit să menţionezi o uşă pe care probabil o foloseşti zilnic?

— Sunt singurul care are cheia, răspunse el cu voce liniştită.

— Se pare că şi directorul are una.

— A, da, e adevărat. Am uitat.

— Ai uitat, spuse Yngve oftând. Mai există şi altceva ce ai uitat să-mi spui, Tic-Tac?

Portarul se gândi câteva secunde.

— Aseară am lăsat uşa deschisă.

— Ai lăsat-o deschisă?

— Da, Imo m-a rugat.

— Imo. Vrei să spui Ivar Morten Tollefsen?

— Exact. Spunea că s-ar putea să fie multe de făcut după concert şi nu voia să declanşeze alarma la plecare. Ştiţi, aplauze îndelungate, oameni cu care să discute după aceea. Chiar şi presa locală. I-am spus că e în regulă, atâta timp cât nu suflă nimănui nicio vorbă. Imo e un om bun. îl cunosc de douăzeci de ani. Am încredere în el.
— De ce nu i-ai dat cheia ta?
— Aşa cum v-am spus, ştiam că încep serviciul devreme. Aveam nevoie de cheia mea de rezervă pentru a intra, deoarece uşile liceului nu se deschid înainte de ora 07:30.
Unul dintre adolescenţii de afară îşi făcu mâinile căuş şi încercă să se uite înăuntru. Aburul respiraţiei se întipări pe fereastră.
— Deocamdată, rămâi aici! Păzeşte uşa! Voi aduce pe cineva care să te înlocuiască în curând. Trebuie să discutăm şi altele mai târziu.
— Ok.
înapoi la scară, Yngve se opri în faţa colegei Vibeke Hanstveit, tocmai când aceasta îşi încheia convorbirea telefonică.
— Poţi să le ceri secţiilor de poliţie din apropiere să ne dea o mână de ajutor? Probabil zilele următoare va trebui să luăm sute de declaraţii.
— O să văd ce pot face, răspunse Hanstveit.
— Bine. Mulţumesc! Cât de mult putem obţine.
Hanstveit forma deja pe telefon.
Yngve se întoarse spre Therese.
— Trebuie să vorbim cu responsabilul de vânzarea biletelor la concertul de azi-noapte. Trebuie să aflăm exact câţi oameni erau prezenţi.
Therese se ghemui în faţa cadavrului lui Johannes Eklund, cu privirea pierdută în gol. Yngve se apropie câţiva paşi.
— OK, şopti ea în cele din urmă cu voce slabă, fără să-l privească.
El aşteptă câteva secunde. Apoi o întrebă:
— Eşti bine?

Therese se ridică şi încuviinţă, uşor la început, apoi din ce în ce mai puternic, parcă încercând să se convingă pe sine însăşi. îşi mângâie instinctiv pântecul, evitându-i privirea.

— Să aruncăm o privire sus. Ar putea exista urme pe scară şi pantofii noştri sunt încă umezi. Aşadar, ai grijă pe unde mergi.

Therese încuviinţă iar.

Urcară încet scara, ţinându-se cât mai aproape de balustradă. Treptele şi pereţii erau stropiţi cu sânge.

— Uite.

Therese îi arătă uşa de la capătul scării, observând o picătură de sânge, chiar lângă clanţă.

— Probabil a trecut pe aici după aceea, şopti ea.

Yngve îşi scoase jacheta de piele a uniformei şi împinse uşor uşa spre interior, folosindu-şi cotul, asigurându-se că nu atinge sângele. îi ţinu Theresei uşa deschisă, apoi găsi întrerupătorul în cealaltă parte a uşii. Luminile fluorescente de pe hol se aprinseră una câte una.

Era pustiu.Verificară sălile de clasă şi toaletele; toate erau încuiate sau goale. Ajunseră în amfiteatru. Scena din faţă era acoperită cu un covor gros, de culoare verde-închis. în faţa scenei, scaune roşii din plastic erau aliniate în şiruri. Fără să spună nimic, Yngve făcu semn spre o uşă îndepărtată din dreapta.
Era deschisă.

Se apropiară încet şi cu atenţie, dar paşii lor răsunau pretutindeni. Yngve distinse plăcuţa de pe uşă. Scria *MUZICĂ.* Arătă spre clanţă şi se opri în faţa ei. Şi mai mult sânge. O pată uscată de sânge. Intră pe uşă. Şi iar se opri.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Therese în timp ce se ajunse în spatele lui. Pe podeaua din faţa lor zăcea un alt cadavru.M-am trezit brusc, nefiind sigur cât este ceasul, nici măcar dacă e zi sau noapte. Capul mi se învârtea, îmi pulsa. Am încercat să-mi amintesc când mă dusesem la culcare, dar mi-era greu să rememorez ce făcusem noaptea trecută.

Apoi, mi-a revenit totul.

M-am gândit la *ea,* la ce voiam să-i fac când o vedeam. Cine naiba se desparte de cineva prin sms şi apoi se ascunde două zile?

Doar gândul la Mari şi inima a început să-mi alerge, dar nu într-o direcţie bună. Nu încântat. O senzaţie ciudată mi s-a răspândit prin tot corpul, o nelinişte inexplicabilă. Nu mi-era greaţă. Nu aveam nici emoţii. Mă simţeam... doar ciudat. De parcă intestinele săreau coarda sau cam aşa.

M-am ridicat din pat şi m-am uitat la ceas. Era încă devreme. Aveam timp să fac un duş înainte de micul dejun. Totuşi, nici apa fierbinte, nici două *knekkebmd* cu unt şi brânză de capră nu m-au ajutat. Doar lipsa somnului era de vină, mi-am spus. Asta sau mâncarea de rahat pe care mi-o îndes mereu pe gât.

M-am dus în hol şi am început să mă pregătesc pentru cursuri. M-am privit în oglindă şi m-am întrebat, din nou, ce naiba îi făcusem lui Mari. Spusesem ceva? Greşisem cu ceva?

2.

Era ceva ce-ar fi *trebuit* să fac? Sau, pur şi simplu, nu mă mai plăcea?

Mi-am trecut degetele prin păr şi l-am dat cu ceară. M-am retras un pas şi m-am privit în oglindă. Aş fi zis că arăt destul de bine. 1,83 acum. Fără pic de grăsime. Şi chiar destul de deştept. N-aş fi avut nicio problemă să- mi găsesc o altă iubită. Treaba era că nu voiam alta. O voiam pe *ea.*

în oglindă am văzut mişcare în spatele meu. Fratele meu mai mic, Tobias, cobora scările, mâinile în buzunare, pantaloni de jogging, aproape de-i cădeau în vine. Se schimbase atât de mult în ultimele şase luni! Acum era aproape cât mine de înalt şi pusese ceva muşchi pe el. îşi lăsase părul şi mai lung şi, uneori, şi-l strângea în coc, la fel ca mine. De obicei, însă, şi—1 îndesa sub o şapcă de baseball, de parcă nu i-ar fi păsat. Ca să fiu sincer, puţin îi păsa de orice, probabil cu excepţia jocurilor sale online.

Tobias nu era o persoană de care să te apropii uşor. Niciodată nu fusese. Deseori mă întrebasem dacă vorbea vreodată cu cineva din afara şcolii. Era genul care deschidea gura doar când era întrebat. Nu-l ajuta nici faptul că faţa lui întotdeauna acoperită de acnee era întunecată şi stacojie.

— N-ai mult timp la dispoziţie dacă mergi la şcoală, i-am spus, făcând semn cu capul spre ceas.

Tobias se opri la capătul scărilor, dar nu spuse nimic.

Mi-am tras pantalonii impermeabili. Afară ploua cu găleata, o ploaie deasă, puternică.

— Ei bine, bagă mare! i-am spus, încercând să nu par pisălog. Şcoala începe într-o jumătate de oră.

Tobias n-a răspuns. Tocmai intrase în bucătărie.

— Apropo, nu mai e lapte, am strigat după el. Şi cred că nici fulgi de porumb. Pot lua mai târziu.

— Super, spuse, apoi închise uşa după el.

Dintr-un motiv stupid, începuse să folosească des acest cuvânt în ultima vreme. Super. De parcă ar fi vrut să afirme exact contrariul. M-am întrebat dacă chiar intenţiona să meargă la şcoală. Poate c-ar trebui să aştepţi, mi- am impus, doar ca să fii

sigur. Mama nu era prin preajmă ca să-l verifice sau chiar să-i pese. Era la Knut.
Apoi m-am gândit din nou la Mari. Voiam să văd dacă o puteam întâlni înainte să sune clopoţelul, s-o conving în sfârşit să-mi vorbească. Am hotărât să-l las baltă pe Tobias.
Era o adolescentă, probabil nu mai mult de 16 ani. Zăcea întinsă pe spate, cu ochii larg deschişi. Ten alb pal, buze albastru-deschis. Avea ochii căprui-închis şi o mică despicătură în buza de sus. Haina roz de iarnă pe care-o purta era descheiată, de parcă cineva încercase s-o dezbrace.
— Ştiu cine e, şopti Therese aproape imperceptibil. A trecut pe la secţia de poliţie zilele trecute. O cheamă Mari Lindgren.
Yngve se întoarse spre Therese.
— De ce-a venit să te vadă?
— Nu pe mine neapărat. Doar a trecut pe acolo, punând întrebări despre un vechi accident de maşină. Cred că lucra la un articol pentru ziarul liceului.

Yngve se întoarse din nou spre fata moartă. Părul îi era răsfirat cu atenţie pe podea. De parcă ar fi pozat pentru o şedinţă foto

— .Are urme întunecate pe gât, spuse Therese. Probabil cineva a strangulat-o.
Yngve n-o mai asculta. Pentru o clipă, i se păru că Âse era cea care zăcea acolo, privindu-l fix. Aşa cum făcuse într-una dintre ultimele sale vizite la spital.
N-o pot face, Âse.
Trebuie. Pentru mine. Te rog.
— Va fi mai urât de tot.
— Hm?
Therese arătă spre fata moartă.
— Două crime într-un liceu din acest orăşel? Oamenii vor turba de frică dacă nu-l prindem mai repede pe nenorocit.

4.

Buzele Theresei continuară să se mişte, dar Yngve nu reuşi să distingă cuvintele pe care le articula. îşi ridică privirea de pe chipul Theresei; deoarece o văzuse acolo, rezemată de perete. Âse se uita la el cu acei ochi vii, strălucitori, care-l făcuseră întotdeauna să se simtă cea mai importantă persoană din lume. Clipi de câteva ori. Apoi ea dispăru

— .Verificăm şi restul liceului? întrebă Therese.

— Poftim?

— Mai există săli de clasă pe care nu le-am verificat încă. De-o parte şi de alta a scenei.

Therese făcu un semn, legănând din cap.

— O, spuse Yngve. Da, desigur.

Ea îl privi câteva secunde.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Sunt bine, răspunse el. Să mergem.

Coborâră pe holul care ducea înapoi din partea dreaptă a scenei. Podeaua era acoperită de urme de paşi şi pete de mizerie. Trecură pe lângă o doză goală de Coca-Cola şi o cutie cu *snus.* Therese apăsă clanţa primei uşi la care ajunseseră. încuiată. Yngve o încercă pe următoarea. La fel. Therese o încercă şi pe cea din capătul holului.

Era deschisă.

Therese îl privi pe Yngve, dar nu deschise imediat uşa, de parcă se temea de ceea ce-ar putea găsi dincolo. Yngve veni în spatele ei, gata să spună: «Lasă-mă să intru primul», dar Therese deja deschidea uşa.

Apăsă întrerupătorul.
Nu era nimeni acolo, doar patru birouri pline cu rechizite, produse de papetărie, pixuri, căni de cafea. Pe o tablă albă magnetică de mari dimensiuni, erau scrise măsura 4/16 şi câteva cuvinte-cheie dedesubt: EDITORIAL; PIESA DE TEATRU; EVEN TOLLEFSEN; PETRECERE DE CRĂCIUN; REPORTAJ: DIRECTORUL BRAKSTAD.

— Aici trebuie să fie redacţia ziarului liceului, spuse Therese. Mă întreb dacă unul din birourile astea e-al lui Mari Lindgren.

Un zgomot îl făcu pe Yngve să se uite în jur. Una dintre ferestre era deschisă; lovea uşor pervazul. Therese arătă cu degetul spre încă o pată întunecată pe perete, în colţ.

Mai mult sânge

— .Ăsta trebuie să fie locul în care criminalul a părăsit clădirea, şopti ea şi arătă pe fereastră. Probabil n-ar fi îndrăznit să iasă pe uşa principală de la parter.

— Da, un risc prea mare, a spus Yngve. Prea mulţi martori posibili. La care se adaugă şi camerele de supraveghere de acolo de jos.

îşi scoase manşeta uscată a cămăşii de sub mâneca jachetei de piele şi o folosi pentru a deschide complet fereastra. Vântul şi frigul îl loviră drept în faţă. Verificând dacă nu existau urme, îşi sprijini cu grijă mâinile pe pervaz, apoi scoase capul afară şi privi în sus. Trebui să clipească repede, în timp ce picăturile de ploaie îl loveau puternic, abătându-se nemiloase asupra lui. Chiar lângă fereastră observă o ţeavă de scurgere care ajungea până la jgheab.

Reveni înăuntru şi adăugă:

— Trebuie să urcăm acolo şi să vedem. Este mai uşor să scapi nevăzut ieşind pe cealaltă parte a liceului. Cred că acolo sus există o scară de incendiu.

— Poate vom avea noroc, răspunse Therese. Poate s-a agăţat undeva sau a pierdut ceva care va ajuta la identificarea lui.

6.

— Poate, spuse Yngve şi începu să urce pe pervaz.

Therese îl opri.

— Ce naiba faci?

— Mă duc sus.

— Nu, nu urci.

— Ba da, urc. Va dura secole până când criminaliştii se vor ocupa de asta. Nici măcar n-au ajuns aici. Şi liceul este imens - câteva mii de metri pătraţi, cel puţin. Echipele trebuie să cerceteze fiecare centimetru. N-avem timp de aşteptat. Afară plouă cu găleata - s-ar putea să pierdem dovezi importante.

Vedea bine că n-o convinsese destul.

— O s-arunc o privire rapidă în jur şi-o să văd dacă găsesc ceva înainte s-o spele ploaia, spuse el.

Ea îşi reţinu un alt protest în timp ce Yngve îşi scoase din nou capul în frig. Ploaia i se prelinse pe gât şi pe umeri în timp ce el privea afară. Se uită în jos. Cel puţin 4,50 metri distanţă până jos. Mai jos, la intrarea liceului, se adunaseră şi mai mulţi elevi. Şi presa era acolo. Se strânseseră precum o turmă în jurul perimetrului delimitat de banda.

— Ai grijă! îl imploră Therese în spatele lui.

Yngve se propti în pervaz, apoi se aplecă şi prinse cu mâna burlanul, asigurându-se că se ţine bine. îşi aşează cu grijă bocancul pe un mic inel care fixa burlanul şi se asigură că rezistă la greutatea lui. Apoi se împinse afară cu piciorul stâng şi se agăţă de tubul metalic cu ambele mâini. într-o clipă, ploaia îngheţată îl făcu să tremure de frig.

Yngve se căţără câţiva centimetri şi-şi sprijini bocancul stâng pe un alt inel. în timp ce era gata să se împingă în sus, talpa bocancului îi alunecă şi, pentru o fracţiune de secundă, simţi că se va prăbuşi la pământ. Reuşi să se agaţe în ultimul moment, articulaţiile degetelor albindu-i-se din cauza strânsorii. Simţea cât de greu devenise, cât de puţin sport făcuse de când Âse se îmbolnăvise.

Therese îl strigă dinăuntru.

— Vino înapoi! ţipă ea. Te rog!

Yngve privi în jos şi clipi. Din cauza ploii, mâinile îi deveniseră alunecoase. Dar încă se mai ţinea bine de burlan şi mai era o distanţă de doar 1,5 sau 2 metri până la marginea acoperişului. îşi propti iar bocancul pe acelaşi punct de sprijin, dar de data asta îşi împinse degetele în inel, cu toată forţa. Şi încet, centimetru cu centimetru, reuşi să avanseze. Curând izbuti să ajungă la jgheab. Se întinse şi-l prinse bine. Apoi îşi trecu un picior peste margine şi, cu un ultim efort, ajunse sus teafar şi nevătămat.

Aburii îi năvăleau pe gură. *Ce naiba facil Ai 63 de ani. încerci să-ţi provoci un infarctl*

— Respir, spuse el cu voce tare. Cel puţin, încerc.

Nimeni nu-l putea auzi aici sus, în rafalele zgomotoase ale ploii. Ud şi îngheţat, Yngve aruncă o privire în jur. Jos, o ambulanţă încă mai avea luminile albastre aprinse care dansau pe faţada clădirii liceului, pe copacii din jur. Yngve ştia că jacheta uniformei de poliţie avea benzi reflectorizante care străluceau în întuneric şi probabil arăta ca silueta unui schelet, aici sus. Dar apoi se gândi că nu oricine era în stare să facă ceea ce tocmai reuşise el. Cu siguranţă, nu fusese o demonstraţie excelentă de forţă şi agilitate, dar aveai nevoie de un pic din amândouă pentru a te putea căţăra astfel pe acoperiş.

Acoperişul propriu-zis era aproape plat, ceea ce înlesnea deplasarea. Suprafaţa era acoperită cu pietriş. în lumina difuză a dimineţii, Yngve văzu că era plin de ace de pin şi crengi uscate, aduse de vânt.

Se opri o clipă, încercând să intre în mintea criminalului. El sau ea ar fi
căutat o cale de a nu fi observat sau observată.

Cu paşi mici şi atenţi, Yngve ajunse în cealaltă parte a acoperişului. Nu văzu nicio casă din apropiere care să aibă ferestre orientate spre liceu; erau doar copaci, un câmp deschis acoperit cu iarbă, apoi un alt pâlc de copaci, în spate se afla o grădiniţă, despre care Yngve ştia că nu fusese deschisă azi-

8.

noapte. Erau şanse infime ca cineva să fi văzut ceva, cel puţin pe această parte a clădirii.

Yngve îndrăzni să se apropie cât mai mult de jgheab, încercând să şteargă o parte din apa care-i şiroia pe faţă. La capătul îndepărtat al acoperişului se afla o scară de evacuare în caz de incendiu. Se îndreptă într- acolo, se lăsă în genunchi, se aplecă peste marginea acoperişului şi se uită în jos. O dubă albă era parcată aproape de faţada liceului. Maşina portarului, probabil. Doar un singur loc de parcare. Yngve încercă să-şi imagineze în ce direcţie o luase criminalul. Existau mai multe căi de evadare posibile. Dar dacă criminalul ar fi fost plin de sânge, se gândi Yngve, după lupta cu Johannes Eklund, ceea ce era cel mai probabil, atunci ar fi încercat să scape cât mai repede de haine. Afară, de preferinţă. Probabil sub un pâlc de copaci.

Ochii lui Yngve cercetară zona şi se opriră asupra unui obiect roşu care părea prins de o ramură din apropiere. O bucată de ţesătură, poate. Se hotărî să coboare pentru a arunca o privire mai atentă. Scara era alunecoasă şi rece la contactul cu degetele sale. în cele din urmă, de îndată ce picioarele îi atinseră pământul, se îndreptă spre obiectul pe care-l văzuse de pe acoperiş. De aproape, se dovedi a fi o bucată de cauciuc dintr-un balon spart. Yngve înjură printre gâfâieli. Nu observă urme de paşi pe pământ, nici vreun semn care să-i arate că criminalul se oprise aici să se dezbrace. Poate îşi scosese haina, se gândi Yngve. Sau poate reuşise să se strecoare nevăzut spre casă, cu hainele năclăite de sânge. Plouase cu găleata noaptea trecută. Şi fusese întuneric beznă.

Yngve se îndreptă spre duba albă, examinând-o mai atent. Maşina era, într-adevăr, parcată pe un loc marcat „PORTAR”. Aruncă o privire înăuntru. Era plină cu doze goale de suc şi alte mizerii. Nicio urmă de sânge.

Yngve se uită la uşa fără ferestre, chiar lângă parcare. O încercă, dar era încuiată. Pentru o clipă, se gândi la Tic-Tac, apoi merse în cealaltă parte a clădirii, unde fu din nou

bombardat de întrebările reporterilor, elevilor şi personalului. Yngve „nu comentă” întorcându-se în clădirea liceului.

La intrarea principală, Vibeke Hanstveit îl întâmpină cu o privire întrebătoare. În timp ce Yngve îi explica ceea ce făcuse, pe fruntea ei apărură cute adânci de nemulţumire.

— Ai fi putut cădea. Puteai să te răneşti grav.

— Aş fi putut, da. Dar n-am păţit nimic.

— Yngve...

Clătină din cap.

Hanstveit fusese prima persoană căreia Yngve îi povestise despre boala lui Âse. Nu doar pentru că lucraseră împreună atât de mult timp, ci şi pentru că Hanstveit era o supravieţuitoare a unui cancer de sân. În fiecare săptămână şi după fiecare test făcut de Âse, Yngve îi ceruse părerea, întrebând-o cum se simţise *ea* în aceleaşi etape ale tratamentului. Hanstveit îi oferise întotdeauna o evaluare sinceră. Şi, odată ce ştiuse că orice speranţă dispăruse, rămăsese în continuare sinceră cu el. Sinceră, dar amabilă. Hanstveit fusese probabil singura persoana care-l văzuse la pământ, care - în fiecare zi de când el revenise la treabă - îl observa cum făcea faţă, indiferent dacă se descurca mai bine sau mai rău.

— Primim ajutor de la patru secţii. Jessheim, Ârnes, Eidsvoll şi Lillestrom ne trimit fiecare câţiva detectivi.

— Bine, răspunse Yngve, încercând să pară optimist. Când ajung aici, vreau să se instaleze undeva unde e posibil să interogheze cât mai mulţi oameni... şi cât mai repede. Terenul de handbal ar fi perfect.

— Bună idee.

— Trebuie ca directorul Brakstad să-i avertizeze pe părinţi, continuă Yngve. Sunt sigur că are o procedură pentru astfel de situaţii. Şi ar trebui să-i spunem să le comunice copiilor care au fost aici noaptea trecută să vină pe terenul de handbal cât mai curând posibil. Trebuie să avem o imagine preliminară despre cine când a plecat, cu cine era fiecare şi ce

10.

fel de relaţie avea cu victima. Mai important, trebuie să aflăm dacă cineva a văzut ceva.

— Dar trebuie să ne asigurăm că elevii au ocazia să vină însoţiţi de un adult - părinte, profesor, preot, ce-o fi. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca cineva să ţipe că drepturile nu-i sunt respectate.

— Sigur. Şi trebuie să începem analizarea prietenilor victimei şi a reţelelor de socializare.

Am vorbit cu Weedon. Ştiam că veţi avea nevoie. Deja se ocupă de asta

— .Bun. Tăcură o clipă.
O femeie îmbrăcată în combinezon de protecţie intră în clădire, cu o trusă mică în mână.
— Ştiaţi că Mari Lindgren se întâlnea cu Even Tollefsen până acum câteva zile?
Yngve o privi.
— Jucătorul de fotbal?
— Chiar el.
— Futu-i! exclamă Yngve.

Dap, asta am zis şi eu. Trebuie să vorbim cu el. Rapid.Liceul Fredheim era situat la aproximativ trei kilometri de casa noastră din Granholtveien. Indiferent de vreme, mergeam întotdeauna cu bicicleta. Fredheim era un oraş mic - aici trăiau doar aproximativ 7.500 de oameni. Dar era în plină dezvoltare: de-a lungul anilor, gaterul de la periferie atrăsese mulţi muncitori şi eram cam la o jumătate de oră de şofat de Aeroportul Oslo Gardermoen.

Mi-a plăcut întotdeauna aici. Aici era locul unde mă născusem şi trăisem primii şapte ani din viaţă. Atunci a murit tata, iar mama n-a mai vrut să rămână aici - să vadă lucruri care-i aminteau de el şi pe toată lumea care-o compătimea -, aşa că ne-am mutat la Solstad, un alt orăşel situat la vreo treizeci de kilometri mai încolo. Imo, unchiul meu, a rămas unde era din cauza fermei sale de porci, dar tot venea să ne viziteze aproape zilnic la volanul vechiului său Mercedes verde.

Mi-a plăcut şi la Solstad, dar Tobias a avut probleme la şcoală, aşa că anul trecut mama a hotărât că era timpul să ne întoarcem în Fredheim. Nu ştiu dacă era pentru că se împăcase în cele din urmă cu ce i se întâmplase lui tata sau pentru că moştenise casa mare a bunicii mele. Probabil o parte din ea nu părăsise niciodată cu adevărat Fredheim.

La început, chiar nu mi-a plăcut să mă întorc în Fredheim. Mi-era dor de prietenii mei. Şi mi-era mult mai uşor să ajung la antrenamentele de fotbal plecând din Solstad. Dar mama intenţiona să facă lucrurile să funcţioneze şi nu mi-a trebuit mult timp să leg noi prietenii. Acum, nu cu mult peste un an mai târziu, mă simţeam de parcă ştiam fiecare centimetru de oraş. Fredheim

2.

are un confort specific oraşelor mici, presupun că vei spune. Fără clădiri înalte. Magazine mici în centru. Macadam care reduce viteza maşinilor. Cafenele drăguţe care vara sunt întotdeauna pline. Pădurea înconjoară oraşul din toate părţile. Dacă ai zbura pe deasupra lui, Fredheim ar arăta de parcă cineva ar fi decupat un cerc mare, în pădure, dincolo de orice pericol. Şi mirosul: tot oraşul miroase a rumeguş, mai ales când vântul bate dinspre est.

îmi strânsesem gluga atât de tare să mă protejez de ploaie, încât sunetele din jur se auzeau estompat. Şi, în ploaie, cu greu mai poţi distinge ceva; doar culorile cele mai vii ies în evidenţă. Probabil de aceea mă oprisem la câteva sute de metri de liceu. De la distanţă, părea că cineva pictase norii în albastru închis. Dincolo de copacii care despărţeau parcarea de liceu, luminile pâlpâiau intermitent. în spatele meu am auzit un bocet de sirenă - aproape, tot mai aproape.

Am pedalat pe dealul care duce spre liceu, dar când am ajuns la curtea din faţa intrării principale, a trebuit să cobor de pe bicicletă - întreaga zonă era împânzită de oameni. Elevi plângând, profesori cu priviri sumbre. Poliţişti în uniformă, personal medical. Până şi intrarea era blocată de banda alb-roşie. Mi s-a pus un nod în gât şi-am perceput neliniştea pe care o simţisem când m-am trezit azi-dimineaţă. Toată lumea se uita la mine. Cel puţin, aşa am simţit.

Picăturile de ploaie cădeau zgomotos pe glugă. Am tras-o de pe cap, ca să aud ce spuneau oamenii din jur.

— ... era sânge peste tot...

— ... Tic-Tac a chemat poliţia...

Un agent de poliţie a ridicat banda alb-roşie pentru a permite accesul unui grup - doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în combinezoane de protecţie. Unul dintre ei avea o trusă mică şi neagră. Parcă erau dintr-un film.

Prin zumzetul mulţimii, o voce a ajuns la mine.

— ... au găsit-o în sala de muzică.

M-am uitat înjur. Oamenii încă mă mai priveau, eram sigur. Atunci am văzut-o pe Ida Hammer, cea mai bună prietenă a lui Mari, dându-şi capul pe spate şi hohotind de plâns. Atenţia

tuturor s-a îndreptat brusc spre ea. Ida s- a aruncat pe jos urlând de durere şi, pentru o clipă, asta a fost tot ce-am putut auzi. Era înconjurată de câţiva prieteni, care încercau să o oprească să atingă cu faţa asfaltul rece şi ud.

N-am observat când am scăpat bicicleta din mână. Doar am auzit-o căzând pe jos

1.

.ACUM

— Aşadar, atunci ştiai că Mari fusese ucisă?

Procuroarea Hâkonsen mă priveşte de parcă într-adevăr nu mă crede.

— Nu *ştiam,* dar văzând-o pe cea mai bună prietenă a lui Mari plângând în hohote, am cam ghicit ce se întâmplase. Dar n-am vrut să cred asta. îmi spuneam mereu: *Nu e ea. Nu e Mari. Altcineva trebuie să fi fost ucisă.*

Mă uit pe furiş la oamenii din sala tribunalului, încercând să-mi dau seama ce cred ei despre povestea mea. Greu de spus. Toată lumea mă priveşte, aşteptând să zic mai departe.

— Chiar atunci şi acolo, am vrut s-o iert pentru că se despărţise de mine. Nu mai conta.

— Ai vrut să o *ierţi?*

Vocea domnişoarei Hâkonsen este plină de neîncredere. îmi regret imediat afirmaţia. Nu ştiu ce să mai spun în continuare. Dar trebuie să spun ceva. Vorbesc fără să mă gândesc:

— Nu... n-o să vă mint, eram foarte supărat pe Mari. Am vrut să... nu ştiu. Să scot adevărul din ea sau ceva de genul ăsta.

— Voiai să-i ceri o explicaţie.

— Da. Dar apoi, după ce am văzut-o pe Ida, nu mi-a mai păsat. Voiam doar ca Mari să mai fie încă în viaţă.

Simt iarăşi un nod în gât. încerc să înghit. Domnişoara Hâkonsen mă priveşte întrebător.

— Bine. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Am vomitat. Bine. Aproape. M-am aplecat în faţă, de parcă urma să vomit, dar nu s-a întâmplat nimic.

încerc să mă ridic, ca să arăt instanţei, dar nu e suficient loc în boxa în care stau. Domnişoara Hâkonsen îmi face semn să stau jos. Fac ce mi se zice.

— Atunci a venit Oskar.

Care Oskar?Câteva secunde, mă gândesc cum să răspund la întrebare.
— Oskar este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din copilărie. L-am întrebat dacă ştia ce se întâmplase. Mi-a răspuns că nu, aşa că m-am dus şi l-am întrebat pe Tic-Tac.
— Tic-Tac, portarul?
— Da. Stătea lângă maşina de poliţie, fumând. El... el mi-a spus că Mari şi Johannes erau morţi.
— Cum ţi s-a părut Tic-Tac când ţi-a spus asta?
— Vreţi să spuneţi cum era el?
— Da, asta vreau să spun.
— Şocat, cred, mai presus de orice. De parcă nu ştia unde era sau ce făcea. Cred că toţi eram aşa. Fuma nervos. Ca întotdeauna.
Procurorul încuviinţează cu scepticism.
— Şi apoi ce-ai făcut? continuă ea.
— M-am dus acasă. Ei bine, am fugit.
— Ai fugit până acasă? în ploaie?
— Nu locuiesc chiar atât de departe.
— N-aveai griji că oamenii ar fi putut crede că fugi departe de scena crimei? De ce nu ţi-ai luat bicicleta? Doar veniseşi cu ea, nu-i aşa?
— Nu ştiu la ce mă gândeam atunci.
— E ceva ce ţi se întâmplă des?
Mă încrunt. Nu ştiu ce vrea să spună.
— Pare ca şi cum aproape ţi-ai fi pierdut cunoştinţa...
— Nu, nu mi-am pierdut cunoştinţa. Nu cred. Dar eram supărat. Trebuia să plec de-acolo.
— Să fii singur.
— Da, cam aşa ceva.
— Aşadar, n-aveai senzaţia că toată lumea te privea aşa, deoarece credea că tu îi omorâseşi pe Johannes şi pe Mari?
— Nu. Atunci nu.
— Dar mai târziu?
— Da... într-un fel, mi-a trecut destul de repede prin minte.
— De ce? Oftez adânc.

2.

— Fredheim este un oraş mic. Veştile circulă repede.

ATUNCI

Când unchiul meu mi-a bătut la uşă, stăteam întins pe pat, uitându-mă pe pereţi. Mi-am dat seama că el era - mereu bătea de trei ori, cu pauze scurte, ultima lovitură fiind întotdeauna mai puternică decât primele două.

A deschis uşa înainte să apuc să-i spun „intră". Am continuat să mă uit pe pereţi.

— Hei, campionule! spuse Imo.

Apoi oftă.

Am respirat adânc şi am expirat încet pe nas. Unchiul meu nu închise uşa după el. Doar rămase acolo, în mijlocul camerei. îi simţeam privirea aţintită asupra mea.

— M-am dus la liceu de îndată ce-am aflat. Dar nu te-am găsit. Am bănuit că te vei întoarce aici.

M-am răsucit şi l-am privit, încercând să mă opresc din plâns. Purta o haină bleumarin, descheiată. Pe dedesubt, un tricou alb şifonat, întins peste burtă. Avea pantaloni scurţi, ca de obicei, şi purta şosete de lână de culoare gri-închis. Imo era unul dintre acei oameni care susţinea că nu-i e niciodată frig. Atâta timp cât temperatura era peste 0°C, unchiul meu umbla mereu în pantaloni scurţi.

Se aşeză lângă mine pe pat. îşi puse o mână pe umărul meu, cu blândeţe. Câteva picături de ploaie căzură din părul său des şi întunecat şi se prelinseră pe husa de plapumă.

— Cum eşti?

N-am răspuns, pentru că nu ştiam ce să spun.

— Pot să-ţi aduc ceva? O cola sau... orice?

Am clătinat din cap. Imo mi-a dat drumul, m-am ridicat şi m-am dus să deschid fereastra. Aerul rece a umplut camera într-o clipă. M-a făcut să tremur.

— Unde este fratele tău? Nu l-am auzit sus.

— Nu ştiu, am zis.

Unchiul meu închise fereastra, se aşeză pe fotoliul din colţ şi luă chitara care stătea lângă el. Cu degetul mare atinse coarda cea mai groasă, Mi.

Scoase un sunet grav, ale cărui acorduri se răspândiră prin cameră. Apoi, degetele lui începură să danseze pe corzi. Nici măcar nu se uita. Chiar dacă ştiam că improvizează, părea un adevărat cântec.
Imo se opri brusc şi acoperi corzile cu mâna, aducându-le la tăcere.
— Poliţia vrea să vorbească cu tine. Acum câteva minute am discutat cu Yngve Mork la liceu.
— Sigur că vor, am zis.
— Vine încoace, cred. Deja a sunat-o pe mama ta. Are nevoie de acordul părinţilor înainte de a-ţi putea adresa întrebări. Susanne tocmai m-a sunat. M-a rugat să-ţi spun ce se întâmplă şi să fiu aici pe parcursul interogatoriului. Dacă ai nevoie de mine.
M-am ridicat.
— Te-a sunat?
— Da.
Pe mine nu mă sunase.
— Toată lumea va crede că eu am facut-o.
— De ce-ar crede asta?
M-am uitat la el pentru o clipă, ezitând.
Mi-am luat telefonul mobil de pe pat. Ecranul era plin de mesaje pe care nu le citisem încă.
— Din cauza asta, i-am spus şi i-am arătat lui Imo mesajul pe care i-l trimisesem lui Mari noaptea trecută:
Mai devreme sau mai târziu te voi găsi, Mari. Şi atunci, va trebui să-mi răspunzi la întrebări, indiferent dacă îţi va plăcea sau nu.
Imo nu spuse nimic.
Nu m-am putut abţine să nu citesc mesajele primite. Am avut senzaţia de bolovan în stomac.
— Doamne! am şoptit.
— Ce este?
Valul de mesaje curgea în neştire. I le-am arătat lui Imo.
— Toţi vor să ştie dacă eu am omorât-o. Nu o spun direct, dar asta mă întreabă cu adevărat.
— De ce naiba ar crede asta?

— Ştiu că ieri am căutat-o pe Mari. La liceu şi în Fredheim, mai târziu. Am căutat-o peste tot.în timpul zilei, Mari nu a fost la liceu?
— Nu, nu a fost. Cred că se ascundea de mine.
Imo păru să se gândească o clipă.
— Aşadar, ce spun prietenii tăi, mai exact?
Am derulat mesajele. Degetul îmi tremura puţin.
— Vor să ştie cum sunt, de ce am fugit mai devreme de la liceu şi când am vorbit ultima dată cu Mari. Pun pariu că deja fac grupuri, vorbind despre mine.
— Totuşi, ai fost aici azi-noapte, nu-i aşa? înainte să apuc să-i răspund, Imo adăugă: N-ai fi putut s-o omori tu.
Am oftat adânc şi m-am legănat de pe un picior pe altul. Mi-am acoperit faţa cu mâinile câteva secunde. Oare poliţia văzuse deja mesajul pe care i-l trimisesem lui Mari? începuse să-i interogheze pe ceilalţi? Dacă da, probabil deja păream vinovat. Toată lumea ştia că Johannes avea succes la fete. Toată lumea o să spună că Mari se îndrăgostise de el şi eu îi omorâsem pe amândoi pentru că eram furios şi gelos.
Şi apoi mi-am dat seama: Johannes ar putea fi motivul pentru care Mari se despărţise de mine.
— Doar spune adevărul, mă îndemnă Imo, şi totul va fi bine.
Da, mi-am spus. Adevărul. Cumva, asta nu m-a liniştit.ACUM
— Atunci a venit poliţia să te vadă?
Procurorul Hâkonsen mă priveşte.
— Yngve Mork a venit la tine acasă pe Granholtveien 4?
— Da.
— Dar nu voiai ca Imo - unchiul tău - să fie acolo cu tine, la interogatoriu?
— Nu, m-am gândit că mă descurc singur. în plus, nu făcusem nimic greşit.
Mă uit din nou la oamenii din sala tribunalului. încă nu există niciun semn dacă martorii mă cred sau nu. Doar feţe care mă privesc cu atenţie. Domnişoara Hâkonsen încuviinţează, de

2.

parcă are nevoie de un moment sau două pentru a lua în considerare afirmaţiile mele.
— Ca să ne înţelegem, vorbim tot despre dimineaţa zilei de 18 octombrie.
— Da. Ei bine, nu mai era chiar dimineaţă când a venit Yngve. Cel puţin, nu cred. Ziua aceea e puţin în ceaţă.
— Aş zice că ţi-o aminteşti destul de bine, Even, declară ea zâmbind. Potrivit înregistrărilor poliţiei, interogatoriul a avut loc la ora 11:30.
încuviinţez. Ce-i aşa important?
— îl cunoşteai deja pe Yngve Mork?
— Toată lumea îl cunoaşte pe Yngve. Locuieşte şi lucrează în Fredheim de ani de zile.
— Ţi-a plăcut de el?
— Da. încă-mi mai place.

îi caut privirea în sala tribunalului. El îmi aruncă o privire absentă. Mintea îmi fuge în altă parte. Soţia lui a murit cu patru sau cinci luni în urmă. Mă întreb cum se descurcă acum. Dacă se descurcă. Sigur, părea cam pierdut când ne-a bătut la uşă în ziua aceea. De parcă era încă trist, dar încerca din răsputeri să nu arate

— .Conform înregistrărilor, inspectorul-şef de poliţie Mork a vrut să ştie dacă cineva i-ar putea confirma că tu ai fost sau nu singur cu o noapte în urmă. în noaptea crimelor. Ai putea spune instanţei ce ai răspuns?
Respir repede.
— Cred că am spus că e posibil ca fratele meu să fi fost acasă. Dar dormitorul lui este la etajul II, iar al meu la demisol, aşa că n-aş putea şti sigur.
— Mama voastră nu era acasă cu voi în noaptea aceea?
— Nu, era la iubitul ei. Ca de obicei.
— Aşadar, în general, ea nu era acolo pentru a avea grijă de voi?
— Ei bine, depinde cum priviţi lucrurile, zic.
— Chiar acum te întreb pe tine.
O clipă, mă gândesc ce să răspund.
— Cum am mai spus, unchiul meu a fost cel care ne-a crescut cu adevărat şi, când el nu era prin preajmă, fratele meu şi cu mine ştiam să ne purtăm singuri de grijă. Mama ne lăsa de obicei nişte bani pe chiuveta din bucătărie, ca să ne cumpărăm alimente şi alte lucruri.
— Asta nu ţi se pare ciudat?
Clatin din cap şi spun nu.
— De ce nu?
— Eram obişnuiţi. Presupun că a încetat să fie ciudat cu mult timp în urmă.
— Bine. Vom reveni mai târziu la acest subiect. Ai spune că inspectorul- şef de poliţie Mork te-a tratat ca pe un suspect în timpul primului interogatoriu?
— Nu, nu cred. Era foarte politicos. Mi-a dat timp să mă gândesc la răspunsurile mele. Şi dacă deja credea că sunt suspect, nu a arătat-o.
— Te-a întrebat despre relaţia ta cu Johannes Eklund, nu-i aşa?
— Da.
— Şi ce-ai răspuns?

— Am spus că-l cunoşteam pe Johannes. Că-mi plăcea. Era chiar un solist bun. Ne înţelegeam destul de bine.
— Aţi cântat împreună în trupa liceului, este adevărat?
— Da.
— Dar tu nu ai cântat în trupă, în concertul din noaptea crimelor, nu?
— Nu, n-am cântat.
— De ce?
— Mari tocmai se despărţise de mine şi eram deprimat. Nu mă credeam în stare.
— Nu te credeai *în stare*... vrei să spui să cânţi?
Da. La asta mă refeream.
Obrajii îmi ard.
— Nu mă credeam în stare să fiu acolo pe scenă şi poate s-o văd în public. Ştiam că va fi acolo.
— De unde ştiai?
— Mi-a spus. Urma să scrie un articol despre deschiderea festivalului, pentru ziarul liceului.
— Stabilise să facă un interviu cu Johannes Eklund după concert, nu-i aşa?
— Da. El era vedeta evenimentului.
— Ai fost gelos?
— Că Mari urma să vorbească cu el? Nu, deloc.
încerc să stau cu spatele mai drept.
— Doar îşi făcea treaba.
Domnişoara Hâkonsen îşi verifică o clipă hârtiile din faţă, apoi se uită din nou la mine.
— Potrivit înregistrărilor poliţiei, inspectorul-şef de poliţie Mork te-a întrebat despre zgârieturile de pe mână.
Fără să mă gândesc, mă uit la mâna mea. Zgârieturile au dispărut acum, desigur.
— Da, m-a întrebat.
— Te-ai rănit?
— Când veneam acasă, în dimineaţa aceea.
— Ce s-a întâmplat?
— Am fugit prea repede.

— Ai fugit prea repede?
Din nou, pare să nu mă creadă.
— Da. Era ca şi cum... mintea mea alerga, iar picioarele n-au putut ţine ritmul. Şi, pur şi simplu, am căzut.
Gesticulez, arătându-i cum am căzut, cum am încercat să-mi amortizez căderea. îmi dau seama că procurorul consideră întregul incident ciudat. Aşa a şi fost.
— A fost o cădere abruptă, explic. Pe un drum anevoios.
— Şi ai început să sângerezi?
— Da, dar nu mi-a păsat. îmi doream durerea.
— îţi doreai durerea...
— îmi doream doar să simt ceva, înţelegeţi? Să mă doară în altă parte... decât aici.
îmi ating pieptul.
Domnişoara Hâkonsen se gândeşte la afirmaţia mea o vreme. Este ciudat să fiu atât de deschis vorbind despre sentimentele mele în faţa atâtor oameni.
— Aşa că atunci când inspectorul-şef de poliţie Mork te-a întrebat cum te-ai ales cu acele zgârieturi, ţi-ai făcut griji că poliţia te-ar putea considera cumva suspect?
— Da, mi-a fost frică să nu creadă asta.
— Şi de ce ţi-a fost frică?
— Ştiam cum arată situaţia. Şi ştiam că explicaţia mea - alergarea şi căderea, era stupidă, de parcă aş fi inventat-o. Ca atunci când adulţii spun că s-au tăiat în timp ce se bărbiereau, deşi toată lumea îşi dă seama că s-au bătut. Adică sunt obişnuit să alerg. Alerg tot timpul. Nu cad niciodată aşa cu faţa. Şi accidentul s-a întâmplat la mai puţin de jumătate o zi după ce fosta mea iubită fusese omorâtă. Ştiam că deja trebuia să par suspect. Ştiam că situaţia nu arăta bine pentru mine. Dar n-am vrut nici inventez o tâmpenie despre rănile mele. Imo mi-a spus să spun adevărul şi asta am făcut.
— Imo ţi-a spus asta?
— Da. '
Mă gândesc la acea zi - Yngve m-a întrebat dacă ştiam ceva despre Mari sau Johannes care i-ar putea ajuta să rezolve

cazul. Dacă Mari se certase cu cineva, de exemplu. Am spus nu, pentru că atunci nu ştiam cu adevărat. Atunci şi acolo chiar nu ştiam nimic despre ultimele zile din viaţa lui Mari.

— Povesteşte-ne mai multe despre concertul de la liceu, spune domnişoara Hâkonsen în continuare. Ziceai că n-ai cântat în trupă în noaptea aceea. Cine te-a înlocuit?

— Imo. Unchiul meu. El era oricum regizorul muzical al concertului. îi povestisem despre Mari şi îi mărturisisem că nu voiam să cânt. La început a încercat să mă convingă să mă răzgândesc, dar cred că a înţeles în ce stare mă aflam şi apoi a spus că asta e, va cânta el în locul meu. Oricum, el compusese aproape toate cântecele.

— Ce convenabil! Că putea cânta în locul tău.

— Ei bine, da.

Domnişoara Hâkonsen îşi potriveşte pe nas ochelarii rotunzi.

— Potrivit declaraţiei tale din acea zi, n-ai ieşit deloc în noaptea aceea.

Mă gândesc la răspunsul meu pentru câteva secunde.

— Eu... am crezut că n-am ieşit, spun cu mare grijă.

— Ai *crezut* că n-ai ieşit?

— Nu, eu... Ei bine, ce voiam să spun este că la vremea respectivă nu-mi aminteam deloc ce făcusem în noaptea... încă mi-este greu să spun cu voce tare.

— Crimelor, îmi încheie propoziţia domnişoara Hâkonsen.

— Da. Dar mai târziu mi-am amintit că am scos câinele la plimbare. îi promisesem mamei.

— Aşadar, din nou un fel de pierdere a cunoştinţei?

— Nu, nu mi-am pierdut cunoştinţa. Doar că nu mi-am amintit decât mai târziu.

— Dar înainte ţi-ai mai pierdut cunoştinţa, nu-i aşa?

— Eu... ce vreţi să spuneţi?

— Ai mai avut episoade în care ai fost atât de furios, încât nu ţi-ai amintit decât mai târziu ce ai făcut.

înţeleg la ce se referă. Nu credeam că va aduce vorba despre acest subiect în instanţă.

— Da, şoptesc.

— Vorbeşte mai tare, te rog! ordonă judecătorul.
— îmi pare rău. Da. Eu... uneori îmi pierd cumpătul - mai ales când joc fotbal. Am văzut roşu în faţa ochilor în timpul unui meci de fotbal de câteva ori şi da, într-un fel, mi-am pierdut cunoştinţa.
Domnişoara Hâkonsen mă priveşte câteva secunde.
— Aşadar recunoşti c-ai fost furios în noaptea crimelor. Recunoşti că îţi pierzi cunoştinţa din când în când, atunci când eşti furios. Şi, iniţial, nu ţi- ai amintit că ai plecat de acasă în noaptea aceea.
Ştiu cum sună totul, dar n-am de ales - trebuie să fiu de acord cu ea.
— La ce oră ai scos câinele la plimbare?
— Trebuie să fi fost înjur de 23.
Şi la ce oră s-au închis uşile liceului în noaptea aceea?Aştept o clipă. Apoi spun: — întotdeauna se închid la 23.

ATUNCI

Yngve Mork îşi parcă maşina în faţa liceului Fredheim, fără ca întrebările să-i fi dat pace, după interogatoriul lui Even. Chiar nu ştia ce să creadă. Even trecea în mod clar printr-o perioadă dificilă şi-i era greu să înţeleagă ceea ce se întâmplase. Dar tânărul ar fi putut răspunde mai bine la întrebările lui? Şi zgârieturile... mda, explicaţia pe care o dăduse era într- adevăr o poveste stranie.

Yngve se gândi şi la scurta conversaţie pe care o avusese cu Imo înainte de a merge la Granholtveien 4. Imo confirmase înţelegerea pe care-o avusese cu Tic-Tac privind uşa din cealaltă parte a clădirii liceului. Azi- noapte i se permisese să-şi parcheze maşina pe locul portarului, dar declarase că plecase mult mai devreme decât se aşteptase - undeva între 10:30-10:40. Şi se ţinuse de cuvânt: nu spusese nimănui că uşa rămăsese deschisă.

Yngve coborî din maşină. Imediat fu înconjurat de o hoardă de reporteri.

— Mork, ce ne puteţi spune despre criminal?
— La ce piste solide lucraţi?

— Aveţi deja suspecţi?

— Va avea loc o conferinţă de presă în curând?

Yngve nu răspunse niciunuia dintre ei, ci merse mai departe, spre clădirea liceului.

înăuntru, se simţi mulţumit să constate că trupul lui Johannes Eklund fusese deja luat. Patru criminalişti aflaţi la scena crimei analizau scara, făceau fotografii din orice unghi posibil, înregistrau fiecare detaliu, fiecare pată de sânge, fiecare frântură de dovadă ce putea apărea.

Therese Kyrkjebo stătea la câţiva metri distanţă de scară monitorizând acţiunile, în timp ce sorbea dintr-un pahar de carton. Ceai de ghimbir, probabil. Avusese greţuri matinale şi, cu siguranţă, ancheta n-o ajuta deloc.

— Te aşteaptă o cafea, dacă vrei.

Sunt bine. Cum e

— ?N-am întrebat încă, răspunse ea ridicând din umeri. M-am gândit să te aştept.
Yngve îi povesti ce se întâmplase în timpul interogatoriului lui Even Tollefsen.
— N-a fost deloc aici azi-noapte? întrebă ea.
— Aşa mi-a spus.
— Ei bine, s-a zis cu *acea* teorie.
— Da, răspunse Yngve. Poate. Cine conduce criminaliştii?
Therese îi arătă o femeie scundă aplecată în partea de jos a scării. Yngve se îndreptă spre ea, Therese îl urmă şi se prezentă. Femeia aplecată se ridică.
— Ann-Mari Sara. Coordonez laboratorul criminalistic din Kripos.
— Vă mulţumesc mult c-aţi venit atât de repede!
— Cu asta ne ocupăm.
Sara avea un pic peste 50. Din cauza combinezonului alb de criminalist care-i acoperea tot corpul, era imposibil să-ţi dai seama cum arată cu adevărat. Singurul lucru pe care Yngve îl remarcă la ea erau pometii înalţi şi ochii mai degrabă apropiaţi.
— Aţi descoperit ceva despre care ar trebui să ştiu? întrebă Yngve.
— Câteva lucruri, răspunse Sara - accentul ei indica faptul că la origine venise din nordul îndepărtat. Victima de pe scară a fost lovită de mai multe ori, probabil cu un obiect ascuţit şi destul de greu.
— N-aveţi nicio idee ce fel de obiect?
— Nu, răspunse Sara. Cel puţin, nu încă.
— Ce spuneţi de cealaltă victimă? întrebă Therese.
— încă n-am examinat-o cu atenţie, dar cel mai probabil a fost strangulată. Cineva a încercat să o resusciteze după aceea.
Yngve ridică sprâncenele.
— Să o resusciteze?
— Va trebui să aşteptăm raportul autopsiei preliminare, spuse Sara, dar potrivit unuia dintre colegii mei, cel puţin două dintre coastele victimei erau rupte într-un mod compatibil cu cineva care încearcă să o resusciteze un pic cam violent.

Aşadar, faptaşul a regretat că a ucis-o, se gândi Yngve. în cazul lui Johannes Eklund, părea exact contrariul.
— E posibil să aflăm cine a fost prima victimă? întrebă el.
— Probabil fata. Oricine a comis crima asta - Sara arătă scara - probabil era deja plin de sânge şi nu există nicio pată de sânge pe fată.
Mi se pare corect, se gândi Yngve.
— încă ceva, menţionă Sara. Victima de sex feminin avea o carte de vizită în buzunar.
— Da?
— Ea unui reporter. Yngve se uită la Therese.
— Se numeşte Ole Hoff, spuse Sara. Voi s-ar putea să-l cunoaşteri.
îl cunosc, se gândi Yngve în sinea lui. Vorbise cu Ole weekendul trecut despre o înjunghiere care avusese loc în centrul oraşului. Nu mai avea întrebări pentru Sara, aşa că-i mulţumi pentru timpul acordat şi o privi întorcându-se la muncă. Apoi se răsuci spre Therese.
— Vezi dacă poţi lua legătura cu Ole, spuse el. El şi Mari au fost evident în legătură.
— Mă ocup imediat de asta.
— Vorbeşte şi cu portarul. Vezi dacă aseară funcţionau camerele video de supraveghere din exterior. Poate vom avea noroc.
— Şi de asta, spuse Therese.
Şi exact când ea se îndepărtă, Vibeke Hanstveit sosi.
— Am trimis mai mulţi detectivi în sala de handbal.
— Bine.
— Te aşteaptă.
— Foarte bine, chiar am de gând...
Âse stătea rezemată de perete la câţiva paşi de ei. *întotdeauna* chiar *ai de gând...*
Vocea ei, fie că era amabilă sau dojenitoare, era ca o sursă firavă de lumină ce reuşea întotdeauna să străpungă întunericul. El îşi dorea s-o audă şi, totodată, nu voia să zăbovească.
— Yngve?

Clipi. Hanstveit îl privea cu atenţie.
— Da? întrebă el, frecându-şi faţa. Hanstveit îl privi câteva clipe. Apoi:
— Eşti sigur că poţi face asta?
— Ce vrei să spui?Au trecut doar câteva săptămâni de când ţi-ai îngropat soţia. Eşti sigur că îţi va fi capul la caz?
Yngve privi din nou peretele. Âse nu mai era acolo. El clipi repede de câteva ori, în speranţa că ea va reapărea. Dar în zadar.
— Toată lumea ştie cât ţi-e de greu, continuă Hanstveit. Dar trebuie să rezolvăm totul repede şi bine. Mai ales acum, când toată Norvegia ne urmăreşte.
După ce murise Âse, cineva îi spusese că are nevoie să discute cu oamenii. Prieteni, colegi. „Nu sunteţi singurul care trece printr-o perioadă dificilă", i-au spus. Şi alţii o iubiseră. A rămâne tăcut reprezintă un simptom al durerii şi al tristeţii. Al întunericului. Al neputinţei.
Yngve nu spusese nimănui vreun cuvânt despre durerea sa, nici măcar colegei Hanstveit. îi împărtăşise atât de multe nelinişti, încât odată ce Âse murise în sfârşit, se trezise amorţit, incapabil să-şi mai exprime durerea.
— Sunt bine, spuse el, şi se gândi la cei doi tineri care fuseseră ucişi noaptea trecută. Cei doi *copii.* Serios, adăugă el. îmi face bine să lucrez. Mă bucur să mă gândesc la altceva.
Hanstveit îl privi câteva clipe. Apoi spuse:
— Promite-mi doar un singur lucru: anunţă-mă dacă acum e prea mult pentru tine. OK?
E prea mult pentru mine.
Yngve mai clipi de câteva ori. Privi pereţii şi tavanele, în căutarea ei.
Trebuie să mă ajuţi, Yngve. Nu mai suport.
îşi înghiţi durerea din suflet şi nodul din gât.
Trebuie să mă ajuţi să mor.
— Sunt bine, spuse el fără s-o privească pe Hanstveit. Serios. Chiar sunt.

ACUM

— Aşadar, se pare că iniţial, lucrurile nu arătau bine pentru tine, spune domnişoara Hâkonsen. De aceea ai scris postarea pe Facebook, după plecarea lui Yngve Mork?

Procurorul îşi ridică bărbia şi mă priveşte drept în ochi. Mă gândesc la cât de supărat am fost după plecarea lui Yngve Mork. îmi amintesc că m- am întors în camera mea ca să mă întind puţin. Nu ştiam ce să fac. Mesajele continuau să curgă. Ori de câte ori mă uitam pe contul meu de Instagram, existau poze cu Mari şi Johannes. Printre „odihneasckă-se în pace", „nu-mi vine să cred că sunt morţi" şi „mi-e atât de dor de voi", apăreau comentarii despre mine.

— *Unde e Evenl*

— *A vorbit cineva cu eP.*

— *Aş dori SERIOS să ştiu ce simte Even despre asta.*

— *Şi dacă el el*

— *ŞTIU că el e.*

— *îl voi ucide dacă e vinovaţi*

Şi iată-mă acolo, încercând să mă împac cu ideea că Johannes şi Mari erau morţi. Nu mi se părea adevărat. îmi amintesc că m-am întrebat dacă de aceea nu plângeam în hohote.

îmi amintesc că răsfoiam fotografiile pe care le postau oamenii. Mari râzând. Mari privind ceva în zare, dar având privirea pe jumătate aţintită spre aparatul foto. O fotografie obişnuită de liceu. Mari ca bebeluş. Mari îmbrăţişând-o pe Ida Hammer.

Fotografiile lui Johannes erau toate foarte asemănătoare: superstarul pe scenă, cântând la microfon, având decorul de gheaţă carbonică în fundal, gesticulând şi îndemnându-şi publicul: „Let's rock!" Sute de spectatori dăduseră like şi acelor fotografii.

Nu mi se părea corect să nu fac nimic. Să nu spun nimic. Chiar nu voiam să-mi împărtăşesc oricui amintirile sau gândurile, dar în minte îmi răsunau
întrebările lui Yngve Mork. Şi sentimentul că tot Fredheimul presupunea că eu eram cel care comisese crimele era copleşitor. De aceea am hotărât să intru pe pagina mea de Facebook.

— Ai putea spune instanţei ce ai scris, te rog?
Domnişoara Hâkonsen se apropie de mine cu o bucată de hârtie. Arunc o privire. Iată-le acolo. Cuvintele mele. Privindu-le din nou, nu-mi vine să cred că eu le-am scris. Păreau scrise de cineva care încerca în disperare să convingă oamenii că e nevinovat.
Nu mi-a plăcut niciodată să citesc cu voce tare. Dar acum nu mai contează. Cel puţin două sute de oameni mă privesc.
îmi dreg vocea înainte de a începe.
— *Cei mai mulţi dintre voi ştiţi că eu şi Mari fuseserăm împreună până de curând. Şi mulţi dintre voi vă veţi gândi probabil c-am fost supărat şi furios când ea m-a părăsit. Şi sincer, aşa am şi fost. Dar n-aş fi putut niciodată - NICIODATA - să-i fac rău. Am iubit-o pe Mari. Şi l-am respectat şi admirat pe Johannes. Lumea e un loc mai sărac fără ei şi nu-i voi uita niciodată.*
Gura mi s-a uscat de emoţie, aşa că iau rapid o înghiţitură de apă şi las jos bucata de hârtie.
— Care a fost răspunsul la această postare?
— Favorabil. Multă lume a apreciat-o.
— Te-a făcut să te simţi mai bine?
— Puţin.
— Dar tot n-ai încetat să te aperi.
Mijesc ochii, nefiind sigur ce vrea să spună.
— Ai fost de acord să-i acorzi un interviu lui Ole Hoff pentru ziarul local, chiar în aceeaşi zi, nu-i aşa? Nu era prea curând - după tot ce se întâmplase, după ce abia dăduseşi declaraţii poliţiei?
Domnişoara Hâkonsen se răsuceşte uşor pentru a-i privi pe oamenii din jurul nostru, ca şi cum toţi erau de acord că fusese un lucru neobişnuit.
— M-a sunat. Mi-a spus că va trece pe la mine să stăm de vorbă. O discuţie, ştiţi, neoficială. Cred că am spus da pentru că voiam să vorbesc despre Mari. Să încerc să-mi lămuresc gândurile despre ea. Să mi le explic mie însumi, probabil. Şi îl cunoşteam pe Ole. Este tatăl celui mai bun prieten al meu. Şi mama nu era acasă, aşa că...

Cel mai bun prieten al tău - Oskar,
corect

— ?Corect.
— Dar Ole nu voia *doar* să-ţi vorbească despre relaţia ta cu Mari, nu-i aşa?
îmi trec o mână prin păr. Se umezise puţin.
Nu, nu voia.ATUNCI
înainte de sosirea lui Ole, am mai făcut un duş şi mi-am pus haine curate. M-am simţit puţin mai bine, dar parcă eram stors de vlagă. Obosisem doar urcând scările, din dormitorul meu.
Ole lucra la *Fredheimsposten* de douăzeci şi doi de ani. Cu cinci mai mult decât toată viaţa mea. îmi plăcea Ole - era întotdeauna vesel, cel puţin când eram eu prin preajmă. Era foarte strict în privinţa lui Oskar, dar m-am gândit că probabil aşa ar trebui să fie părinţii adevăraţi.
Ne-am strâns mâinile afară, pe pragul casei, ceea ce mi s-a părut puţin ciudat. Părul lui Ole se rărea în creştetul capului şi se retrăgea în faţă, dar altfel arăta bine pentru un tip la patruzeci şi ceva. în timp ce vorbeam şi el a intrat în casă, aveam impresia că mă măsoară din priviri, dar nu ca inspectorul-şef de poliţie Mork. Ole părea să încerce să afle cum mă simt, nu dacă eram sau nu dublu criminal.
— Even, a spus Ole, cu o voce amabilă. Putem discuta altă dată, dacă preferi.
Am spus:
— Nu, e în regulă.
Ne-am aşezat în bucătărie. Ole şi-a lăsat palmele întinse pe masă şi s-a uitat înjur.
— Şi, cum merge cu fotbalul? a întrebat.
Am ridicat capul.
— Chiar acum nu suntem în sezon.
— Dar încă mai faci antrenamente, nu-i aşa?
— Da. De trei ori pe săptămână.
— Faci naveta dus-întors?
— Da, i-am răspuns şi am făcut o pauză.

2.

Lillestrom, clubul meu de fotbal, se afla la patruzeci şi doi de kilometri de Fredheim

— .Dar sunt obişnuit. în plus, Imo mă duce de obicei cu maşina, aşa că e-n regulă, serios. O să fie mult mai uşor când o să-mi iau permisul.

— Eşti încă în echipa naţională sub-17?

— Sincer, nu ştiu. Nu a mai existat nicio convocare, de ceva vreme.

— într-o zi vei deveni profesionist.

Am zâmbit. M-am simţit bine să zâmbesc.

— La ce echipă ţi-ai dori să joci?

— United, desigur.

— Vrei să spui Leeds? M-am strâmbat.

— Există un singur United, Ole. Ştii doar.

Am rânjit unul la celălalt. Un timp, niciunul dintre noi nu a mai spus nimic.

— Nu trebuie să numim această discuţie interogatoriu. Dacă ţi se pare incomodă.

Motivul pentru care era acolo m-a readus la realitate cu o lovitură. Aproape mi-au dat lacrimile şi a trebuit să mă adun.

— E-n regulă, am zis.

Ole a vrut să încep prin a vorbi despre Mari. Orice îmi venea în minte. I- am spus cum ne întâlnirăm la liceu într-o zi banală de marţi. Mari venise în pauza de dimineaţă şi mă întrebase dacă îi puteam acorda un interviu pentru ziar.

— Eu? am zis.

— Da, tu.

— De ce?

— Din câteva motive, de fapt.

— Doar câteva?

întotdeauna uluiam fetele cu replicile mele interesante şi spirituale...

— Joci fotbal la nivel naţional...

3.

Am clătinat vag din cap în semn de da-nu.
— ... cânţi la chitară într-o trupă grozavă...
Chipul meu i-a răspuns: *Ei bine, nu ştiu ce să zic despre asta.*
— ... şi...
Mari m-a privit uşor emoţionată, de parcă n-ar fi fost absolut sigură dacă să continue sau nu.
— ... ai mai locuit în Fredheim. Cu mult timp în urmă. Şi-a muşcat buza.

— M-am întrebat cum e să te întorci, mai ales... S-a uitat în jos, adăugând: ... La liceul unde a predat tatăl tău.

Faptul că aproape toată lumea din liceu, inclusiv profesorii, ştiau cine sunt se datora la fel de mult tatălui meu, cât şi faptului că jucam fotbal sau eram într-o trupă muzicală. Accidentul de maşină al tatălui meu îşi lăsase amprenta asupra întregului oraş. Toată lumea ştia. Oamenii încă mai vorbeau despre asta.

Mari a crezut c-ar putea fi un articol bun, un fel de portret al fiului risipitor. Şi eu - Domnul Mare Şmecher la Doamne - stăteam acolo şi rămăsesem mut. Mai dădusem interviuri, nu *ăsta* era motivul. Era vorba de ceva la Mari care... nu ştiu... rezonase cumva cu mine încă de la început.

Mari avea tenul deschis şi faţa în formă de inimă. Părul ei era brunet închis şi ciufulit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn şi nu s-ar fi deranjat să şi-l perie înainte de a ieşi din casă. Nu încerca să mă cucerească, ceea ce probabil a fost unul dintre motivele pentru care am plăcut-o. Şi părea cam emoţionată. De parcă era prima dată când se juca de- a jurnalista şi nu ştia cum să continue.

Ne-am întâlnit în aceeaşi zi după cursuri şi atunci mi-a spus pentru prima dată numele ei complet: Mari Elizabeth Lindgren. Ca şi cum ar fi fost pe jumătate norvegiană, pe jumătate suedeză, şi probabil avea o soră pe nume Pippi.

M-am gândit că vom discuta aproximativ un sfert sau maxim o jumătate de oră, dar am ajuns să umblăm pe străzi vreo trei ore. Vremea era grozavă în acea zi, atât de caldă şi însorită, şi nu s-a întunecat până târziu. Mari mi- a pus tot felul de întrebări despre

4.

tot felul de lucruri. După un timp, am început s-o întreb şi eu despre viaţa ei.

Voia să fie scriitoare. Sau jurnalistă. Doar să poată scrie, mi-a spus. Era atât de uşor să vorbeşti cu Mari. Şi, cu cât petreceam mai mult timp cu ea, cu atât îmi plăcea mai mult. Era puţin mai scundă decât mine, şi-mi plăcea să-i văd capul înclinat spre mine, plin de curiozitate.

Ne-am salutat de a doua zi, înainte de a începe să schimbăm nişte vorbe ori de câte ori ne întâlneam. Apoi, am început să ne trimitem mesaje. N-a trecut mult până când am simţit fluturi în stomac ori de câte ori mă gândeam la ea şi-aş putea spune că şi ea simţea la fel.

îmi plăcea zâmbetul ei cald şi timid. Şi când râdea, întreaga expresie a feţei i se schimba - se deschidea, i se zăreau dinţii, iar gropiţele din obraji erau atât de delicate. Voiam să le ating. îmi plăceau mâinile ei, cât de mici erau într-ale mele. Cât de calde erau. îmi plăcea vocea ei - ezitantă, ori de câte ori îmi adresa o întrebare, încrezătoare, când îmi răspundea la vreuna. Nu părea să se îndoiască niciodată de ceea ce spunea.

Şi era atât de dulce şi de drăguţă.

Cu câteva săptămâni înainte de concert am fost bolnav. Nu la un pas de moarte sau ceva de genul ăsta, am avut doar febră şi o migrenă cumplită. Tot corpul mă durea. Aşa c-am lipsit câteva zile de la cursuri. Mari venea să mă vadă în fiecare după-amiază, chiar dacă îi spusesem să stea departe de mine, să nu se molipsească. A insistat totuşi, spunând că niciodată nu se îmbolnăvise.

— Totul va fi bine. în plus, mama ta nu-i niciodată aici. Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

într-o zi mi-a adus nişte supă şi, practic, m-a forţat să mănânc. Mă simţeam de parcă aveam din nou doi ani. Şi când Mari, desigur, s-a îmbolnăvit câteva zile după aceea, a fost rândul meu să am grijă de ea, deşi nu voia s-o văd palidă şi cu buzele uscate, rece într-un minut şi fierbinte în următorul. Dar nimic nu-mi doream mai mult. Şi când a adormit în braţele mele într-o

5.

după-amiază, mi-a fost cald şi bine în adâncul sufletului. Am avut un sentiment pe care nu-l mai trăisem niciodată.

Mai ieşisem şi cu alte fete. Mai ales deoarece credeam că e cool să ai prietenă. Şi uneori *crezusem* că sunt îndrăgostit de ele... Totuşi, Mari a fost prima fată de care m-am îndrăgostit. Cu adevărat.

Când am terminat de povestit lui Ole despre Mari, a existat o uşoară pauză înainte să mă întrebe:

— Even, ştii dacă... ? Ole a ezitat din nou, înainte de a continua: - Mari a vorbit vreodată despre... *mine* înainte să moară?

M-am încruntat.

Ole şi-a scos repede cartea de vizită din husa de piele a telefonului mobil.

— Poliţia mi-a găsit cartea de vizită în buzunarul sacoului ei, a spus el şi mi-a întins-o.

Am luat-o şi am privit-o.

— Evident, am vorbit de-a lungul anilor, dar nu i-am dat niciodată o carte de vizită.

— Nu?

A clătinat din cap.

— Eşti sigur?

— 100%. Mi-aş fi amintit.

Am întors cartea de vizită. Pe spate nu era nimic scris.

— Nu cumva i-ai dat-o tu din întâmplare?

— Eu? De ce-aş fi făcut asta?

— Nu ştiu, de-asta întreb.

Odată, când eram în vizită la Oskar, Ole îmi dăduse o carte de vizită. Era chiar înainte să joc în echipa naţională sub-17, împotriva Maltei şi a Italiei. Ole voise să sun la biroul de ştiri sau chiar mai bine, *să-l sun pe el,* imediat după meciurile de fotbal, aşa că îmi dăduse cartea de vizită. Totuşi, habar n-aveam pe unde o lăsasem după aceea.

— Mari voia să te contacteze, asta vrei să spui?

— Aşa se pare. încerc să aflu de ce.

M-am uitat la Ole.

6.

— Desigur, s-ar putea să nu însemne nimic, adăugă el.
— Da, am zis. Desigur.

Totuşi, cumva, aveam senzaţia că însemna ceva

.ACUM

— Aşadar, Ole Hoff a fost implicat, într-un fel sau altul, de la bun început?
Domnişoara Hâkonsen tuşeşte în palmă, apoi îşi cere scuze. Mă priveşte, aşteptând răspunsul.
Obrajii-mi ard. Nu e uşor să vorbeşti despre tine şi despre ce-ai făcut şi ai simţit, chiar dacă nu cu mult timp în urmă. Simţi atât de multe priviri pătrunzătoare care te sfredelesc, sesizând fiecare afirmaţie pe care o faci. Scaunul meu e tare şi incomod. Arunc o privire la ceasul de pe perete, cu speranţa să se termine mai repede. Nu e nici măcar 09:30.
îmi cer scuze şi o rog pe procuroare să repete întrebarea. în timp ce domnişoara Hâkonsen o repetă, tot ce s-a întâmplat cu Ole se prăbuşeşte iar peste mine. Şi mi-e teamă şi de ceea ce urmează: în curând vom vorbi despre Mama.
Trebuie să mă adun înainte de a răspunde.
— Aţi putea spune asta, da.
— Bine. Interviul s-a terminat, te ridici de la masa din bucătărie şi Ole Hoff urmează să se întoarcă la redacţie pentru a-şi scrie articolul?
Dau din cap şi spun da în acelaşi timp.
— înainte de a pleca, mi-a spus că mă va suna pentru a-mi citi propriile declaraţii. Doar pentru a se asigura că nu va publica nimic incorect.
— Ce nobil! remarcă domnişoara Hâkonsen
— Cred că aşa e obiceiul.
După o clipă de ezitare, ea pare să fie de acord.
— Apoi ce s-a întâmplat?
— L-am condus până la uşă. Ole era gata să plece când...
Mă opresc o clipă.

7.

— ... mama a venit acasă.

ATUNCI

Ole era gata să iasă în ploaie când mama veni la pas pe aleea de la drum. Nu mă aşteptam să apară. Stătuse mult la Knut în ultima vreme. Se grăbea, ghemuită sub umbrelă, în timp ce trăgea câinele după ea. Tropăiau prin noroi. Dură câteva secunde până când ne observă, dar imediat după aceea, se opri.

Mama mea fusese cândva o femeie atrăgătoare. îi văzusem fotografiile din tinereţe, când începuse să iasă cu tata. Era superbă. Avea părul lung şi blond şi în fiecare fotografie zâmbea. Aproape strălucea. Şi era înaltă şi slabă, astfel încât toate ţinutele păreau să i se potrivească perfect. Ca şi cum hainele - care-i veneau ca turnate - ar fi fost făcute doar pentru ea.

Acum hainele îi atârnau largi, lălâi, pe lângă corp. îşi vopsise părul negru, tuns scurt şi exagera mereu un pic cu machiajul. în timp ce stătea acolo pe potecă, încruntându-se la Ole şi la mine pe sub umbrelă, arăta ca dintr-un film de groază.

— Ce naiba face *el* aici? strigă ea, arătând cu umbrela în direcţia lui Ole.

GP, câinele, începu să latre la acest străin din pragul uşii.

— Mamă...

Nu mi-a plăcut niciodată să am musafiri când mama era acasă. Toate întrebările, scandalul - de obicei voiam doar să plece.

— Bună, Susanne!

GP lătră din nou.

— Doar discutam.

— De ce?

Vocea îi era ascuţită în timp ce se îndrepta spre noi.

— Pentru că...

Mama trase de lesa lui GP şi urcă repede treptele verandei. Trecu pe lângă Ole fără să-l privească, fără să-l salute şi nici câinelui nu-i permise să-l

salute. După tot ce se întâmplase, aş fi crezut că mama ar fi putut măcar să se oprească să mă îmbrăţişeze sau să mă întrebe ce mai fac. Cu siguranţă m-aş fi aşteptat de la ea să-i adreseze câteva cuvinte lui Ole; la urma urmei, amândoi erau de-o seamă şi el era renumit în oraş. Dar mama trecu p

elângă noi şi deschise uşa. Speram, nu, *mă rugam,* ca Ole să nu observe mirosul de alcool lăsat în urma ei ca un parfum urât mirositor. Odată intrată în casă, mama trânti uşa în urma ei. încă îl mai auzeam pe GP lătrând şi mârâind.

— Scuze. Mama mea, ea...

Nu ştiam cum să-mi termin propoziţia.

— Aşa sunt mamele, nu?

— Da.

îmi făcu semn cu mâna şi-mi promise din nou că mă va suna mai târziu.

— Bine.

— Acum fii bun şi îngăduitor cu tine. M-auzi?

— O să-ncerc.

Dar nu ştiam cum.ACUM

Domnişoara Hâkonsen mă priveşte iar cu ochii aceia iscoditori. De parcă ar crede că mint sau ascund ceva. Fiecare privire, fiecare întrebare, pare cumva un atac, atât asupra mea, cât şi asupra familiei mele.

îmi dau seama că nu-mi place de ea. Nu-mi place deloc.

— Aşadar, în acel moment, deja îţi dăduseşi seama că mama ta avea o relaţie încordată cu Ole Hoff?

O privesc din nou pe mama. Chiar şi de la distanţă, pare că n-a dormit de câteva săptămâni. Ceea ce e probabil adevărat. Pungile de sub ochi s-au umflat. Faţa i-e cenuşie.

— Da, spun puţin mai încet decât intenţionasem.

— Dar habar n-aveai de ce?

Clatin din cap.

— Nu, la vremea aia, nu.

ATUNCI

Când m-am întors în casă, mama mă aştepta pe hol, bătând nervos din picior

— Şi ce naiba crezi *tu* că faci?

Din nu ştiu ce motiv, ea încă mai ţinea lesa lui GP. Câinele a venit după mine, ca de obicei. M-am ghemuit să mă joc cu el.

— Nu fac nimic, am spus, mângâindu-l şi scărpinându-l pe micuţul nostru monstru drăgălaş.

2.

GP scheuna fericit.

— Vorbeai cu el... cu acel *reporter*.

Mama a pronunţat cuvântul „reporter” de parcă era unul murdar.

— A fost înăuntru aici?

— Şi ce dacă a fost?

— Şi ce *dacăl*

Mama şi-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi fost cel mai îngrozitor lucru din lume.

— Ai vreo problemă cu tatăl lui Oskar sau ceva de genul ăsta?

— Nu-i treaba ta.

— OK, atunci, am spus, clătinând din cap.

Scandalul era o prostie, aşa că m-am ridicat şi am trecut pe lângă mama mea nebună, îndreptându-mă spre uşa care ducea la camera mea de la demisol.

— Tu, dintre toţi, Even, nici n-ar trebui să ieşi în evidenţă, acum, că... Gândeşte-te la ce...

S-a oprit, dar ştiam ce intenţionase să spună. Pentru mama, cel mai important lucru era întotdeauna ce credea sau ce simţea lumea, ea nu se gândea niciodată la Tobias sau la mine. Tocmai deschisesem uşa şi începusem să cobor scările, din ce în ce mai supărat.

— Even, doar nu te duci acum în camera ta.

N-am răspuns, doar am continuat să cobor.

Even

!în cele din urmă, la demisol, am trântit uşa şi m-am aşezat pe pat. Am încercat să respir adânc, să mă calmez, dar în zadar Mi-am lovit mâna de ceea ce credeam a fi salteaua, dar s-a dovedit a fi rama patului. Impactul a făcut ca una dintre zgârieturile din palmă să-mi sângereze.

— Futu-i!

M-am ridicat să iau nişte hârtie igienică şi mi-am acoperit rana sângerândă, gândindu-mă care era treaba cu mama? De ce îşi ieşise din minţi din cauza lui Ole? O parte din mine voia să fugă din nou la etaj şi s-o întrebe, dar o altă parte voia doar să o lase în pace.

3.

Cam după o jumătate de oră sau mai târziu s-au auzit paşi pe scări. La început am crezut că era Doamna Nebună, care voia să continue scandalul, dar era Tobias.

— 'şti bine? mă întrebă el, stând în pragul uşii.

— Salut, i-am răspuns, fără să mă ridic din pat.

Fratele meu a tăcut câteva secunde.

— Am vorbit cu poliţia. Voiau să ştie unde-ai fost azi-noapte.

Am sărit în sus, având brusc senzaţia de nod în stomac.

— Şi ce le-ai spus?

Ezită, apoi răspunse:

— Le-am spus c-am crezut c-ai fost aici.

— Ai *crezut* c-am fost aici?

— Ei bine, da… nu ştiam sigur. Jucam CoD. Aveam căştile. Şi vorbeam cu Ruben în acelaşi timp.

Doamne! mi-am spus. Poliţia mă suspecta, iar fratele meu idiot nu-mi fusese de mare ajutor.

— Oricum, prietenii tăi sunt aici, mă anunţă Tobias, sprijinindu-se de tocul uşii. Vor să ştie dacă ai chef de o vizită. Le-am spus că te voi întreba.

— Mama mai e p-aici?

Tobias clătină din cap.

— Cred că s-a întors să-l vadă pe Idiot.

Knut avea multe porecle la noi acasă.

— Ce să le spun?

Acum, mai mult ca oricând, voiam să stau departe de ceilalţi, dar apoi m-am gândit că prietenii mei probabil ştiu ceva despre ce se întâmplase şi despre ce spun oamenii cu adevărat, aşa c-am răspuns: „da, trimite-i jos!”

Oskar intră primul. îşi deschise braţele şi mă îmbrăţişă. în ultimul timp crescuse şi acum era aproape la fel de înalt ca mine.

— Cum e? întrebă el, ezitând.

— Nu prea bine, am zis.

Fredrik şi cu mine am bătut pumnul, în semn de salut. Era cu aproximativ un cap şi jumătate mai scund decât mine, şi obişnuiam să mă joc cu el şi să-l tachinez, să-i ciufulesc părul de parc-ar fi fost un copil. Acum nu mi s-a părut potrivit să fac asta.

4.

— Frate, ce nebunie! exclamă Fredrik.
— Mie-mi spui!
Kaiss veni, mă strânse în braţe şi mă bătu uşurel pe spate. Kaiss purta întotdeauna negru şi se dădea cu aftershave, deşi n-avea nici urmă de barbă.
— Eşti bine, amice?
— Mbine, am răspuns, deşi eram oricum, numai bine nu.
Le-am făcut loc pe pat. Kaiss se aşează pe scaunul din colţ şi luă chitara. Nu ştia să cânte deloc, dar eu eram încântat să-mi distragă atenţia, deoarece niciunul dintre ei nu părea să ştie ce să spună. Şi nici eu. Oskar îşi scoase telefonul mobil. Şi Fredrik la fel.
Nu ştiu cât timp am stat acolo, dar în cele din urmă am spus:
— Niciunul dintre voi nu mă întreabă nimic?
Toţi s-au uitat la mine.
— Ce să te întrebăm? spuse Oskar.
— Dacă eu am comis-o. Dacă eu i-am omorât.
L-am observat pe Fredrik aruncând o privire la zgârieturile mele. La ghemotocul de hârtie însângerată pe care-l aruncasem pe podea. Chiar atunci, părea că eu o comisesem. De parcă dovezile ar fi fost chiar acolo, în faţa lor. Nu ştiam cum să explic zgârieturile şi sângele, aşa c-am spus doar:
— Nu i-am omorât eu.
I-am văzut schimbând priviri.
— Niciodată n-am crezut că tu i-ai omorât, zise Kaiss, dar nu părea să spună ce credea. Altfel, am mai fi aici?
La asta nu ştiam ce să le răspund.
Pentru o clipă sau două, am rămas cu toţii acolo, duşi pe gânduri, ascultând cum Kaiss mângâia corzile chitarei.
— Singurul lucru bun în toată chestia asta este că fetele vor să fie îmbrăţişate tot timpul, mărturisi Fredrik.
M-a făcut să râd. Fredrik era disperat să aibă o iubită.
— Hai, dă-i drumul! Care sunt zvonurile? Ce spun oamenii? Dar *poliţia?*

5.

— Ei bine, începu Oskar, trăgând de timp, poliţia nu spune mare lucru. Vor să vorbească cu toţi cei care au fost azi-noapte la concert.
— Va dura o veşnicie, a spus Fredrik.
— Dar ce zici de zvonuri - ce spun toţi ceilalţi? am întrebat.
— Ei...
Oskar schimbă încă o privire cu ceilalţi.
— Oamenii... nu ştiu.
îmi dădeam seama că minte. Că nu voia decât să mă cruţe.
— Mulţi ţi-au dat like la postare, spuse el, privindu-şi telefonul. Eram sigur că era pe Facebook. După un moment, se încruntă şi mă privi repede.
— Ce este?
Oskar nu ştiu ce să răspundă. Aşa că-mi întinse telefonul lui. M-am uitat pe ecran şi mi-am văzut postarea despre Mari şi Johannes. Optzeci şi opt de like-uri şi treisprezece comentarii. O mulţime de inimi şi de „odihnească-se în pace". Am derulat până jos şi inima mi-a stat în loc. Cu doar câteva minute în urmă, un tip pe nume Borre Halvorsen scrisese:
Minţi. Te-am văzut
.ACUM
— La ce te-ai gândit când ai citit acest comentariu?
Procuroarea îţi ţine braţele la spate în timp ce se plimbă încet prin faţa mea.
— Ei bine, am fost şocat, spun. Nu prea înţelegeam de ce Borre ar scrie aşa ceva. Sau ce motive ar avea să creadă.
— în cunoşteai bine pe Borre Halvorsen?
— Nu chiar. Ştiam că e unul dintre vopsitorii din oraş - puştii care fac graffiti. Dar nu, nu l-am *cunoscut cu adevărat.* Nu i-am vorbit niciodată. Presupun c-ar fi putut să mă cunoască totuşi. Datorită fotbalului, probabil. Am apărut destul de mult în presa locală.
Domnişoara Hâkonsen îşi strânse buzele.
— Şi, în acel moment, tot nu-ţi aminteai dacă ieşiseşi noaptea dinainte să-ţi plimbi câinele?

6.

Clatin din cap şi spun „nu”. Un murmur liniştit se răspândeşte în sala tribunalului. Procurorul nu mă priveşte în timp ce-mi adresează următoarea întrebare:

— Cum au reacţionat prietenii tăi la comentariul lui Borre?

îi caut privirea lui Oscar în public. Mă evită.

ATUNCI

M-am uitat la ecranul telefonului şi mi-a picat faţa. Nu puteam scoate o vorbă. Doar stăteam acolo şi mă uitam.

— Ce dracu'? am mormăit în cele din urmă.

Fredrik şi Kaiss şi-au scos telefoanele pentru a verifica postarea.

— Nu-i adevărat, le-am spus, cu o voce mult mai calmă decât intenţionasem.

Niciunul dintre prietenii mei nu răspunse.

— Nu-i adevărat, am repetat, mai tare de data asta. N-avea cum să mă vadă. Am fost aici, în camera mea, toată noaptea.

Tobias era acasă, ştie, poate să confirme...

Nu, mi-am spus. Nu poate.

I-am întins telefonul lui Oskar. Nimeni n-a spus nimic, doar au încuviinţat încet. Şaptesprezece persoane deja dăduseră like comentariului lui Borre Halvorsen.

L-au crezut.

L-au crezut, futu-i!

— Vrei să-l găsim pe dobitoc? întrebă Oskar. Să aflăm despre ce naiba vorbeşte?

Voiam să-l găsesc eu însumi pe Borre şi să-l bat măr, pentru că spusese aşa o minciună, dar ştiam c-ar fi o prostie, aşa c-am răspuns:

— Da. Probabil. Şi apoi: - Da. De fapt, ar fi super.

Oskar sări din pat.

— Bine, spuse el, privindu-i pe Fredrik şi pe Kaiss. Atunci, hai să mergem!

Kaiss lăsă jos chitara. M-am ridicat, sperând să ne îmbrăţişăm sau să batem pumnul în semn de salut, în timp ce prietenii mei ieşeau din cameră.

— Vorbim mai târziu, spuse Oskar.

7.

Era deja pe scări. Fredrik îşi băgase mâinile în buzunare şi doar dădu din cap în timp ce trecea pe lângă mine

— .Vorbim mai târziu, spuse şi Kaiss şi se grăbi să-i prindă din urmă.

— Da, i-am răspuns în şoaptă, cu voce calmă.

Am rămas în camera mea, în timp ce prietenii mei urcau scările, fără să mai spună un cuvânt. Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi, o clipă mai târziu, închizându-se la loc. Liniştea din casă m-a făcut să-mi dau seama că niciodată nu mă simţisem mai singur.Yngve puse degetul pe sonerie, dar aşteptă câteva secunde înainte să apese pe ea. Asta era cea mai neplăcută parte a slujbei sale - să vorbească cu cei care tocmai pierduseră o persoană dragă. O făcuse de multe ori, dar nimic, niciodată, nu te pregăteşte într-adevăr pentru o asemenea tragedie. De data asta, fiind vorba despre o tânără, era mai rău ca niciodată.

Femeia minionă care deschise uşa păru să tresară când îl văzu. îi spuse „bună” cu o voce puţin prea sonoră - de parcă s-ar fi bucurat să-l vadă. Se prezentă ca fiind Kari-Mette Bjerkaas, mătuşa lui Mari, sora lui Cecilie Lindgren. Avea gura mică, buze subţiri şi delicate. Şi era atât de slabă, încât îi aminti lui Yngve de un alergător de cursă lungă.

— Intraţi, spuse ea cu voce scăzută, de parcă n-ar fi vrut să trezească pe cineva.

Yngve intră şi-şi desfăcu şireturile de la pantofii.

— Ei ce fac? întrebă el, deşi ştia că întrebarea era o prostie.

— Cecilie nu mai vrea să iasă din camera lui Mari. De-abia vorbeşte. Frode este pe verandă.

Kari-Mette îl conduse pe Yngve în living.

— O puteţi întreba pe sora dumneavoastră dacă vrea să-mi vorbească pentru câteva minute? Mi-ar fi de mare ajutor.

— Voi încerca.

Femeia îi oferi un zâmbet delicat, înainte de a urca încetişor scările. Yngve aruncă o privire în jur, în timp

2.

ce aştepta. Observă pe perete câteva fotografii cu Mari - una în care purta un costum de baie şi avea o medalie atârnată la gât. Erau trofee aşezate pe şemineu. Un desen cu o casă şi un soare. în colţul din dreapta jos scria *Mari, 8 ani.* Fotografia ei de la botez era şi ea acolo, chiar lângă o fotografie de familie, surprinsă undeva pe un deal, cu fiorduri şi nori în fundal. O altă fotografie o înfăţişă pe Mari bebeluş, la doar câteva luni, dar Yngve îi recunoscu uşor trăsăturile. Stătea întinsă pe burtă, ţinându-şi capul uşor înclinat spre podea. Fără păr. Zâmbitoare. Frumoasă

.în acel moment, Yngve se bucură că el şi Âse nu reuşiseră niciodată să aibă copii. Dacă ar fi avut, el n-ar fi fost singurul care ar fi jelit-o. Ar fi trebuit să se gândească să aibă grijă şi de altcineva. Era mai mult decât suficient să aibă grijă de el însuşi.

Nu că n-ar fi încercat să aibă copii. Dar Âse nu putea rămâne însărcinată. La un moment dat, discutaseră despre fertilizarea in vitro şi chiar despre adopţie, dar până la urmă hotărâseră că nu le era dat să fie părinţi. Părea o prostie, dar cumva părea că se războiau cu natura. Probabil exista un motiv pentru care nu trebuiau să aibă copii.

3.

Curentul de aer venit dinspre o uşă deschisă îl făcu pe Yngve să se întoarcă spre verandă. Văzu spatele unui bărbat aşezat acolo. Ieşi în curte şi—1 întâlni pe Frode Lindgren aşezat pe scările care duceau pe gazon. Faţa îi era cenuşie de supărare şi avea ochii roşii, umflaţi de plâns. îşi ţinea picioarele întinse pe trepte şi pe iarbă. Tălpile i se udaseră, dar nu părea să-i pese. Când îl văzu pe Yngve se ridică şi-şi scoase şosetele ude.

— L-aţi prins pe ticălosul care a făcut asta? întrebă el, stând într-un picior, fără să-l privească pe Yngve.

— încă nu. Dar acţionăm cât putem de repede. De-asta sunt aici. E absolut necesar să vă vorbesc. Amândurora. Credeţi c-aţi putea face asta?

Frode ridică din umeri. îşi deschise larg gura, ca şi cum şi-ar fi stimulat muşchii faciali.

— Da, spuse el în cele din urmă. Haideţi să încercăm. Orice aveţi nevoie.

îl îndemnă pe Yngve să se întoarcă în casă.

Când Frode închise uşa verandei în spatele lor, Cecilie cobora încet scările. Se ţinea de balustradă, sora ei îi era alături, încercând să o sprijine. Yngve le transmise condoleanţe, dar niciuna dintre ele nu răspunse.

Cecilie se aşeză pe canapea. Sora ei scoase o ceaşcă şi un pahar din sertarul măsuţei de cafea şi părăsi camera. Yngve îşi luă din buzunar un blocnotes şi un pix.

— Voi încerca să vă iau declaraţii cât pot de repede.

Cei trei stăteau vizavi unul faţă de celălalt, ca într-un triunghi, cu masa aşezată între ei.

— încercăm să ne dăm seama ce a făcut Mari în ultimele zile înainte să...

Nu-şi termină propoziţia.

— Cu cine a vorbit, unde era, dacă era ceva anume care-o deranja sau
nu...
Frode se uită la soţia lui. Cecilie privea fix, drept în faţa ei. Pleoapele i se mişcau încet, de parcă până şi cea mai mică

4.

mişcare necesita efort. Cum niciunul dintre ei nu vorbea, Yngve continuă:
— Presupun că Mari era la liceu?
— Cred că da, spuse Frode. N-am mai trecut pe acolo în ultimele zile.
— Nu?
— Nu, am fost...
Frode nu-şi termină propoziţia. Se uită la soţia sa, care continua să privească în gol.
— Ştiţi dacă Mari s-a certat cu cineva? Prieteni? Colegi de liceu? Acum, Frode îşi împături şosetele umede într-un ghemotoc.
— Din câte ştim, nu. Mari era... Se uită în altă parte pentru o clipă.
— Mari avea o mulţime de prieteni, continuă el. Toată lumea o plăcea. Cel puţin, asta era impresia mea.
— Dar dumneavoastră, Cecilie?
Lacrimile îi curgeau pe faţă, dar femeia nu scoase niciun sunet. Clătină încet din cap.
— Se întâlnea cu Even Tollefsen până de curând?
Undeva în casă sună un telefon, dar zgomotul încetă aproape imediat. Urmă o tăcere grea.
— Da... se întâlnea, răspunse Frode.
— Ştiţi ce se întâmplase între ei?
Frode îşi strânse şosetele în pumni atât de tare, încât încheieturile i se albiră. El îşi privi scurt soţia, apoi clătină din cap.
— A fost azi-noapte vreunul dintre dumneavoastră la concert?
— Eu... am fost, spuse Frode.
— V-aţi dus singur?
— Da, Cecilie nu...
Din nou, nu-şi termină propoziţia.
Yngve aşteptă un moment înainte de a continua:
— Aţi vorbit cu fiica dumneavoastră cât aţi fost acolo?
— Doar puţin. Era foarte ocupată.
Yngve folosi pauza care urmă pentru a-şi lua câteva notiţe, mai mult ca să-şi umple timpul. Apoi îşi ridică din nou privirea.

5.

— N-am găsit nicăieri telefonul mobil al lui Mari, continuă el cu o voce blândă. Nici în geanta ei şi nicăieri altundeva la liceu. Aveţi idee pe unde ar putea fi?
— Nu ştiu, spuse Frode.
— E stricat.
Vocea lui Cecilie era calmă şi lentă.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu ştiu. Ştiu doar că e stricat.
— Aşadar, unde este?
— La service, probabil.
— Ştiţi care?
Ea ridică din umeri.
Yngve încuviinţă şi-şi notă în blocnotes.
— Nici cheile nu i le-am găsit. Ştiţi cumva dacă sunt aici?
— Mă duc să verific, spuse Frode şi se ridică.
Părea fericit că avea ceva de făcut.
Yngve încercă să stabilească un contact vizual cu Cecilie în timp ce soţul ei ieşea din living, dar mama lui Mari părea aproape în transă.
— Cheile nu sunt în coşul de pe hol, spuse Frode în timp ce revenea în living şi se aşeza la loc. Acolo le lasă de obicei.
— Bine. Există vreun detaliu în legătură cu cheile care ne-ar facilita identificarea lor?
— Brelocul are un lanţ alb cu albastru, menţionă Frode. Eu cred că are trei chei.
Yngve îşi notă şi această informaţie. Apoi aşteptă o clipă înainte de a întreba:
— Mari începuse să lucreze la ziarul liceului, nu-i aşa?
încă o dată, îşi plimbă privirea de la un părinte la altul.
— Da, spuse Frode şi-şi lăsă din nou privirea în pământ.
Yngve aşteptă ca Cecilie să vorbească, dar mama victimei nu scoase o vorbă.
— Potrivit colegei mele, fiica dumneavoastră a venit la secţia de poliţie zilele trecute, punând întrebări despre un accident de maşină. Ştiţi ceva despre asta?

6.

Cecilie începu să plângă. Frode îşi strânse din nou şosetele în pumni.
Yngve ştia că trebuie să facă presiuni asupra lor.
— Ştiţi ceva despre asta?
De data asta, se întoarse spre Cecilie, de parcă i s-ar fi adresat direct.
încet, ea îşi ridică privirea, apoi şopti un „nu" sec. După care se întoarse spre soţul ei, ale cărui maxilare încordate tremurau.
— Nu, nu ştim nimic despre asta, răspunse el repede.
Din nou, Yngve nu se grăbi deloc să-şi noteze informaţia.
— Am găsit şi cartea de vizită a lui Ole Hoff printre lucrurile lui Mari. V-a mărturisit cumva Mari nevoia de a discuta cu el?
Frode se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi, îndepărtându-se de ei. Cecilie se ridică şi ea, cu ochii plini de lacrimi. Frode le întorsese spatele şi stătea neclintit cu o mână în şold, iar cu cealaltă în faţa ochilor.
Yngve aşteptă.
Şi aşteptă.
— Eu... i-am dat-o, recunoscu în cele din urmă Frode Lindgren. Cartea de vizită a lui Ole.
Se întoarse să-l înfrunte pe Yngve. Lacrimile fierbinţi îi curgeau şiroaie pe obraji. Şi le şterse cu mâneca de la cămaşă şi totodată pufni.
— Zilele trecute, Mari m-a întrebat despre acel... accident de maşină.
— Care accident de maşină?
Frode o privi pe Cecilie. Brusc, ochii i se întunecară.
— Accidentul în care a murit Jimmy Tollefsen.
— Tatăl lui Even, confirmă Yngve.
— Da, răspunse Frode. Nu ştiam prea multe despre accident, aşa că i-am sugerat lui Mari să meargă şi să-l întrebe pe Ole. Pe atunci, el lucra deja la *Fredheimsposten.*
Vocea lui Frode crescuse în intensitate.
— Aşadar... *ştiaţi* că Mari lucra la acel articol special.
Yngve rosti această replică undeva între afirmaţie şi întrebare.
Trecură câteva secunde înainte ca Frode să-i spună:

7.

— Da, eu...
Apoi clătină din cap.
— îmi pare rău. Acum totul e prea mult pentru noi. Sper că vă daţi seama.
— Desigur, zise Yngve.

El aşteptă câteva secunde, apoi dădu din cap şi se ridică încet

— .Vreau să mă sunaţi dacă vă mai amintiţi ceva ce ar putea fi important pentru anchetă. Indiferent ce. Sunt disponibil 24/24. De obicei sunt treaz, aşa că nu e niciun deranj dacă sunaţi.
El îi întinse lui Frode cartea de vizită.
— Mulţumesc c-aţi acceptat să vorbiţi cu mine!
Cecilie nu răspunse şi nici nu se clinti în timp ce Yngve se îndrepta spre hol şi se încălţa. Frode îl conduse afară.
— Este în regulă dacă trimit o echipă să verifice camera lui Mari? Ar putea găsi ceva important.
— Da, sigur. E absolut în regulă.
Yngve îi întinse mâna. Frode o strânse ferm.
— Acum aveţi grijă unul de celălalt. Dumneavoastră şi Cecilie.
Frode deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar se opri şi privi în altă parte.
— Doar... prindeţi-l pe ticălosul ăla. Mă auziţi, Mork? Puneţi mâna pe nenorocit.

Vom face tot posibilul. Aveţi cuvântul meu

.Yngve conduse până la terenul de handbal, aflat într-o clădire separată, la câteva sute de metri distanţă de intrarea principală. Ploua atât de tare când sosi, încât îi fu aproape imposibil să vadă ceva prin parbriz.

Yngve parcă în faţa intrării sălii de sport. Alergă în sus pe scări pentru a evita ploaia, dar în câteva secunde era ud leoarcă şi nu era pentru prima oară în acea zi.

înăuntru se întâlni cu Vibeke Hanstveit.

8.

— Până acum avem treizeci şi patru de declaraţii, spuse procuroarea de caz.

— Bine, răspunse Yngve în timp ce îşi scotea geaca uniformei şi o atârna la uscat. Ceva interesant până acum?

— Nu ştiu. Abia le-am adunat.

O elevă cu părul lung şi drept ieşi dintr-un vestiar, însoţită de o femeie. Yngve presupuse că era mama ei. Amândouă îl priviră cu nelinişte.

îşi luă o ceaşcă de cafea, apoi se aşeză să se uite prin teancul de stenograme ale interogatoriilor. Le răsfoi, căutând menţiuni despre momentul în care elevii părăsiseră liceul noaptea trecută, cu cine erau şi dacă observaseră ceva neobişnuit - orice informaţie necesară de care poliţia ar putea sau ar trebui să ştie. Pe la jumătatea teancului de stenograme, Yngve se opri şi privi un extras dintr-un interviu, cu Frida Higraff.

Even Tollefsen spune că nu era acolo, dar am auzit că era. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş discuta cu el despre asta.

Alături, pe margine, detectivul care realizase interogatoriul îşi

notase: *Verificaţi Facebook, contul B0RRE HALVORSEN*.

Yngve tocmai se pregătea să facă asta, când Therese Kyrkjebo intră în sală. Tropăi de câteva ori, ca să-şi scuture apa din pantofi. Şi părul îi era ud,
la fel şi hainele întinse peste pântecul de gravidă.

— Cum a fost la părinţii lui Johannes Eklund?

— Aşa cum era de aşteptat, răspunse Therese oftând. Sunt şocaţi, evident. Au inima frântă. Johannes nu s-a certat cu nimeni la care s-ar fi putut gândi. Era un puşti fericit. Popular.
Therese îşi luă şi ea o cafea.

— Cum a fost la părinţii lui Mari?

Yngve le povesti cât de tăcuţi deveniseră Cecilie şi Frode când el îi întrebase despre Even Tollefsen şi despre accidentul de maşină.

— Care accident de maşină? întrebă Hanstveit şi Yngve le informă.

9.

— Mari a venit zilele trecute la secţia de poliţie şi a întrebat dacă putea vedea raportul poliţiei, spuse Therese. Scria un articol despre acest subiect.
Suflă în cafeaua fierbinte.
— De obicei nu facem publice asemenea informaţii, aşa c-am refuzat-o.
Luă o înghiţitură de cafea şi făcu o faţă ca şi cum ar fi fost încă prea
fierbinte.
— Dar acum devine mai interesant, desigur. Mari s-a întâlnit cu fiul lui Jimmy Tollefsen până cu doar câteva zile înainte să fie omorâtă.
Yngve le spuse cum Frode Lindgren declarase iniţial că el habar n-avea la ce fel de articol lucra Mari pentru ziarul liceului, dar ulterior recunoscuse că ştia.
— Aşadar, la început a minţit?
— Aşa se pare.
— De ce să minţi despre aşa ceva?
— De ce să minţi în general? Minţi pentru a ascunde ceva. în cadrul unei anchete a poliţiei în curs de desfăşurare, în cazul uciderii fiicei lor, mi se pare suspect. Straniu, de fapt.
Se aşternu o clipă de tăcere.
— Aşadar... credeţi că accidentul de maşină are legătură cu... ?
Hanstveit nu-şi termină propoziţia. Nici nu era nevoie.
— Nu văd cum ar putea avea vreo legătură. Chiar eu m-am ocupat de acest caz cu mai bine de un deceniu în urmă. Şi mi-l amintesc bine. Nu era nimic suspect la acel accident. Jimmy a avut un fel de criză. Susanne, soţia lui, a încercat să preia controlul volanului, dar era prea târziu. Poc, bum...!

Un alt elev intră în clădire, însoţit de un bărbat. Hanstveit se apropie de ei şi le arătă unde să meargă

— .Dar cred că n-ar strica să reciteşti acel raport, spuse ea când se întoarse. Pentru orice eventualitate.
— Cu siguranţă. Totuşi, nu cred că vom găsi ceva.
îşi băură cafeaua în tăcere o vreme. Yngve luă o altă foaie de hârtie din teancul de stenograme şi începu să studieze începutul altui interogatoriu.
— Părinţii lui Johannes întrebau dacă i-am găsit microfoanele, spuse Therese după un moment. întotdeauna le ducea într-un fel de cutie. Microfoanele erau speciale. Scumpe.
— Copilul lor a fost omorât şi ei te întreabă aşa ceva?
— M-au întrebat tot felul de lucruri, dar în ceea ce priveşte microfoanele, cred că aveau un fel de valoare sentimentală pentru ei; nu mă întrebaţi în ce fel. Vor să le recupereze totuşi, dacă le putem găsi.
Yngve încercă să-şi amintească scena crimei. Nu, nu văzuse nicăieri vreo cutie.
îşi lăsă deoparte ceaşca de cafea şi se pregăti să plece.
— Unde mergi? întrebă Therese în urma lui.
— Să vorbesc cu criminaliştii.
— Aşteaptă, vin cu tine.
întorşi în liceu, Yngve şi Therese reuşiră să o găsească pe Ann-Mari Sara - coordonatoarea laboratorului criminalistic de la Kripos - la etajul II, în faţa sălii de muzică. Yngve o întrebă dacă găsiseră cutia pentru microfoane. Sara consultă un formular mare din interiorul unui dosar transparent din plastic.
— Nu, confirmă ea. Nicio cutie.
Yngve se întoarse spre Therese.
— Vreau să afli exact cum arată această cutie. Imagini, de preferinţă din toate unghiurile, ar fi perfecte. Dacă Johannes Eklund era atent la microfoanele sale, probabil că le avea la el când a părăsit incinta, noaptea trecută. Evident, s-a luptat cu criminalul său, aşa că acesta ar fi putut să i le smulgă din mâini.
— Şi, din moment ce n-am găsit aici nicio cutie...
— ... atunci aceea ar putea fi arma crimei noastre.
Mi-am petrecut restul după-amiezii în pat, uitându-mă la tavan, gândindu-mă la criminal - care era încă în libertate. Am încercat

2.

să mă gândesc la ceea ce se întâmplase şi de ce. Creierul meu funcţiona la viteză maximă. Era imposibil să-l întrerupi din activitate. O tot vedeam pe Mari în faţa mea. Trăia şi era bine. Uneori, mintea mea o lua razna şi-şi imagina tot feluri de moduri în care fusese omorâtă. M-am întrebat cum arăta când poliţia o găsise. Gândurile îmi provocau greaţă.
Mi-am imaginat fularul pe care Mari îl purta mereu când era frig - un fular mare, roşu, pufos. Era atât de mare, încât semăna cu o pătură. îi simţeam mâna într-a mea când eram la cinematograf, înfigându-mi unghiile în piele când tresărea speriată din cauza unei scene înfricoşătoare. Mi-am amintit când îşi prinsese din greşeală degetul în uşă, acasă, şi se prefăcuse că n-o doare. îşi înghiţise durerea, dar lacrimile ţâşniră din ochii ei frumoşi, strălucitori, doar câteva secunde mai târziu. Şi apoi o îmbrăţişasem.
Era întuneric afară, vedeam de la fereastra demisolului când Imo mă sună.
— Hei, campionule! strigă el în telefon.
Era în maşină.
— Să fii gata. Trec în trei minute să te iau.
— Să mă iei?
Urmă o scurtă pauză.
— Nu ţi-a spus maică-ta?
— Ce să-mi spună?
Unchiul meu oftă adânc la celălalt capăt al telefonului.
— îţi petreci noaptea la mine acasă.
— Da?
Da. Trebuie să fii cu cineva în seara asta, iar mama ta... ei bine, ştii ce părere are ea despre moarte.Ştiam la ce se referea. Când murise Buni, mama plânsese zile întregi. Ştiam că nu plângea doar pentru că mama ei murise - la urma urmei, fusese bolnavă ani de zile, iar mama spusese în mai multe ocazii că spera că nu va mai continua să sufere prea mult. Motivul pentru care mama fusese atât de supărată, am crezut întotdeauna, era pentru că moartea lui Buni, înmormântarea şi întreaga atenţie pe care o primise în următoare zile, o făcuseră să-şi amintească iar de Tata.

3.

Şi acum, moartea era din nou aici - şi se apropiase puţin prea mult, scoţându-ne din zona de confort. Una dintre victime era chiar fosta mea iubită. O fată pe care mama mea o întâlnise.

— Dar Tobias?

— Oh, el avea alte planuri.

îmi imaginam ce fel de planuri. Probabil urma să pună o pizza sau două în cuptorul cu microunde şi apoi să stea în camera lui toată noaptea jucând CoD, FIFA ori ce-o fi.

— Nu sunt sigur că vreau să vin astăzi.

— Nu, poate că nu, dar oricum vei veni, zise Imo. Nu e bine să fii singur în seara asta.

M-am gândit pentru câteva clipe.

— Haide, spuse unchiul meu. I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine. Nu-mi strica cheful.

Am oftat şi m-am aşezat pe pat, dându-mi părul pe spate.

— OK. Dă-mi cinci minute.

Când am ieşit din casă, Imo stătea în maşină cu motorul pornit. Geamul de la portiera pasagerului era lăsat.

— Spune-mi că n-ai mâncat, strigă el.

Sincer să fiu, nu mă gândisem prea mult la mâncare în ultimele zile.

— N-am mâncat.

— Ei bine, atunci te aşteaptă o surpriză, spuse el surâzând. în seara asta, îţi voi pregăti un Imo Special.

Un „Imo Special” nu era altceva decât lasagna preambalată, pâine cu usturoi şi o salată de casă, dar era o masă gustoasă. Mâncasem de multe ori la el.

M-am urcat în maşina care mirosea măcar o dată a proaspăt şi a curat. Imo mă luă în braţe.

— Ce mai faci, campionule? mă întrebă el, în timp ce mă bătea pe umăr.

Am oftat.

— Nu prea bine.

Mi-am scos telefonul şi i-am arătat comentariul lui Borre Halvorsen de pe pagina de Facebook. Unchiul meu se încruntă când îl citi.

4.

— Desigur, e absurd. Am fost în camera mea toată noaptea.
Un răstimp, Imo tăcu. Părea că se gândeşte.
— Atunci ignoră-l, spuse el în cele din urmă şi puse mâna pe schimbătorul de viteze. Atâta timp cât spui adevărul, nu există motive de îngrijorare.
— Nici eu nu sunt într-adevăr îngrijorat, deşi părea o minciună. Sunt mai mult supărat că a scris aşa ceva şi oamenii îi dau like-uri sau cred că e posibil să existe vreo fărâmă de adevăr în afirmaţia lui.
Imo băgă maşina în viteză.
— Nu te necăji. E probabil o neînţelegere. Se va rezolva de la sine.
Am hotărât să-l cred.
încă ploua torenţial. Nu-mi venea să cred câtă ploaie continua să se reverse. Potop! Parcă Dumnezeu era supărat sau ceva de genul ăsta. Farurile desenau cercuri aurii pe trotuarele umede. Şi chiar dacă bătea vântul, frunzele zăceau lipite de pământ.
Nu era trafic, dar de fiecare dată când întâlneam o maşină, mi se părea că şoferii şi pasagerii se holbau la noi, mai ales la mine. Puţinii pietoni păreau, de asemenea, să se oprească şi să ne urmărească din priviri. M-am uitat la ei, întrebându-mă cât de multe ştiau despre ceea ce se întâmplase, dacă vreunul dintre ei era criminalul. Ştiam că e un gând stupid, dar nu mă puteam abţine.
în timp ce ne îndreptam spre centrul oraşului Fredheim, m-am întors spre Imo şi l-am rugat:
— Putem trece pe la liceu?
M-a privit.
— Vrei să spui acum?
— Da.
— De ce vrei să mergi acolo, Even? Vreau să zic, de ce acum?
Nici eu nu eram sigur, simţeam că am nevoie să revăd locul. Era încă atât de ireal tot ce se întâmplase. Probabil doar aveam nevoie să văd dacă acest coşmar era sau nu real. Imo mă privi lung. Apoi încuviinţă, fără nicio tragere de inimă.

5.

— O, Doamne! am spus în timp ce urcam cu maşina panta care ducea spre liceu.
Chiar în faţa liceului erau parcate maşini cu logouri media pe capote şi camionete cu antene satelit. Am văzut bărbaţi şi femei care probabil nu mai puseseră niciodată piciorul în orăşelul nostru, dar acum erau aici într-un număr impresionant, datorită muncii lor. Am văzut feţe pe care le ştiam de la televizor. Echipe de filmare, oameni de radio cu microfoane în mâini. Alţii verificau luminile de pe camere sau vorbeau la telefon. Pentru prima dată m-am gândit că aceste crime nu ne priveau doar pe noi, locuitorii din Fredheim. Ele priveau întreaga Norvegie.
în clădirea liceului accesul era în continuare interzis. în faţa intrării erau câteva maşini de poliţie. Am crezut că văd oameni întorcându-se spre noi şi m-am ghemuit pe scaun. Era ca şi cum un zid de ură şi suspiciune răsărise brusc în faţa mea.
M-am uitat la sala de handbal, unde în mod normal aveam orele de educaţie fizică. Şi acolo erau o mulţime de oameni.
— Acolo interoghează oamenii. Poliţia, adică.
Eram prea departe ca să recunosc pe cineva.
— Te-au chestionat deja?
— N-am fost încă interogat oficial, nu. Totuşi, am vorbit cu Mork azi- dimineaţă. Scurt.
— Ce te-a întrebat?
Unchiul meu respiră adânc.
— Voia să ştie când am părăsit clădirea liceului, ce ieşire am folosit, dacă am văzut ceva. Doar câteva întrebări de bază, serios. Mai întâi vor să afle cu cine trebuie să vorbească mai mult.
— Şi tu eşti unul dintre ei?
Imo ridică din umeri şi spuse:
— Nu cred, dar... cine ştie?
M-am foit pe scaun, ca să-l văd mai bine.
— Ai văzut ceva? Ai văzut-o pe Mari?
— Da. Imediat după concert. Urma să-l intervieveze pe Johannes.
M-am uitat la el, aşteptând mai multe detalii.

6.

— Eram ocupat să vorbesc cu oamenii, continuă Imo. Ştii cum e după concert. Toată lumea vrea câte ceva. A trebuit să mă ocup şi de echipamentele de scenă, aşa că într-adevăr n-am dat atenţie nimănui. Apoi m-am dus acasă.

— Câţi oameni mai erau acolo când ai plecat?

Imo se întoarse spre mine şi un zâmbet îi flutură pe buze

— .Asta m-a întrebat şi Mork. Greu de spus. N-am numărat. Poate cincisprezece-douăzeci.
— îi cunoşteai? Crezi că i-ai putea recunoaşte?
Imo oftă.
— Eram obosit. Chiar nu m-am gândit la nimic în afară de întoarcerea acasă.
înţelegeam asta. Imo lucrase zi şi noapte înainte de concert.
— Ai văzut destul?
— Cred că da.
Bine, a spus el şi mi-a pus o mână fermă pe coapsă. Atunci hai la masă. Mor de foame!ACUM
— Te-ai simţit prins în capcană? întreabă domnişoara Hâkonsen stând cu spatele la mine.
Ea priveşte publicul din sala tribunalului, ca şi cum s-ar bucura de atenţia acestuia.
— Da. Categoric.
— în acel moment, ce părere aveai despre mama ta?
Procurorul se întoarce iarăşi să mă înfrunte.
— Adică ea s-a certat cu tine din cauza unui reporter, fără niciun motiv anume, cel puţin din câte ştiai tu, şi s-a îndepărtat de datoria de mamă într- o noapte în care ţie, fiul ei, în mod clar nu ţi-era uşor.
Nu era chiar o întrebare, dar ea voia evident să-i răspund.
— Aşa cum spuneam mai înainte, eram obişnuit ca mama să fie ciudată şi... ne-mămoasă, dacă ăsta e un fel de cuvânt.
Domnişoara Hâkonsen zâmbeşte.
— Sunt sigură că se admite.
îi zâmbesc şi eu. Apoi, ca şi cum ai apăsa pe întrerupător, redevine serioasă.
— Ştiai, la vremea respectivă, că mama ta fusese la concertul de la liceu, în noaptea aceea?
— Nu mă gândisem s-o întreb dacă fusese, dar ştiam că are bilet. Eu trebuia să cânt, iar Imo era regizorul muzical - şi ştiu că mamei nu-i place să arunce banii pe fereastră, aşa c-am presupus că va fi în public.
— Aveai pe atunci vreo suspiciune legată de mama ta?
— Ca mama să fie cumva implicată în crime?

2.

— Da, asta te întreb.
— Nu, n-aveam.
Domnişoara Hâkonsen pare să se gândească la asta pentru o clipă.
Bine. Povesteşte-ne despre seara pe care ai petrecut-o cu Imo. A fost o seară destul de specială, nu-i aşa
?Respir zgomotos, apoi expir încet. — Cu siguranţă a fost.
ATUNCI
Casa lui Imo era situată la aproximativ opt kilometri de Fredheim, în mijlocul pustietăţii. Pe lângă faptul că era muzician, unchiul meu era şi crescător de porci. Construise un mic studio muzical lângă adăpostul pentru porci. Prietenii mei şi cu mine eram liberi să-l folosim oricând voiam.
Imo îşi parcă Mercedesul vechi, mare şi verde, în faţa casei, cât mai aproape de treptele de la intrare. Aici era mult mai întuneric decât în oraş. Copaci de tot felul înconjurau ferma. Unchiul meu nu se deranjase să folosească un sistem de iluminat suplimentar, cu excepţia unei mici lămpi pe peretele din exteriorul casei. O rafală de vânt legăna frunzele şi ramurile copacilor, ca şi cum acestea ar fi dansat. Mirosea a pădure şi a pământ jilav. Ploaia se mai domolise puţin. Acum era doar o lapoviţă.
L-am ajutat pe unchiul meu să transporte plasele înăuntru şi nu m-am putut abţine să nu observ că trecuse şi pe la alcoolice.
— Mai întâi, spuse el, aşezând bunătăţile pe blatul din bucătărie, vom mânca. Apoi... scoase o sticlă cu imaginea unui cactus pe etichetă... ne vom trosni.
Am ridicat din sprâncene.
— Hai, nu te preface că nu te-ai mai matolit până acum. Şi dacă există vreo noapte când ai nevoie să bei, campionule, acum este momentul. Noaptea asta. Doar nu-i spune mamei tale. E posibil să fie la fel de fragilă precum o frunză în vânt, dar când se supără, e periculoasă.

Imo a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Am făcut un pas mai aproape şi m- am uitat la sticlă.

— Tequila, Imo?

— Mhmm?

Unchiul meu se mişcă repede prin bucătărie, deschizând frigiderul, întorcându-se spre cuptor, trăgând sertare şi scoţând vase, farfurii, oale şi tigăi.

Ai vreo problemă cu tequila

— ?Nu ştiu. N-am încercat niciodată.
N-aveam niciun chef să beau. Furia pe care o simţisem când Borre postase primul său comentariu îmi trecuse, dar Mari îmi revenise din nou în minte şi începeam într-adevăr să înţeleg că n-aveam s-o mai văd niciodată. Mi-era greu să mă gândesc la altceva decât la cum mă simţeam când o ţineam în braţe, cum capul ei se sprijinea uneori de pieptul meu, cum îi plăcea să-mi asculte bătăile inimii. Brusc, mi-a fost greu să respir.
Am încercat să mănânc ceva, întrucât mă îngrijora felul cum s-ar putea sfârşi seara dacă n-aş fi facut-o. Imo avea dreptate, mai băusem câteva beri înainte, dar sigur nu eram un băutor experimentat. Prietenii mei mă tachinau uneori în acest sens, spunând că fusesem întotdeauna atât de serios în legătură cu fotbalul meu. *Dă-o-ncolo, mai relaxează-tepuţini* îmi spuneau.
Când am terminat de mâncat, Imo a turnat tequila într-un păhărel de şnaps.
— Ar fi normal s-o bem cu sare şi lămâie. Dar normalul e plictisitor, aşa că în general nu mă obosesc.
L-am privit.
— Aşadar... îţi displace banalul, motiv pentru care faci ceva plictisitor?
M-a privit întrebător.
— Ai spus că *în general* nu te oboseşti.
A râs de mine şi mi-a zâmbit.
— Ştiam eu că eşti băiat deştept. Hai, ia o înghiţitură mică, doar pentru început.
Am făcut ceea ce mi s-a spus. Chiar dacă am înghiţit doar o linguriţă de tequila, mi-a ars gâtlejul. Am tuşit. Unchiul meu a râs din nou.
— încă una. Te vei obişnui după o vreme.
în viaţa mea n-am înţeles de ce oamenii beau intenţionat aşa ceva. Şi chiar pretind că le place.
— E bună, aşa-i?
I-am aruncat lui Imo o privire dezaprobatoare şi am mai luat o înghiţitură.

— Dacă-ţi place sârma ghimpată, am spus, încercând încă o dată s-o înghit.
îmi simţeam capul în flăcări.
— Pun mişte muzică, zise Imo. Să lăsăm tot ce e de spălat. Pot să fac asta de dimineaţă. Şoarecii vor fi fericiţi.
în curând, muzica se revărsa din boxele enorme aflate în livingul lui Imo. în timp ce mă aşezam pe canapea, el scoase un bol cu chipsuri, fredonând şi dansând.
— Parc-ar cânta simultan la şapte chitare!
îl ascultam pe Tommy Emmanuel, chitaristul preferat al lui Imo. Unchiul meu nu se putea opri din dans. Mi-a umplut din nou paharul cu tequila şi a vărsat puţin pe lângă. Fără nicio tragere de inimă, am mai luat încă o înghiţitură. Tequila continua să-mi ardă gâtlejul şi pieptul, dar nu la fel de rău ca înainte.
Am stat acolo o vreme, doar ascultând muzica şi bând. Imo a trimis un sms cuiva.
— Doar verific dacă fratele tău e OK.
M-am uitat la sticla de tequila. Băusem probabil un sfert. începea să-şi facă efectul.
— Aşadar, Imo, de ce nu te-ai căsătorit niciodată?
M-a privit încruntat.
— De ce întrebi?
Chiar nu ştiam şi am recunoscut. Probabil pentru că mi-era imposibil să nu mă gândesc la Mari tot timpul. Sincer să fiu, înainte să moară, începusem să mă gândesc la ea ca la o persoană lângă care aş fi rămas o perioadă lungă. Ştiam că e prostie - nu ne întâlneam de atât de mult timp şi eram încă prea tineri -, dar nu reuşisem să mă abţin.
— Ei bine, începu Imo, apoi se opri. Căsătoria n-a fost niciodată atât de importantă pentru mine. Şi oricum, spuse el, bătându-se pe burtă în timp ce râgâia discret, ar fi păcat să-l păstrăm pe tot acest Imo pentru o singură persoană, nu crezi?
Râse de propria-i glumă. Am zâmbit şi am mai luat o înghiţitură de tequila. El făcu la fel.

— N-a existat niciodată... o persoană specială în viaţa ta? l-am întrebat, strâmbându-mă din cauza tequilei pe care tocmai o înghiţisem.
Imo îşi înclină capul spre umărul stâng, apoi spre umărul drept. Oasele gâtului îi trosniră.
— Ba da, spuse el şi-şi plecă privirea. Bineînţeles că a existat.
— Ce s-a întâmplat?
Oftă adânc.
— Nimic. Cred că asta a fost problema.
Imo se aplecă în faţă şi îşi goli paharul. îşi turnă încă unul. în paharul meu mai rămăsese un strop.
— Ea nu m-a vrut, aşa că...
Lăsă restul propoziţiei suspendată în aer.
Mi-a sunat telefonul. Am aruncat o privire spre ecran. Oskar. M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie.
— Ce faci? am spus şi am închis uşa după mine. L-aţi găsit pe Borre?
— Da, răspunse Oskar.
— Şi?
Aşteptă o clipă.
— A spus că te-a văzut azi-noapte. Am pufnit nervos.
— Şi unde eram, mai exact?
— La liceu. La una dintre ferestrele de la primul etaj.
— Ăsta-i căcat! am spus supărat. Am fost acasă tot timpul. Am stat în camera mea. Iisuse!
Oskar tăcea. M-am simţit de parcă nu vorbeam cu prietenul meu. Şi el avea îndoieli faţă de mine. Simţeam asta în vocea lui.
— Aşadar..., am început.
Nu ştiam exact ce să spun. Sau să cred.
— Nu i-am omorât eu, Oskar. Oscar continua să tacă.
— Dacă tu crezi că eu i-am omorât, recunoaşte. Spune-mi drept. Ezită.
— Haide, l-am îndemnat. Spune-mi la ce te gândeşti.
— Trebuie să recunoşti, Even, totul pare puţin ciudat.
— Da. E futu-i mama mă-sii de ciudat că nu mă crezi când îţi spun c-am fost în camera mea toată noaptea trecută.

Fruntea îmi ardea. Nu doar din cauza tequilei. Voiam să lovesc din nou ceva.
Dar n-am facut-o. în schimb, am spus doar:

1.

Dacă nu mă crezi, Oskar, mai du-te-n mă-ta!Când m-am întors în living, Imo îmi umpluse paharul. L-am luat şi l-am băut dintr-o înghiţitură.

— Uau! spuse Imo. Uşurel!

Am trântit paharul pe masă şi am încercat să-mi domolesc flăcările care- mi ardeau în piept. A durat ceva timp.

— Alte veşti proaste?

— Ai putea spune.

I-am povestit despre Borre şi Oskar. Imo mă asculta atent.

— Şi eşti absolut sigur că n-ai ieşit azi-noapte?

I-am aruncat o privire atentă şi i-am răspuns:

— Iisuse, Imo, cum aş putea să nu fiu sigur? Nici *tu* nu mă crezi?

— Ba da, relaxează-te. Sigur, te cred. Mă gândesc doar la ce-ar putea crede ceilalţi. Dacă spui că nu, n-ai ieşit, şi apoi îţi aminteşti mai târziu c- ai facut-o, chiar dacă a fost doar pentru a duce gunoiul sau a-ţi scoate câinele la plimbare, atunci toată lumea se va gândi c-ai minţit şi în legătură cu restul.

Am respirat adânc.

GP.

Dumnezeule|

Ieşisem azi-noapte. Inima a început să-mi bată nebuneşte. Cum naiba uitasem?

Am întins mâna după sticla de tequila şi mi-am turnat încă un shot, dar am aşteptat înainte să-l beau.

— Borre Halvorsen a spus *când* te-a văzut în fereastra de la etajul I?

Am clătinat din cap şi am spus nu, înainte de a adăuga:

— Şi nu pe *mine* m-a văzut.

Nu, nu, spuse Imo. Sigur că nu.Am stat acolo o vreme, sorbind tequila. Imo îşi luă din nou telefonul şi, un răstimp, rămase liniştit. Mi l-am scos pe al meu şi am găsit un articol despre conferinţa de presă a poliţiei. Căutau o persoană care „după toate probabilităţile, evadase noaptea trecută printr-o fereastră de la etajul I, undeva după ora 23:00”.

2.

Am avut senzaţia de nod în stomac.
Poliţia făcea, de asemenea, apel la oricine putea oferi informaţii pentru a găsi cutia pentru microfoane a lui Johannes. M-am amintit că era întotdeauna foarte pretenţios în legătură cu microfoanele sale.
— Ele costă o avere, obişnuia să spună. De aceea sună atât de bine. Bunicul mi le-a dat.
Mi-am verificat din nou reţelele de socializare. Voiam să ştiu dacă mă mai văzuse şi altcineva. N-am observat comentarii noi. Dar de fiecare dată când vedeam o fotografie cu Mari sau cu Johannes, aveam senzaţia că o frânghie mi se strânge în jurul gâtului, storcându-mă de vlagă. Doar spune adevărul, mi-am amintit. N-ai făcut nimic.
Imo şi cu mine ne-am ales pe rând ce muzică să ascultăm - întâi pe albume, apoi doar melodii. Şi nu ştiu în ce moment s-a întâmplat, dar dintr- odată, livingul s-a înceţoşat în faţa ochilor mei. Mişcările mi s-au încetinit. Orice cuvinte încercam să rostesc, ieşeau ca un amestec de scuipat şi răsuflare.
Un sunet îndepărtat mi-a răsunat şi a durat câteva momente înainte să-mi dau seama că telefonul meu suna din nou. Pentru o clipă am sperat să fie Oskar care suna pentru a-şi cere scuze, dar nu. Era tatăl lui. Ole.
M-am ridicat din nou şi m-am chinuit câteva clipe, în timp ce livingul se învârtea în jurul meu. Am reuşit să găsesc butonul verde, apoi mi-am ţinut apăsat telefonul la urechea dreaptă. Sau stângă? N-aş putea spune sigur.
— Salut, Even, sunt Ole Hoff. Sper că nu te deranjez.
— Nu, nu, am spus strigând.
Din fericire, erau cuvinte uşor de pronunţat. Am închis o uşă. Nu ştiam exact care, dar acum era cu siguranţă mai puţin zgomot şi asta era cel mai important lucru.
— Ce mai faci?
— Minunat!
Şi părea că sunt sincer.
— Al dracului de minunat, am spus, fără să ştiu din ce motiv.
— N-ai văzut postările despre tine pe Facebook?

3.

Am oftat. Starea mea de spirit era în cădere liberă.
— Ei bine, da, am răspuns eu, în şoaptă.
— Ce părere ai?
Exista o urmă de suspiciune şi în vocea lui? Nu eram sigur.
— Ei bine..., am spus, probabil toată lumea crede că eu am făcut asta. Că eu i-am omorât pe amândoi.
Mi se părea că toate cuvintele îmi ieşeau pe gură în acelaşi timp.
— Aşadar, spui că ieri n-ai fost la liceu? Că Borre Halvorsen nu te-ar fi putut vedea?
Am încercat să aranjez toate cuvintele pe care le rostise astfel încât să aibă sens.
— Hm?!
Ole repetă întrebarea.
M-am gândit puţin.
— Nu.
Urmă o pauză scurtă. Sau lungă? Nu mai ştiu. Apoi Ole spuse:
— Am scris articolul pentru ziar. M-am gândit să-ţi recitesc declaraţiile tale, înainte de a-l trimite la tipografie. Eşti de acord?
— Da! am strigat.
— OK, atunci voi începe să citesc.
Mi-am dat seama că reuşisem cumva să-mi găsesc drum spre bucătărie. M-am ţinut de un scaun în timp ce ascultam vocea lui Ole, dar n-am înţeles niciun cuvânt din tot ce-mi spunea. Habar n-am cât a durat până a tăcut şi cred, probabil, că pleoapele mi s-au închis încet spre final. M-am trezit din nou când mi-am auzit numele.
— Hm?
— îţi place?
— Da. Nicio problemă.
Pauză.
— Even, totul este OK?
— Totul e-n regulă.
O altă pauză. Mi-am simţit stomacul zvâcnind. Aveam senzaţia că ceva îmi urca pe gât în sus.

4.

— Eşti beat, Even?
— EU? NU!
Am dat drumul scaunului, am lăsat jos telefonul, am răsturnat o sticlă goală care zăcea pe podea şi aproape că m-am împiedicat de covorul de pe hol. Dar apoi am văzut uşa de la toaletă. Am reuşit să-i apuc mânerul, evitând astfel o cădere. Am apăsat pe el, am văzut porţelanul din faţa mea şi - ce noroc! - capacul scaunului de toaletă era deja ridicat, aşa că m-am prăbuşit pe jos.
Undeva pe drum, mintea mi s-a limpezit momentan şi m-am întrebat ce scrisese cu adevărat tatăl lui Oskar. Dar apoi m-am gândit iar la mâinile calde ale lui Mari.
Câteva clipe mai târziu, am auzit pe cineva râzând în spatele meu.
— Amator, declară Imo.
Unchiul meu mă ajută să mă ridic şi trase apa la toaletă, strâmbându-se.
— Mama ta o să mă omoare, spuse el, în timp ce apa curgea în vasul de toaletă.

Hm, am răspuns, acum fiind capabil să mă concentrez pentru câteva clipe. în acest moment nu m-ar deranja s-o fac chiar eu

.Ei bine, acestea sunt opt minute din viaţa ta pe care nu le vei mai recupera niciodată, se gândi Susanne Tollefsen. Opt minute de mers pe banda de alergat cu panta înclinată la nivelul II, fără nimic altceva de privit în afară de peretele din faţă şi fereastra de la subsol. Aproape că renunţase de mai multe ori. în timp ce avansa sau stătea pe loc, în funcţie de cum o priveai, nu se gândea decât că atunci când se va termina totul, se va întoarce la apartamentul lui Knut, să-şi prepare o băutură. îi lăsă gura apă doar la gândul ăsta.

5.

Din fericire, era singură. Nu mulţi oameni foloseau această sală de sport de cincizeci de metri pătraţi de la subsol, în care nu s-ar fi gândit că va ajunge vreodată. Când începuseră să se întâlnească, cu mai puţin de un an în urmă, Knut insistase ca ea să-şi facă o cheie pentru sală.

— Antrenamentul ajută, spusese fraierul. Antrenamentul e bun pentru multe lucruri.

Lui îi era uşor să vorbească; alerga zilnic câte zece kilometri. însă pe ea sportul n-o ajuta cu nimic. După o zi lungă de muncă petrecută la magazin, îşi simţea capul şi picioarele grele. Ore întregi mărşăluise printre rafturi, chiar dacă clienţii fuseseră puţini şi rari. Văzuse totuşi în mall nişte oameni care se întorseseră şi arătaseră cu degetul în direcţia ei, când credeau că ea nu se uită.

Alţi oameni care n-o cunoşteau intraseră în magazin, plini de speranţă şi visuri despre cum vor arăta viitorii lor nou-născuţi îmbrăcaţi într-o pijama de culoare bleu, purtând o pălărie roz sau câteva perechi de şosete delicate, pufoase. Susanne era fericită pentru ei. îşi amintea de acele zile cu afecţiune. Certitudinea că *îşi creau o familie.* îşi întemeiau un cămin pentru tot restul vieţii.

Dar în loc să-i ajute pe viitorii părinţi, în loc să-i sprijine şi să le împărtăşească toată experienţa şi înţelepciunea ei ca mamă, în loc să le povestească amintirile ei minunate, Susanne era copleşită de nevoia de a-i avertiza. Opriţi-vă, ar fi vrut ea să le spună. întoarceţi-vă acasă, înainte

6.

de a fi prea târziu. Habar n-aveţi în ce vă băgaţi

.Dar deja *era* prea târziu. Toţi cei care intraseră în magazin trecuseră de etapa în care împărtăşiseră vestea sarcinii cu familia şi prietenii. Şi oricum, ce dracu' avea să le spună: că probabilitatea ca ei să meargă pe drumuri separate într-un an sau în zece era imensă? Că nu se vor mai iubi atunci când greutăţile vieţii de zi cu zi vor deveni prea solicitante sau când alte ispite îşi vor croi drum cândva în viitor? Că era - că *este* - incredibil de dificil să creşti un copil, ca să nu mai vorbim de doi? Că era extrem de al dracului de dificil?

Nu putea face asta.

La ce bun?

Susanne se bucurase că serviciile de asistenţă socială reuşiseră să-i obţină un loc de muncă. Şi-ar fi dorit doar să fie ceva diferit, în altă parte. N-avea nevoie de reamintiri zilnice despre cât de bună ar putea fi viaţa. Cât de bună fusese cândva viaţa ei.

Nouă minute.

Era transpirată. Sau poate doar încinsă, nu era sigură. Sunetul benzii de alergat aproape o hipnotiza. Se trezi fredonând pe muzica acesteia, încercând să emită un sunet frumos şi prelung, la fel ca atunci când cânta în cor cu Cecilie şi ceilalţi. Totuşi, Susanne nu mai cântase de ani de zile şi n- avea respiraţia şi nici diafragma potrivită pentru asta. Aşa că se opri şi urmări în schimb afişajul digital, punctul alb situat la jumătatea drumului unei curse de 400 de metri. îl îndemnă să meargă înainte, cu un semnal scurt.

Se simţea vinovată fată de Tobias, care avea să fie din nou singur acasă. Dar ce importanţă mai avea? Tobias era fericit atâta timp cât era lăsat singur în camera lui. în ultimul timp, el nu cobora niciodată în living să se uite la televizor împreună cu ea. La fel era şi cu Even; când nu era la antrenamentele de fotbal, îşi petrecea timpul cu prietenii săi. Dar, cel puţin, el avea

7.

prieteni. Tobias n-avea prieteni, poate cu excepţia acelui idiot de Ruben din Solstad.

Susanne realizase cu mult timp în urmă că întoarcerea la Fredheim fusese o greşeală. Casa era prea mare şi oriunde privea, observa lucruri care trebuiau reparate. Mama ei lăsase tone de vechituri în mansardă şi în depozit. Susannei îi vor trebui ani de zile să se ocupe de toate.

Dar Fredheim era casa ei.

Aici crescuse şi multă vreme iubise acest orăşel: iubise să cânte în cor, să lucreze în grădina lui Myhrvold, să întâlnească oameni în fiecare zi. Să- şi petreacă timpul cu Jimmy şi copiii. Crezuse că întoarcerea la rădăcini îi va face bine, că i-ar fi mai uşor să se regăsească. Se gândise că şi lui Tobias i-ar fi mai uşor. Sperase că el, că *ei,* ar putea-o lua de la capăt.

în schimb, totul în Fredheim îi amintea de Jimmy, de cum era orăşelul înainte să-l părăsească. Accidentul de maşină care lui îi curmase viaţa pe a ei o distrusese. Dar acum, când îi dăduse oraşului o a doua şansă, Susanne nu putea pleca din nou. Nu le putea face asta băieţilor ei.

Uneori, sunetul izbiturii îi inunda mintea - mirosul copacilor loviţi, duhoarea motorului în flăcări îi inundau nările. Uneori, când se trezea, simţea pe buze gust de sânge. Căuta cioburile mici de sticlă spartă, despre care crezuse iniţial că erau diamante.

Zece minute.

în sfârşit.

Susanne opri aparatul şi coborî de pe banda de alergat. Tăcere, în sfârşit. Expiră şi aruncă o privire la covoraşe, greutăţi, frânghii, benzi de cauciuc. N-avea chef să folosească nimic; voia doar o băutură. încă una, să fim sinceri - mai băuse una înainte să coboare la sală. OK, băuse două.

Era, evident, din cauza lui Knut. Knut era o companie plăcută. El niciodată nu-i cerea nimic. Şi chiar dacă ştia că nu-l va iubi niciodată, Susanne era sigură de dragostea lui, orice s-ar întâmpla, chiar dacă nu putea înţelege de ce. Knut ar fi făcut orice pentru ea. Poate că iubea amintirea ei, se gândea ea. Fata

8.

de care fusese îndrăgostit nebuneşte încă din liceu. Poate că era doar nostalgia pasiunii. Sau poate credea că, în cele din urmă, îşi câştigase trofeul.

Susanne se opri în faţa sacului de box şi-l lovi o dată. Nu tare, dar destul de tare încât s-o doară articulaţiile degetelor. îl lovi iar. Se gândi la Ole Hoff şi-l lovi iar. Şi iar. Acum vedea cum părţi din pielea ei începeau să se înroşească.

N-ar fi trebuit să fiu atât de furioasă, îşi spuse. Nu cu Even. Nu era vina lui că oamenii vorbeau despre el în Fredheim. Că reporterii voiau să-l intervieveze, iar poliţia să-l interogheze. Probabil în curând ea însăşi va trebui să dea declaraţii. Toţi cei care participaseră la concertul de la liceu, în noaptea trecută, fuseseră încurajaţi să vorbească cu poliţia de bunăvoie. Dar doar gândul la Ole Hoff o făcu să lovească din nou sacul de box. Curând, sângeră.

Uşa sălii de sport se deschise. Knut stătea acolo în prag, ca întotdeauna, îmbrăcat în uniforma lui bleumarin de şofer de taxi.

— Aici te ascunzi.

— Să mă ascund? ripostă Susanne. Nu mă ascund. Fac... sport.

Knut adormise pe canapea când ea ajunsese acasă de la serviciu. Nu voise să-l trezească - lucrase până târziu azi-noapte. Iar când ajunsese în pat, durase o veşnicie până să adoarmă din nou. Ore întregi se foise în aşternuturi.

— Gata serviciul?

— Da, răspunse el. Care sunt planurile tale pentru seara asta?

Susanne simţi flăcările din pieptul ei reaprinzându-se. Ea aruncă o privire rapidă spre încheieturile ei înroşite şi se gândi: Knut, chiar nu vrei să ştii

.Yngve încuie uşa din spatele lui, îşi atârnă jacheta să se usuce - iar - şi îşi scoase pantofii. Apoi ascultă sunetele pe care ştia prea bine că nu le va mai auzi niciodată. Nici pantofii ei nu

9.

erau pe hol, desigur. Niciunul dintre paltoanele ei nu era pe umeraşe. Nicio adiere a parfumului pe care ea obişnuia să-l folosească.

Intră în bucătărie şi se uită la mizeria pe care o lăsase în urma lui de dimineaţă: ziarul, farfuria cu o jumătate de felie de pâine unsă cu pateu de ficat cenuşiu. Paharul cu suc de fructe. Curăţă masa şi apoi îşi luă o bere din frigider. Hotărî s-o bea în living. Nu voia să dea drumul la televizor. Voia doar că stătea acolo în tăcere şi să bea.

Tocmai înghiţea o gură de bere, când o observă stând în uşa care ducea la subsol. Âse se întreba de ce era atât de supărat.

E chiar atât de evident?

Ea nu răspunse, dar veni cu un pas mai aproape. îşi duse mâinile la spate şi se sprijini de perete. Aşteptă explicaţii, aşa că Yngve îi povesti ce văzuse şi descoperise în timpul zilei, deşi ştia că Âse fusese cu el tot timpul. Uneori îl ajuta să vorbească cu voce tare. Lucrurile deveneau mai clare. Mai uşor de prins sau de înţeles.

Âse îl privi cu ochii aceia mari şi frumoşi care păreau că nu clipesc niciodată. Ochi albaştri plini de viaţă... până când scânteia se stinsese. Ea îi spuse că el are dreptate în tot ce zicea, că acest caz va fi oricum rezolvat şi dacă nu va fi *el* cel care să dezlege acest puzzle, avea oameni în jurul lui care puteau. Oameni buni, oameni de ajutor. Şi cel mai important - ei aveau propriile soluţii.

Yngve îşi termină berea şi se întoarse la muncă. în faţa lui, pe masa din living, zăcea dosarul vechi de zece ani, pe care îl alcătuise după accidentul de maşină al lui Jimmy Tollefsen, survenit pe un drum aflat

10.

la câţiva kilometri în afara orăşelului Fredheim. Nu era un dosar deosebit de voluminos. Lui Jimmy i se făcuse rău cumva, îşi pierduse cunoştinţa şi, deşi Susanne încercase să preia controlul volanului, nu fusese capabilă să evite copacii aliniaţi pe marginea şoselei. Cel puţin, îşi spuse Yngve î

nsinea lui, asta îi declarase ea după aceea.
Aşadar, ce-i atrăsese atenţia lui Mari Lindgren în acest accident?
Interogatoriile realizate în sala de handbal în cursul acelei zile, erau, de asemenea, aşezate într-un teanc pe masă. în total, erau 112 până acum. *Era ceva în ochii lui Even,* spusese una dintre fete. *O întunecare.* Ea îl observase pe Even şi la liceu mai devreme în acea zi, când el o căuta pe Mari. Informaţiile nu reprezentau mare lucru de dus la biroul procurorului, dar Yngve văzuse zgârieturile de pe mâinile lui Even şi se întrebase dacă băiatul era un actor genial - durerea şi neliniştea lui păreau atât de reale. Partea despre Borre Halvorsen, care îl văzuse la liceu - la o fereastră de la etajul I -, Yngve trebui să admită că într-adevăr nu ştia ce să creadă.
Din nou, formă numărul mamei lui Borre, Filippa, pe telefonul său. încercase să o sune de câteva ori mai devreme, în timpul zilei, deoarece telefonul lui Borre părea să fie deconectat. Filippa răspunse cu o voce lentă şi somnoroasă. în sfârşit, Yngve se prezentă şi-i spuse că încerca să ia legătura cu fiul ei.
— Ce a mai făcut de data asta? întrebă ea.
— Nimic, răspunse Yngve. Vreau doar să vorbesc cu el.
— Borre nu-i aici. Habar n-am unde e.
— Când credeţi că se va întoarce?
— El nu mai locuieşte aici, oftă ea. Cel puţin nu permanent. Trece din când în când. Când vrea bani.
Yngve o auzi pe Filippa Halvorsen pufăind lung din ţigară.
— Aşadar, unde locuieşte acum?
— Cu făcătură de taică-su. Sau... cu prietenii. Nu ştiu.
Vocea ei avea o undă de răutate.
— Câţi ani are fiul dumneavoastră?
— 15. Nu, pardon, tocmai a împlinit 16.
Yngve îi spuse Filippei Halvorsen să-l convingă pe Borre să-l sune, dacă îl vedea în seara aceea.
— Sau pot trece mâine pe la el pe la liceu.
— Hm, pufni ea. Baftă!

Yngve tocmai intenţiona s-o întrebe la ce se referea, dar Filippa Halvorsen i-o luă înainte.

— M-au sunat de la şcoala lui săptămâna trecută şi m-au întrebat dacă ştiu unde-a fost. N-aveam nicio idee, credeam că e cu tat-su.

Nu părea supărată, se gândi Yngve. Doar... resemnată. îi repetă cererea lui şi închise telefonul. Apoi se întoarse pentru a reciti comentariul lăsat de Borre la postarea lui Even de pe Facebook. în timp ce îl recitea, apăru un alt mesaj, de data asta de la o fată pe nume Christina Theorin. Şi ea îl văzuse pe Even Tollefsen la liceu în noaptea concertului. Pe holul unde avusese loc concertul.

— Dumnezeule, Even! spuse Yngve cu voce tare. Ce dracu' ai făcut?

Se întoarse la stenogramele interogatoriilor. Le ceruse agenţilor de poliţie să-i întrebe pe elevi când părăsiseră clădirea şi în compania cui. Cu cât aceştia plecaseră mai aproape de ora 23, cu atât declaraţiile lor erau mai interesante.

După concert, o mulţime de oameni rămăseseră în urmă, aşteptând ca cei din trupă să se schimbe. Mari şi Johannes fuseseră văzuţi intrând în sala de muzică, acolo unde Mari intenţiona să realizeze interviul după concert.

Cazul se mişcă prea încet, îşi spuse Yngve în sinea lui, în timp ce se gândea la ce descoperiseră până acum. Criminaliştii se concentraseră mai ales pe scenele crimei şi da, existaseră urme de sânge mai mult decât suficiente pentru a stabili clar traseul criminalului după comiterea crimelor. Dar nu găsiseră nimic pe acoperiş sau în cealaltă parte a clădirii liceului. Nicio bucată de ţesătură ruptă dintr-o jachetă sau o pereche de pantaloni. Nimic despre care să declare cu un oarecare grad de certitudine că fusese lăsat în noaptea înainte. Precipitaţiile abundente distruseseră orice şansă de a descoperi dovezi noi şi concludente.

Computerul lui Yngve bâzâi. Primise un e-mail. Yngve se repezi să-l deschidă. înregistrările telefonice ale victimelor. îl trimisese pe Weedon, unul dintre tipii de la IT din secţie, să

recupereze telefonul mobil al Mari de la service-ul din centrul oraşului. Telefonul fusese adus sâmbătă, cu două zile înainte de uciderea ei. Potrivit lui Weedon, ecranul telefonului era complet zdrobit, dar urma să încerce să recupereze datele. Trebuie să-l fi zdrobit la ceva timp după ce îi trimisese un sms lui Even, se gândi Yngve.

Deschise fişierele codificate de la compania de telefonie mobilă. începu să compare lista contactelor lui Johannes cu cea a lui Mari şi descoperi că nimeni nu le sunase pe ambele victime. Cu toate astea, era uşor de văzut că Even era dornic să ia legătura cu fosta lui iubită în ultimele ei zile de viaţă. 27 de apeluri pierdute de la el la ea. Yngve mai observă că Frode Lindgren, tatăl lui Mari, încercase să-şi contacteze de mai multe ori fiica în acea
sâmbătă şi de câteva ori a doua zi. Ea nu-i răspunsese apelurilor, ceea ce nu era ciudat, având în vedere că telefonul era stricat. Dar oare de ce Frode nu aflase? Cecilie, mama lui Mari, se pare că ştia.
Yngve identifică şi numerele unora dintre prietenii lui Mari. Părea să fi fost o fată populară.
Reveni la teancul de declaraţii. Martin Dietrichs, un băiat din clasa lui Mari, spusese că o văzuse vorbind cu tatăl ei în timpul concertului: „Părea că se certau".
Yngve se aşeză şi formă imediat numărul puştiului. Dură o vreme până când Martin Dietrichs răspunse şi imediat opri muzica ce se auzea în fundal.
— O, hei! răspunse el în timp ce Yngve se prezenta.
Se auzi un sunet de sssst pentru cei din încăperea unde se afla.
— Studiam declaraţia ta din interogatoriul de astăzi, începu Yngve discuţia. Declaraţia ta despre cearta dintre Mari şi tatăl ei.
— O, da, spuse Martin Dietrichs. *Aceea.* Cu siguranţă părea că se certau.
— Poţi descrie ce s-a întâmplat?
— Ei bine, în timpul pauzei, l-am văzut îndreptându-se spre ea. Mari stătea în picioare cu spatele la el, vorbind cu cineva,

nu ştiu cu cine. Când Frode a venit la ea, ea s-a întors şi a aşteptat o secundă sau două, apoi a trecut pe lângă el. A încercat s-o oprească, dar... Mari s-a dat din calea lui, dacă ştiţi ce zic.
— Şi... a încercat s-o prindă?
— Aşa mi s-a părut.
— Ai auzit despre ce vorbeau?
— Nu, eram prea departe.
— Ai văzut unde s-a dus Mari după aceea?
— Nu, erau prea mulţi oameni înjur.
— Dar tatăl ei - ai văzut unde s-a dus *ell*
— Cred că a rămas acolo unde era. Chiar nu-mi amintesc. Ştiţi, nu prea mă interesa persoana lui. Stăteam la coadă la chioşc să-mi iau o cola.
Yngve îşi notă câteva idei în blocnotesul său.
— OK, spuse el în cele din urmă. Mulţumesc pentru timpul acordat.
— Nicio problemă. Sper că v-am ajutat.
Yngve închise telefonul. Se gândi la Frode Lindgren şi la ce s-ar fi putut întâmpla în familia Lindgren înainte ca Mari să fie ucisă. Se gândi să-l sune pe Frode imediat, dar se răzgândi brusc. Nu într-o noapte ca asta. Părinţii se ceartă tot timpul cu copiii lor. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se ajungă neapărat la crime.
Totuşi, nu-şi putea scoate din minte comportamentul lor ciudat. Răceala pe care o simţise în livingul familiei Lindgren, distanţa dintre cei doi soţi - felul în fiecare stătea departe unul de celălalt. Şi de ce reacţionaseră atât de ciudat când îi întrebase despre accidentul de maşină al lui Jimmy?
Revenise. Stătea rezemată de perete.
— Doamne! spuse el cu voce tare.
Doar odihneşte-te bine la noapte, spuse ea, *şi dimineaţa vei fi în formă, gata de acţiune. Vei primi răspunsurile pe care le cauţi.*
Un somn bun.
Âse îl rugase s-o ajute să aibă parte de un somn bun. Cel mai lung.

Trebuie să mă ajuţi. Poţi. Te rog.

— N-aş putea face asta. Ştii doar.

Ea nu ştiuse. Tot nu ştia.

— Nu fusese niciodată problema dacă voiam sau nu, ci dacă eram în stare. Chiar dacă ştiam cât de mult te durea, tot nu eram în stare să te ajut.

Yngve clipi şi speră că ea va dispărea când va redeschide ochii, dar Åse nu se clinti. Rămase acolo, privindu-l. De aceea el îşi acoperi ochii cu mâna. Pentru ca Åse să nu-l vadă plângând.ACUM

— Ai mai fost atât de beat de multe ori, Even? Domnişoara Hâkonsen mă priveşte pe deasupra ochelarilor

— Ce vreţi să spuneţi?

— Adică să-ţi fie rău.

— Nu de multe ori, nu. De obicei stau departe de alcool.

— Din cauza fotbalului?

— Da. Şi...

Ezit. Nu vreau să spun instanţei că obiceiul mamei de a bea alcool nu e unul pe care mi-l doresc şi eu.

— Dar *s-a* întâmplat?

— Scuzaţi-mă; ce anume?

— Ai mai fost extrem de beat înainte?

— Da, mi s-a întâmplat de câteva ori.

— Ai avut vreodată pierderi de memorie în timp ce erai foarte beat? Nu sunt sigur cum să răspund la întrebare.

— Nu cred, zic în cele din urmă.

— Nu e un răspuns foarte bun, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Practic, ceea ce spui este că nu ştii? Nu-ţi aminteşti? Mă foiesc pe scaun.

— Probabil... am uitat câte ceva când am băut prea mult. Doar e destul de normal, nu?

— N-am de unde să ştiu, spune procurorul. Ceea ce ştiu este că pare a fi din familie. Şi mama ta a avut pierderi de memorie. A mărturisit în timpul declaraţiei de ieri. Şi-a pierdut

memoria atât în ziua accidentului de maşină în care a murit tatăl tău, cât şi în alte ocazii în care băuse.

— Totuşi, eu nu sunt mama mea.

Bineînţeles că nu eşti, dar sângele ei îţi curge prin vene, Even. Ai ADN-ul ei. Aşadar, n-ar fi nedrept să pretindem că voi doi sunteţi oarecu

masemănători, cel puţin în această privinţă, îmi rod o unghie.
— Asta e... asta e o întrebare? bâlbâi.
— Nu, este doar o observaţie. îţi aminteşti ce s-a întâmplat după ce fost rău în noaptea aceea?
Aştept o clipă înainte de a răspunde.
— Nu, nu-mi amintesc.
— Atunci, care este următorul fapt pe care ţi-l aminteşti?
— Eu... mi-amintesc că Yngve Mork stătea aplecat deasupra mea.
— Inspectorul-şef de poliţie Yngve Mork stătea aplecat deasupra ta?
— Da. în camera mea. Sau... în camera mea din casa lui Imo.
Domnişoara Hâkonsen se plimbă înainte şi înapoi prin faţa mea.
— Şi, mai exact, *de ce* stătea aplecat deasupra ta? Trebuie să respir adânc înainte de a continua:
Pentru că avusese loc o altă crimă.ATUNCI
Am fost trezit de un zgomot din cameră. Apoi s-a făcut lumină. Am clipit insistent câteva clipe. Şi l-am văzut pe Yngve Mork aplecat deasupra mea.
La început n-aveam idee unde mă aflam sau ce se întâmplase. După aceea, mi-am dat seama: eram la Imo. Mork mi-a rostit numele atât de tare, încât am tresărit şi m-am ridicat în capul oaselor. Tot corpul meu a protestat, capul îmi zvâcnea de durere - aveam senzaţia că e prins într-o menghină - şi încă mai aveam gust de vomă în gură.
— Ce e? l-am întrebat, încercând totuşi să-mi obişnuiesc ochii cu lumina.
— Unde ai fost în noaptea asta? m-a întrebat Mork.
întrebarea lui era tăioasă - vocea lui, dură şi autoritară. îmi amintea de un profesor pe care-l avusesem în şcoala primară. Am încercat să mă adun, dar camera continua să se învârtă cu mine.
— Am fost aici, m-am bâlbâit. De ce vreţi să ştiţi? Cât e ceasul?
Prin perdele se vedea că era încă întuneric. Dar în perioada asta a anului, chiar nu însemna mare lucru.

2.

— Este adevărat? întrebă Mork şi se întoarse către Imo, care stătea în pragul uşii. Este adevărat că a fost aici toată noaptea?
— Da, spuse Imo şi încuviinţă.
— Tot timpul? N-a ieşit deloc?
— Nu.
— Eşti absolut sigur? Eşti foarte sigur că n-a ieşit după ce-ai adormit?
— Ei bine, doar am fost aici, nu-i aşa? răspunse Imo. Lucram în studio.
Din vocea lui, îmi dădeam seama că începea să se enerveze.
— Am compus o vreme, după ce Even se dusese la culcare. Aşadar da, ştiu. în plus, nu era într-o formă grozavă care să-i permită să se deplaseze prea uşor.

Inspectorul-şef de poliţie se întoarse spre mine. Probabil arătam ca dracu', pentru că ceva în expresia lui se schimbă. Părea să reevalueze situaţia

— .Ce naiba se întâmplă? Mork respiră adânc şi mă privi.

Borre Halvorsen a fost omorât

.Yngve îşi lovi mâinile de volan. Teoria sa, care păruse atât de valabilă cu doar o oră în urmă, deja se prăbuşea.

Even avea un alibi solid. Cel puţin, aşa părea.

Yngve conduse înapoi la Fredheim, gândindu-se la ce avea de făcut mai departe. Trecuseră aproape două ore de când corpul neînsufleţit al lui Borre Halvorsen fusese descoperit şi pierduse timp preţios căutându-l pe Even. Mai întâi fusese la casa familiei Tollefsen de pe Granholtveien 4. Tobias deschisese, spunându-i lui Yngve că Even petrece noaptea la Imo. Doar drumul ăsta îl costase pe Yngve aproape o jumătate de oră.

Parcă maşina pe acostament, la piciorul podului peste calea ferată. Se întrebă de câte ori în viaţă îl traversase. De mii de ori,

cu siguranţă. Acum însă - şi pentru totdeauna - se gândi la bietul puşti care zăcea fără suflare cu faţa în jos pe terenul pietruit; fusese găsit de un om fără adăpost, care uneori dormea acolo jos.

Chiar dacă era aproape ora 2:30 dimineaţa, oamenii erau adunaţi în jurul cordonului pe care poliţia îl formase când ajunsese la scena crimei. Aburul respiraţiei mulţimii de curioşi strălucea în lumina lămpilor de stradă, ca şi cum spectatorii erau captivi într-o ceaţă revărsată din bârlogul trolilor. Imaginea părea desprinsă dintr-o scenă sumbră, misterioasă. în spatele lor, de cealaltă parte a podului, se afla Fredheim - acum liniştit, dar în curând urma să vuiască din cauza vocilor supărate, înspăimântate.

Yngve se întrebă cât de mult va dura până când vor începe să curgă plângerile. La conferinţa de presă din ziua precedentă, el declarase că, după toate probabilităţile, crimele din liceu reprezentau un eveniment izolat. Acum credibilitatea lui va fi pusă la încercare. Mass-media va începe să se întrebe dacă e omul potrivit pentru această misiune. La fel şi locuitorii din Fredheim. Vibeke Hanstveit, jurista poliţiei, probabil n-ar pune la îndoială nivelul său profesional de implicare sau capacitatea sa operativă, dar, în calitate de persoană în mod oficial responsabilă de anchetă, ar fi supusă cu siguranţă unei mari presiuni.

Mai bine rezolvă repede acest caz, îşi spuse Yngve în sinea lui

.în timp ce Yngve îl căutase pe Even, Therese Kyrkjebo se ocupase de scena crimei. El o întâlni sub pod, împreună cu cei de la criminalistică. Therese stătea la câţiva metri de cadavru, ţinându-şi mâna aşezată pe pântecul uşor rotunjit.

— Trebuie să întrebăm martorii, spuse el în timp ce se apropia. Oricine a traversat podul într-un anumit interval de timp după miezul nopţii. Trebuie să verificăm şi trenurile; să vedem dacă circulau după miezul nopţii. Ia legătura cu potenţialii conductori de tren, cu pasagerii.

Oftă adânc.

— De parcă nu aveam deja destule pe cap, spuse Therese.

Era zgribulită şi avea umerii ridicaţi până la nivelul urechilor. Buzele îi păreau vinete, în contrast cu chipul ei palid. Moartea brutală a unui alt tânăr era greu de înţeles şi în cele mai bune vremuri, dar, în starea de acum a Theresei, părea cumva amplificată.

— Ţi-e frig? întrebă Yngve.

— Sunt bine. Doar că nu mi-am pus destule haine.

— Atunci *nu* eşti bine.

— O să fiu în regulă, insistă ea.

Din fericire încetase să plouă. Dar în aer încă mai sufla un fior rece.

Se uită la băiatul mort. O şapcă verde, cu pete de sânge, zăcea aruncată pe jos, lângă capul lui. Victima avea ochii deschişi şi faţa acoperită cu răni multiple. Geaca îi fusese parţial distrusă - unele cusături fuseseră sfâşiate, în spatele lui, pe pereţii podului, erau pete de sânge uscat.

— Se pare că i-a zdrobit craniul de perete, spuse Therese, arătând spre petele de sânge. Repetat, până când...

Se opri şi privi în altă parte, cu faţa albă ca varul.

în jurul lor, bliţurile aparatele foto străluceau şi unul dintre criminalişti părea să filmeze scena.

— Dacă e aceeaşi persoană care l-a omorât în bătaie pe Johannes Eklund, continuă ea, atunci cu siguranţă pare cuprins de o furie incredibilă, incontrolabilă. El nu se poate opri până când...

— Sau ea, spuse Yngve.
— Crezi? întrebă Therese, cu o voce mai neliniştită. Chiar crezi că o femeie sau o fată ar putea omorî în bătaie doi adolescenţi?
Âse îi adresase aceeaşi întrebare aseară.
— Nu ştiu, spuse Yngve, acelaşi răspuns pe care i-l dăduse şi lui Âse.
Dacă cineva este destul de furios, cred că e în stare de aproape orice. Dar, pe bune, habar n-am.
Therese nu mai comentă. Yngve îl observă pe omul fără adăpost - stătea pe un bolovan, chiar în afara perimetrului delimitat de poliţişti. Avea o pătură gri pe umeri şi ţinea strâns în mâini o ceaşcă de cafea fierbinte, iar încheieturile i se albiseră.
— Ai vorbit deja cu el? întrebă Yngve, dând din cap în direcţia lui.
— Doar pe scurt. I-am spus să stea liniştit şi să te aştepte.
— Bine.
Omul fără adăpost era Ulf, un personaj cunoscut de toată lumea din Fredheim. Mergea mult prin oraş, ocazional cerşind bănuţi ici-colo. Era complet inofensiv şi, în ciuda faptului că avea doar treizeci de ani, arăta întotdeauna de parcă ar mai fi avut două luni până la pensionare. Hainele lui uzate şi ponosite păreau să alunece de pe el şi nu părea să fi mâncat sau să se fi spălat cum trebuie de câteva luni, ceea ce probabil nu era prea departe de adevăr.
— Hei, Ulf! spuse Yngve în timp ce se apropia de el. îmi pare rău că te- am lăsat să mă aştepţi. Te las să pleci imediat. Voiam doar să ştiu când ai ajuns aici?
Ulf suflă uşor în ceaşca de cafea fierbinte şi sorbi o înghiţitură.
— Nu ştiu, răspunse el cu o voce obosită. Ar fi putut fi aproape de 1.
— Şi din ce direcţie ai venit?
Ulf arătă spre şinele care duceau sub pod, către gara aflată la câteva sute de metri distanţă. Era posibil să mergi de-a lungul şinelor, dar nu mai mult de un metru şi ceva de fiecare parte, deoarece erau arbuşti şi copaci peste tot.

— Ai văzut vreo maşină în parcarea din faţa gării? întrebă Yngve.
— Câteva. Ştiu sigur că era un taxi parcat acolo. Şi nişte maşini obişnuite.
— Ai văzut pe cineva înăuntrul lor?
— Nu, domnule.
— Nimeni nu se îndepărta de gară când ai ajuns aici?
— Există întotdeauna oameni primprejur. Dar n-am observat pe nimeni în mod special.
Ulf mai luă o înghiţitură de cafea. Aroma ei ajunse până la Yngve.
— A mai fost pe aici?
Yngve arătă spre cadavru, care acum, din fericire, era acoperit cu o pătură albă.
— De multe ori. Nu bea, nu se droga, nimic de genul ăsta. Doar îi plăcea să stea cu noi.
— Bine. îţi mulţumesc că ne-ai chemat atât de repede! Şi îţi mulţumesc pentru răbdare!
— Unde naiba mă duc acum? scânci Ulf. Aţi încercuit întreaga zonă.
— N-ai alt loc unde poţi rămâne în noaptea asta?
— Urma să rămân aici. Sacul meu de dormit este chiar după colţ.
îşi şterse buzele şi-şi ridică privirea spre Yngve, cu gura deschisă de uimire. Avea mai mulţi dinţi negri decât albi.
— îmi pare rău. Acum chiar nu te pot ajuta cu asta.
încă o dată îi mulţumi pentru ajutor. Ulf se ridică în picioare şi îşi recuperă sacul de dormit, înainte să se clatine până pe trotuar. începu să meargă încet spre centru. Părea că poartă pe umeri toată greutatea oraşului.
Yngve se întoarse spre Therese, ai cărei dinţi clănţăneau acum de frig.
— Să terminăm odată! Să mergem la mama lui.
Erau gata să se întoarcă la maşinile lor, când unul dintre criminaliştii îi strigă. Bărbatul stătea aproape de zidul podului unde Borre Halvorsen fusese probabil omorât.

— Ce este? întrebă Yngve, îndreptându-se spre el.
— Asta ar putea fi utilă, spuse criminalistul, ridicând o pensetă, de care atârna o bucată de piele maro-închis.
— Pare o bucată de mănuşă sau aşa ceva, spuse Therese.

1.

Dap, răspunse criminalistul. De fapt, sunt gata să pariez.în următoarele câteva ore, eu şi Imo ne-am aşezat în livingul lui, uitându-ne în telefoanele noastre mobile, verificând în permanenţă actualizările. între timp, am citit interviuri ale oamenilor pe care îi cunoşteam, dar şi ale necunoscuţilor. Toţi declarau presei cât sunt de trişti şi de speriaţi. Se gândeau la familiile lui Mari şi Johannes. Unii erau îngrijoraţi în legătură cu propriii lor copii şi cu ce ar trebui să facă în timp ce poliţia îşi desfăşură ancheta. Trebuiau să-şi ţină copiii acasă? Să-i însoţească peste tot?

Dură ceva timp ca oamenii să se trezească, dar odată treziţi, reţelele de socializare se activară. Am verificat comentariul postat în ziua precedentă pe pagina de Facebook a lui Borre şi am observat că şi mai mulţi oameni îl citiseră. Câţiva mă susţineau, spunându-le celorlalţi să-mi acorde prezumţia de nevinovăţie, dar după ce Christina, una dintre prietenele lui Mari, declarase că mă văzuse pe holul liceului în timpul concertului din noaptea aceea, toate comentariile erau pline de ură şi de neîncredere.

Am clătinat din cap. Nu e adevărat, mi-am spus. Futu-i, nu se întâmplă pe bune! Cineva îl ucisese pe Borre. Şi, având în vedere comentariul Christinei, fără îndoială că oamenii din oraş mă vor acuza tot pe mine. Borre mă „văzuse". Mă văzuse făcând ce? Ce mama mă-sii!!!

Totuşi, habar n-aveam ce mi se mai întâmplase după ce vomitasem. Presupuneam că adormisem în patul lui Imo. Teoretic, aş fi putut ieşi cât timp Imo compunea muzică în studio, dar n-avea niciun sens. Nu mă puteam mişca. Cum naiba aş fi putut ajunge până în Fredheim şi înapoi fără să-mi dau seama?

Voiam să le spun Christinei şi celorlalţi că deja fusesem interogat de poliţie şi nu fusesem arestat. Oare inspectorul-şef de poliţie Mork nu m-ar fi arestat sau nu m-ar fi acuzat dacă ar crezut că eu îi omorâsem? Voiam să ripostez sau să le spun prietenilor mei şi tot restului oraşului Fredheim că eram

2.

nevinovat, dar cumva, nu eram sigur că mă vor crede.La un moment dat am lăsat telefonul deoparte şi m-am îndepărtat de el. Fiecare vibraţie a fiecărei notificări o simţeam ca pe o lovitură sau ca pe un atac. Dar mi-era imposibil să nu citesc comentariile. Oamenii voiau să ştie unde sunt, unde fusesem. *Haide, Even, vorbeşte cu noi.* Am dezactivat sunetul telefonului. Apoi l-am lăsat deoparte, dar imediat l-am luat iar. Din ce în ce mai mult, aveam senzaţia că cineva încerca să-mi distrugă viaţa. în acel moment, reuşea.

Mi-a atras atenţia o ştire de pe website-ul VG Nett. Era un interviu cu Oskar, cel mai bun prieten al meu - sau fostul meu cel mai bun prieten. Se pare că era unul dintre ultimii martori care îl văzuse pe Johannes în viaţă. Şi Borre, acum mi-am dat seama. îi cerusem lui Oskar să-l găsească pe Borre şi să-l confrunte.

Gândul mi-a dat fiori. Am dat clic pe articol. Mi-era teamă să citesc mai departe, dar nu mă puteam opri. Oskar şi câţiva dintre fanii lui Johannes plecaseră împreună după concert, dar Johannes îşi uitase telefonul în sala de muzică unde Mari îl intervievase. Se întorsese după el. „Dacă Johannes şi- ar fi amintit de telefonul mobil", îi spunea Oskar intervievatorului, „ar mai fi fost şi astăzi în viaţă". Titlul de prima pagină: „Victimă din întâmplare?"

De ce naiba Oskar nu-mi spusese nimic?

Am făcut un duş şi am găsit câteva analgezice printre tabletele din dulapul pentru medicamente al lui Imo. Le-am înghiţit cu apă. M-au ajutat puţin, dar tot mă simţeam de parcă aş fi jucat trei meciuri de fotbal unul după altul, fără nicio pauză între ele. Aveam o sesiune de antrenament mai târziu în acea zi, dar nu mă puteam duce. Am hotărât să-mi sun antrenorul să-i explic, dar am închis telefonul înainte ca el să apuce să-mi răspundă.

După aceea, m-am aşezat pe podeaua toaletei, cu spatele rezemat de perete, gândindu-mă la Mari, Johannes şi Borre, dar mai ales la Mari. Numi venea să cred că n-o voi mai vedea niciodată. Că nu-i voi mai simţi niciodată pielea lipită de a mea.

3.

Buzele ei. Atingerea ei. Ce naiba a spus sau a făcut atât de nasol, încât a trebuit să fie omorâtă?

— A sunat mama ta, spuse Imo când m-am întors în living. Vrea să te duc acasă cât mai curând posibil.

— De ce?

— Cred că vrea să-şi ceară scuze pentru cearta pe care aţi avut-o ieri, răspunse el.

— Nu *eu* m-am certat cu ea. Ea s-a certat cu mine.

— Mă rog.

Imo întoarse unul dintre buştenii din foc, care era gata să se stingă.

— I-am spus că mai întâi îţi pregătesc micul dejun şi apoi te duc acasă. Ţi-e foame?

Am clătinat din cap, puţin prea tare - simţeam că totul mi se dezmembrează în căpăţână.

— Cred că nu-mi va mai trebui mâncare niciodată.

Imo zâmbi şi îşi duse mâinile la spate în timp ce se ridica. Una dintre mâini îi tremura. Mai remarcasem înainte, dar nu voiam să-l întreb ce e în neregulă - dacă e bolnav sau ceva.

— Oricum îţi voi pregăti micul dejun, spuse Imo, îndreptându-se spre bucătărie. S-ar putea să te răzgândeşti.

Nu aşteptam cu nerăbdare să ajung acasă. Mama exploda din senin destul de des, pentru ca mai apoi să regrete, când se trezea din beţie.

L-am urmat pe Imo în bucătărie şi m-am forţat să beau cafea. M-am întrebat încă o dată ce vor crede oamenii din Fredheim despre crime - şi despre mine. Am verificat periodic Facebook şi alte reţele de socializare. Senzaţia de a fi strangulat încet se înrăutăţea dintr-o clipă în alta, pe măsură ce tot mai mulţi oameni făceau referire la numele lui Borre şi la al meu.

— Mai târziu are o comemorare la liceu. Te gândeşti să mergi?

— Da, am spus. Trebuie.

— Eşti sigur că este o decizie înţeleaptă? Adică...

Se opri, dar ştiam la ce se gândeşte.

— Nu mă voi ascunde, am spus cu fermitate. La dracu', nu!

Imo mă privi câteva secunde.

4.

— OK, spuse el şi-şi ridică mâinile împăciuitor, lăsându-se păgubaş. Nu voi încerca să te opresc. Mai vrei cafea?
— Nu, mersi, sunt bine!
Am hotărât să-i trimit un mesaj Idei Hammer, cea mai bună prietenă a lui Mari. I-am scris simplu: doar o întrebam dacă puteam vorbi. Desigur, voiam să ştiu cum se simte - dacă îşi revenise după reacţia violentă pe care o avusese cu o zi în urmă.
Dar trebuia să ştiu şi cum fusese Mari în ultimele zilele înainte de a fi omorâtă. Probabil Ida ştia de ce Mari se despărţise de mine şi de ce avea în buzunar cartea de vizită a lui Ole Hoff, atunci când fusese găsită fără suflare.
A trecut un minut, apoi mi-a vibrat telefonul. Un răspuns de la Ida:
Nu chiar, ţinând cont.
Sigur. Nici nu mă deranjam să-i cer explicaţii; eram sigur că le ştiu deja pe de rost.
— îl cunoşti pe Ole Hoff, jurnalistul? i-am zis lui Imo.
— Mhm.
Imo apăruse des în ziarul local, datorită pasiunii sale pentru muzică, şi era aproape de-o seamă cu Ole.
— Ştii ce ar putea avea mama împotriva lui?
— împotriva lui Ole? râse Imo. Nu, habar n-am. De ce întrebi?
— Ieri n-a fost încântată c-am vorbit cu el.
— Probabil pentru că lucrează la *Fredheimsposten,* spuse Imo. Mamei tale nu-i place atenţia ziarelor în privinţa problemelor de familie. Şi, cu siguranţă, nu-i place genul de atenţie pe care o vei primi acum.

Poate că asta încercase mama să-mi spună. Nu ştiam. Nici măcar nu eram sigur că-mi pasă

.Yngve îşi dădu seama că Therese voise să spună ceva în timp ce se îndreptau spre intrarea din secţia de poliţie. Dar nu

5.

avusese ocazia: Yngve încercase să alunge presa, însă jurnaliştii se ţineau după ei ca nişte câini vagabonzi după un os.
— Lăsaţi-mă să intru şi să mă întâlnesc cu echipa mea, le spuse Yngve reporterilor. Apoi voi reveni pentru scurte declaraţii.
Therese îi deschise uşa, în timp ce Yngve căra sacoşe grele, pline cu rapoarte şi dosare pe care le adusese de acasă. Odată ajunsă înăuntru, Therese vorbi în cele din urmă:
— Trebuie să existe un alt motiv pentru care Borre Halvorsen a fost ucis. Altul decât declaraţia lui în care spunea că-l văzuse pe Even Tollefsen la o fereastră la liceu, în noaptea aceea.
— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru.
începură să urce pe scara care ducea către birourile lor.
— Şi oricum, această observaţie nu dovedeşte nimic, continuă Therese. Chiar dacă Even Tollefsen a minţit că fusese acolo în noaptea aceea, asta nu-l transformă automat într-un criminal.
— Nu, dar îi diminuează considerabil credibilitatea.
— Totuşi. Şi de ce să-l omoare? Noua crimă îl face pe Even să pară şi mai vinovat.
Yngve trebui să fie de acord.
— Ai de gând să povesteşti presei despre bucata de piele pe care-am găsit-o? întrebă Therese.
— Da. O singură remarcă ar fi suficientă, cineva care a văzut o persoană purtând o mănuşă care se potriveşte cu descrierea generală.
— Vom primi mii de apeluri.
— Ştiu.
— Şi va trebui să urmărim fiecare pistă.
— Ştiu şi asta.

Detectivii pe care Vibeke Hanstveit reuşise să-i adune se strânseseră în sala mare de conferinţe. Toţi îşi

6.

luaseră cafea sau ceai, în timp ce
Yngve l

ise alătură. îi salută pe toţi şi le mulţumi tuturor pentru eforturile lor din ziua precedentă. După cum stăteau lucrurile, unii dintre ei avuseseră nevoie să se relaxeze puţin noaptea trecută. Simţi în sală un miros vag de alcool. Dar atâta timp cât oamenii îşi făceau treaba, se gândi Yngve, lui nu-i păsa. Toţi aveau propriile mecanismele de adaptare.

Le dădu aceeaşi misiune obositoare ca în ziua precedentă: chestionarea tuturor de la liceu, de data asta accentul fiind pus pe locaţia unde se aflaseră noaptea trecută.

Sala de handbal era folosită pentru comemorarea programată la ora 11. Aşa că Yngve ceruse permisiunea să folosească Centrul de Arte din mijlocul oraşului, care dispunea de mai multe săli de conferinţe potrivite pentru discuţii. Acum aveau nevoie să poată comunica schimbarea adresei către toţi oamenii cumsecade din Fredheim. Yngve conta pe ajutorul domnului Brakstad, directorul liceului Fredheim.

— Aseară am făcut ceva progrese în privinţa înregistrărilor surprinse de camerele video de supraveghere, afirmă unul dintre detectivii din Lillestrom. Cred că am găsit ceva interesant.

— Foarte bine. Voi transmite presei o informare rapidă şi apoi voi veni să mă uit.

Detectivul încuviinţă.

— Therese, vrei să te asiguri că presa primeşte o fotografie cu acea bucată de piele pe care am găsit-o?

— Mă ocup.

Yngve coborî scările. Se părea că se răspândiseră zvonurile că urma să iasă şi să dea declaraţii, pentru că acum erau cel puţin douăzeci şi cinci de reporteri adunaţi în faţa intrării. Microfoanele lor aproape că-l loviră peste faţă şi observă după logouri că şi jurnalişti din Suedia şi Danemarca veniseră la Fredheim. Vibeke Hanstveit îl sunase cu o seară în urmă, pentru a-l anunţa că oraşul era pe prima pagină a ziarelor din toată Europa.

Inspectorul-şef de poliţie le oferi ziariştilor o actualizare rapidă, care într-adevăr nu consta în detalii pe care nu le ştiau

deja. îi asigură că poliţia lua toate măsurile posibile şi că avea toată încrederea că vor reuşi să reţină persoana sau persoanele responsabile pentru crime.

— Cele trei crime sunt legate?

— Aveţi vreun suspect?

— Domnule Mork, veţi apela la specialişti care să vă ajute în derularea
anchetei?

El nu răspunse la niciuna dintre întrebările care-i fuseseră adresate, dar insistă că se află încă în primele etape ale anchetei şi că presa va fi informată de îndată ce vor apărea noutăţi în evoluţia cazului.

— îmi pare rău. Asta este tot ce vă pot spune în acest moment.

în timp ce Yngve se grăbea să se întoarcă înăuntru, o găsi pe Âse aşteptându-l la capătul scărilor.

— Ştiu. M-aş fi putut descurca mai bine.

Cred că te-ai descurcat destul de bine. Ştiu că nu-ţi plac mulţimile, mai ales cele care au camere de filmat. Arătai bine în faţa tuturor acelor reporteri.

— Ha! pufni Yngve. Sunt foarte sigur că nu.

înăuntru, Yngve îşi lăsă jacheta pe scaun, înainte de a intra în biroul lui Weedon. Analistul IT era un bărbat cu păr brun-roşcat, masiv, puţin peste treizeci de ani. Când Yngve intră în birou, faţa masivă a bărbatului era atât de aproape de unul dintre cele trei ecrane ale computerului său, încât aproape că-l atingea. în spatele lui, aplecat, urmărind peste umărul lui Weedon, se afla detectivul din Lillestrom care se ocupase de înregistrările surprinse pe camerele video de supraveghere. Biroul mirosea a mâncare veche şi a transpiraţie.

O imagine de pe ecranul lui Weedon fusese mărită până aproape de punctul în care nu mai putea înţelege nimic, dar pe măsură ce Weedon o micşora, figura surprinsă acolo devenea din ce în ce mai clară. Era un bărbat şi părea să fie de înălţime medie. Purta o jachetă probabil neagră sau albastră, fără logouri clare sau desene semnificative. Pantalonii lui aveau o

culoare aproape identică. Un grup de adolescente, în picioare, lângă el. Imaginea fusese preluată de una dintre camerele video de supraveghere din exteriorul liceului Fredheim, orientată spre intrare.

— Cine e?

Detectivul din Lillestrom - Yngve îşi aminti acum că se numea Davidsen- spuse:

— Am urmărit înregistrările, încercând să stabilesc dacă toţi cei care au *intrat* în liceu între orele 22:30-23:00, au şi ieşit. Am numărat pe toată lumea. Cu excepţia acestui tip aflat chiar aici.

Arătă spre ecran.

— A intrat în liceu la ora 22:49.

— Şi nu a mai ieşit?

— Ei bine, dacă a ieşit, cu siguranţă n-a ieşit pe unde a intrat. Am verificat de trei ori înregistrările. Nu apare în niciuna dintre ele.

Tipul din fotografie stătea cu spatele la camerele video de supraveghere. Era ceva oarecum familiar în legătură cu el, dar Yngve nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Stătea cocoşat. Slab. Păr şaten

— Un părinte, probabil? sugeră Weedon.

Derulă din nou imaginea video, cadru cu cadru. Pe ecran, bărbatul îşi aşeza mâna dreaptă pe clanţa uşii şi o trăgea spre el. Apoi intra în liceu.

— Poţi mări cadrul fotografiei cu mâna, te rog?

Yngve arătă iar spre ecran.

Weedon încuviinţă, dând clic şi mişcând mouse-ul. Apoi inversă înregistrarea şi făcu aşa cum îi ceruse Yngve. Imaginea era neclară, dar degetele bărbatului erau încă vizibile.

— N-are verighetă, remarcă Yngve.

îşi aminti o imagine. Frode Lindgren, strângându-şi şosetele în pumni. Yngve nu observase atunci, dar acum, când ajunsese să se gândească la asta, era aproape 100% sigur că Frode nu purtase verigheta în ziua aia.

Yngve studie mai atent fotografia. într-adevăr, nu putea spune că-l cunoştea bine pe Frode Lindgren, dar era posibil să existe o oarecare asemănare, cel puţin ca înălţime şi postură.
— Printează cât de bine poţi, îi ceru Yngve lui Weedon. Pentru început, copiaz-o în opt, zece exemplare, şi apoi îi vom interoga din nou pe toţi cei care erau încă la liceu la ora aceea.
Weedon începu să caute imediat pe înregistrare.
— Să vedem dacă reuşim să le identificăm şi pe fete, continuă Yngve şi arătă spre ecran, deşi ele nu mai apăreau acolo. Află dacă l-au observat pe tip în timp ce trecea pe acolo. Probabil una dintre ele îl cunoaşte.
— Voi vedea dacă pot obţine o fotografie a feţei lui, reflectată în fereastră.
— Aş fi foarte încântat dacă ai reuşi. Excelent lucrat, domnilor!
întorcându-se la birou, o sună pe Therese Kyrkjebo şi o informă rapid
despre descoperirile surprinse pe înregistrările camerelor de supraveghere.
— Vreau să iei legătura cu câţiva prieteni ai lui Borre Halvorsen. Trebuie să ştim ce făcea în ultimele zile din viaţă. Dacă avea probleme cu cineva - conflicte de care mama lui nu ştia.
— Mama lui habar n-avea de-o mulţime de lucruri.
— Ştiu. Dar trebuie să ştim dacă cineva l-a văzut pe Borre la liceu. Dacă Borre l-a văzut pe Even Tollefsen acolo, atunci înseamnă că cineva trebuie să-l fi văzut şi pe el acolo, nu-i aşa? Ce făcea acolo? *Nu* învăţa acolo. Frecventa cursurile Şcolii gimnaziale Fredly. Unde l-au văzut? Dacă a vorbit cu cineva?
— Şi dacă da - cu cine?
Therese părea să înţeleagă încotro se îndrepta Yngve.
— Trebuie să aflăm exact ce făcea Borre între concert şi azi-noapte. Deocamdată, avem toate motivele să credem că uciderea lui are legătură cu celelalte crime, ne lipseşte doar un numitor comun. Un motiv comun. Şi Even Tollefsen are un alibi

pentru noaptea trecută, aşadar, faptul că Borre l- a observat pare irelevant. Cel puţin pentru moment.

— Mă ocup de asta.

— Bine.

Yngve îşi luă jacheta.

— Unde te duci? întrebă Therese.

Să-l văd pe Frode Lindgren.ACUM

— Aşadar, Imo a spus că nu ştia nimic despre cearta mamei tale cu Ole Hoff?

— Da.

— Şi l-ai crezut?

— Desigur. De ce nu?

— Cred că n-aveai motive să nu-l crezi. Domnişoara Hâkonsen îmi zâmbeşte în treacăt.

Simt că încep să-mi pierd răbdarea - atât cu ea, cât şi cu tot procesul. Nu mă aşteptam să se concentreze pe fiecare informaţie, pe fiecare detaliu mărunt. Mi-e cald, sunt trist, mi-e sete, sunt... sunt stors de orice vlagă.

— Aşa că te-ai întors acasă să-ţi vezi mama.

— Da, spun, expirând în timp ce vorbesc.

Bine. Spune-ne cum a fost

!ATUNCI

Era o dimineaţă rece, dar din fericire nu ploua. Nori groşi pluteau pe cer, dar ici-colo apăreau pete de un albastru răzleţ, iar soarele atât de necesar trecea printre ele, scăldând iarba udă într-o lumină aurie, strălucitoare. Un vânt uşor legăna ramurile copacilor, făcându-le să freamăte, de parcă ar fi încercat să se scuture de ultimele zile ploioase. Pentru Susanne Tollefsen era ca o muzică.

îşi înfăşură haina mai strâns în jurul ei, întrebându-se când va veni anul ăsta Regele Iarnă. Anul trecut nu avuseseră aproape deloc zăpadă. Nu c-ar fi deranjat-o - nu practica schi fond şi nici nu-i plăceau neapărat chestiile albe. După părerea ei, singurul lucru bun în privinţa iernii erau zilele întunecate. Putea sta în casă toată ziua, fără ca măcar să se simtă vinovată.

Nu exista o voce interioară care să-i spună să iasă în curte, să lucreze sau să repare ceva. Nu trebuia să cureţe magazia sau să arunce unele dintre vechiturile mamei sale. Uneori însă, ca acum, avea nevoie să iasă.

GP îşi băga botul în tot felul de gunoaie de pe marginea drumului. Şi, la fiecare patru metri sau cam aşa ceva, îşi ridica piciorul drept şi se uşura. Era obiceiul lor de dimineaţă, constând într-o plimbare cam de cincisprezece-douăzeci de minute prin cartier, în funcţie de starea ei de spirit sau de ce adulmeca el. Astăzi îi făcea bine să ia aer proaspăt. Noaptea trecută adormise târziu şi dimineaţa începuse puţin prea devreme. Knut intrase în dormitor imediat ce-şi terminase tura noaptea târziu şi o trezise din somnul de dimineaţă, somn care, măcar o dată, nu fusese un coşmar plin de zgomote şi imagini oribile. Apoi îi spusese ce se întâmplase sub Podul Fredheim.

Susanne se ridicase imediat din pat şi făcuse un duş. Knut o condusese acasă, iar ea îl sunase pe Imo şi-i ceruse să-l aducă imediat acasă pe Even. Se simţea atât de vinovată că n-avusese grijă de el noaptea trecută! Chiar dacă nu se putea revanşa complet faţă de el, cu siguranţă va încerca.

Even şi Imo încă nu sosiseră când Susanne şi GP se întoarseră acasă d

ela plimbare. Ea hotărî să-i aştepte pe treptele din faţa casei. îşi aduse o pernuţă şi se aşeză pe suprafaţa rece. GP se întinse la picioarele ei. Curând, adormi.
Susanne aruncă o privire în jurul ei, la tot ce-i aparţinea acum. Casa mare, stejarul din faţă, care stătea în mijlocul aleii rotunde. Garajul, şopronul, care cândva fusese folosit ca grajd.
Ce naiba avea să facă acum cu toate astea?
Pofta de a bea un pahar deveni puternică, aproape irezistibilă, dar nu, nu avea de gând să cedeze tentaţiei. Oricum, nu încă.
Sunetul unui motor îl făcu pe GP să se trezească şi să-şi ridice capul. Curând, vechiul Mercedes verde al lui Imo opri în faţa casei. Parcă în spatele stejarului şi opri motorul. Ca întotdeauna, Imo ieşi din maşină cu pas nerăbdător. GP alergă să-l întâmpine, dând din coadă înainte şi înapoi, ca un metronom. Even avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a coborî din maşină. Părea că suferă cumva.
Ochii ei se umplură de lacrimi. Se grăbi spre el şi-l strânse la piept. îi simţi parfumul şamponului şi aroma de mentă a respiraţiei.
— Cum te simţi? întrebă ea, odată ce încetă să-l sărute şi să-l îmbrăţişeze.
Arăta atât de frumos! Bărbia lui era exact la fel ca lui Jimmy. Avea chiar şi ochii lui.
— Sunt bine, spuse Even. Bine. Pe cât se poate, cred.
— Doar că...
Susanne încuviinţă şi-şi şterse o lacrimă.
— E îngrozitor.
Părea atât de puternic, se gândi ea. Aşa fusese întotdeauna. Chiar şi atunci când Jimmy murise, Even avusese o anumită duritate de oţel. De parcă n-ar fi vrut să lase pe nimeni să vadă cât de mult suferea de fapt.
— Mulţumesc c-ai avut grijă de el azi-noapte! îi spuse ea lui Imo.
— Nicio problemă. Am fost o noapte destul de reuşită, nu-i aşa, campionule?
Susanne îi privi pe amândoi. Părea că întrezăreşte un zâmbet pe chipul lui Imo.

— Ar fi mai bine să plec. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva. Oricare dintre voi.
Susanne încuviinţă şi-i mulţumi încă o dată. îl privi plecând. Maşina lui întoarse la colţ şi se făcu linişte.
— Intrăm şi să fac o ciocolată fierbinte sau ceva?
Susanne îi dărui lui Even cel mai frumos zâmbet posibil.
— Nu pot. La liceu va avea loc comemorarea morţii lui Mari şi Johannes. Eu... trebuie să fiu acolo. Adică, vreau să fiu.
Susanne încuviinţă şi se gândi din nou la Mari. Mari Lindgren. Fiica Ceciliei. Even nu-i spusese niciodată deschis că avea o iubită, dar Susanne îşi dăduse seama când îi remarcase fericirea bruscă, evidentă, atunci când se oferea să-l scoată la plimbare pe GP sau s-o ajute mai des la treburile casnice. Totuşi, Tobias fusese cel care îi spusese despre Mari, într-o seară când Even era la antrenamentul de fotbal.
întâi, fusese fericită pentru el. Chiar fusese. Apoi, începuse să se îngrijoreze din cauza Ceciliei - dacă cumva ar fi încercat să reia legătura.
— Şi totuşi, ce-i între tine şi Ole Hoff?
întrebarea o luă pe nepregătite. Fusese bine dispusă că fiul ei cel mare ajunsese în sfârşit acasă, dar ochii i se întunecară. Simţi un nod în piept.
— Las-o baltă, Even. Nu mai e aşa important.
— Ieri nu mi s-a părut aşa. D-aia eşti întotdeauna atât de expeditivă cu Oskar, ori de câte ori e aici?
Susanne îl privi.
— Nu sunt!
— Ba da, eşti. Abia dacă îl saluţi, nu-i zâmbeşti, nu-i vorbeşti niciodată când e prin preajmă şi nici nu-l întrebi ce mai face. Ai ceva împotriva întregii familii Hoff? Asta e?
Susanne nu ştiu ce să-i răspundă. Oare chiar aşa se comportase?
— îmi pare rău. Şi sper ca Oskar să nu simtă la fel. N-a fost niciodată intenţia mea. Nu e vina *lui* că...
Se opri. Privi în pământ în timp ce se străduia să găsească o modalitate bună de a încheia propoziţia.
— Ce nu e vina lui?

Susanne clătină din cap şi închise ochii, supărată pe sine însăşi pentru că-şi permisese să vorbească sincer. Apoi îi deschise din nou şi-şi ridică bărbia.
— Oskar este bine-venit oricând, spuse ea, şi încercă să zâmbească.
Dar acest lucru păru să n-aibă niciun efect asupra lui Even. El era chinuit
de mai multe întrebări, Susanne îşi dădu seama şi se pregăti.
— Şi mai e ceva.
Susanne oftă.
— O cunoşti pe Cecilie. Mama lui Mari.
Susanne îşi înghiţi durerea din suflet.
— Ai mai luat legătura cu ea de când...
— Nu, replică ea.
Even se încruntă.
— Nici măcar nu ştii ce voiam să te întreb.
— Bineînţeles că n-am mai luat legătura cu ea de când a murit Mari. Pentru numele lui Dumnezeu, Even, n-a trecut decât o zi de când... Sunt sigură că Cecilie are şi aşa destule pe cap, fără mine...
Susanne se stăpâni.
— Nu mă referam *acum,* mamă, mă refeream după ce ne-am mutat înapoi.
Susanne respiră adânc, se întrerupse, apoi spuse:
— Nu.
— De ce nu?
— Ei bine, spuse ea, şi ezită, n-am avut chef.
— Dar n-aţi fost cândva cele mai bune prietene?
Susanne oftă din nou.
— Even, de ce mă întrebi acum despre toate astea? De ce sunt, brusc, atât de importante pentru tine?
— Mi se pare puţin ciudat că voi două nu mai aveţi nimic de-a face una cu cealaltă, răspunse Even. Mari şi cu mine vorbeam despre asta. Şi ei i se părea ciudat.
— Ştii ce? Şi mie. Dar pot să-ţi spun că nu e vina mea. La un moment dat, Cecilie a încetat să mai vorbească cu mine, şi există

o limită a încercărilor de a relua o prietenie, nu-i aşa? Să suni, să faci invitaţii la cafea sau la o plimbare sau... ceva.
Susanne îl trase pe GP spre ea.
— Ar trebui să te obişnuieşti, spuse ea şi-şi privi câinele supărată. Prietenii vin şi pleacă. Nu e nevoie de un motiv anume, se întâmplă. Te îndepărtezi. Apoi îţi faci prieteni noi şi-i uiţi pe cei vechi. Păstrezi doar câţiva, pe tot parcursul vieţii. Şi asta dacă ai noroc.
Even păru pierdut pe gânduri pentru o vreme.
— N-ar fi bine să-i trimiţi flori sau ceva de genul ăsta? Acum, vreau să
spun? S-ar putea să aibă nevoie. Susanne oftă.

— Da, încuviinţă ea în cele din urmă cu o voce slabă. Cred c-ar trebui să fac asta.Deoarece cu o zi în urmă îmi lăsasem bicicleta la liceu, a trebuit să merg pe jos, dar chiar nu mă deranja. îmi prindea bine să-mi dezmorţesc puţin picioarele, să-mi folosesc din nou corpul. Parcă aerul proaspăt mă curăţa cumva pe dinăuntru.

Totuşi, mi-era groază să ajung acolo. Ştiam că vor veni mulţi oameni şi eram stresat de primirea pe care mi-o vor face. în drum spre liceu, telefonul meu continuă să sune. Fusesem destul de prost să activez sunetul. Primeam notificări ale postărilor în care fusesem etichetat, postări în care *deveneam* etichetat acum, în timp ce mergeam, dar până şi după ce mă dezabonasem, cineva îmi adăugase numele într-un răspuns ulterior. De parcă oamenii, băieţi şi fete pe care odinioară îi considerasem prieteni, voiau să ştiu că vorbeau despre mine.

Roger Midtbo, un tip dintr-o clasă paralelă, chiar declarase că avea să mă trântească la pământ, să mă pocnească şi să mă forţeze să spun adevărul. Până în prezent, comentariul său primise patruzeci şi opt de like-uri şi destul de multe răspunsuri de la cei care-şi doreau răzbunare. Nu credeam că cineva ar fi destul de prost încât să mă ia la bătaie, dar de fapt nu poţi şti niciodată cu adevărat.

Primul lucru pe care l-am observat când am ajuns la liceu a fost că perimetrul delimitat de poliţie fusese înlăturat. O singură

maşină de poliţie staţiona la intrare. Ştiam că probabil era încă prea devreme pentru ca liceul să-şi reia activitatea, dar la prima vedere totul părea normal. Aproape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când eu şi Mari eram încă împreună, întotdeauna primul lucru pe care îl faceam dimineaţa era s-o caut. De obicei stătea lângă fântână, ascultând distrată discuţiile prietenilor ei, dar ştiam că m-aştepta. Şi când mă vedea, zâmbetul din ochii ei îmi încălzea inima. Acum, când am trecut pe lângă fântână - care era oprită iarna -, mi s-a părut că Mari stătea acolo nemişcată, zâmbindu-mi. M-am luptat să nu plâng.

Chiar dacă era încă devreme, erau destul de multe persoane adunate deja în faţa clădirii terenului de handbal. Am văzut-o pe Elise, una dintr

eprietenele lui Mari, stând lângă două fete pe care le ştiam din vedere, dar cărora nu le cunoşteam numele. Elise era una dintre fetele care încercaseră s-o consoleze pe Ida Hammer cu o zi în urmă.
M-am dus la ea şi am salutat-o. S-a întors şi m-a privit uşor şocată. Am încercat să trec peste.
— Ştii dacă Ida vine mai târziu?
— Nu, a spus ea, ridicând din umeri.
— Nu, nu ştii dacă vine, sau nu, nu vine?
— Nu ştiu dacă vine.
— OK. Dac-o vezi, ai putea să-i spui că trebuie să vorbesc cu ea?
— De ce?
Vocea ei avea un ton tăios care mă făcea să vreau să spun ceva sarcastic.
— Doar... transmite-i ce-am spus, OK?
Elise nu mi-a răspuns. I-am mulţumit şi m-am îndepărtat, simţind pe gât fiorii privirii ei glaciale. Şi alţii s-au uitat la mine, înainte de a privi repede în altă parte. *N-ai făcut nimic,* am continuat să-mi repet. *Fii mândrul Fruntea sus!*
Ca să-mi umplu timpul cât aşteptam să se deschidă uşile, mi-am luat telefonul. Am văzut că avusese loc o conferinţă de presă despre asasinarea lui Borre. Se părea că poliţia găsise la locul crimei o bucată de mănuşă din piele, de culoare maro-închis. Yngve Mork nu dorise să speculeze despre cum ar fi putut fi smulsă, dar nu era greu să ne imaginăm cum Borre încercase să se lupte cu atacatorul său, probabil muşcându-l în încăierare.
Tocmai terminasem de citit articolul când m-a strigat cineva. M-am întors. Ole Hoff venea spre mine.
— Salut!
— Ce mai faci? a întrebat Ole.
Părea să mă studieze atent. Ştiam că arăt ca naiba după întâlnirea de aseară cu sticla de tequila a lui Imo.
— Am avut şi zile mai bune.
I-am povestit despre beţie - voiam să ştie cât mai mulţi oameni că am un alibi pentru asasinarea lui Borre.

— în mod normal, nu beau atât de mult.
Ole clătină din cap şi îmi spuse că încă nu publicase articolul despre mine.
— Voiam să-l revizuim împreună când eşti treaz. S-ar putea să mai fie încă loc pentru el în ziarul de mâine.
I-am mulţumit că avusese grijă de mine. Am aruncat o privire în jur; sosea tot mai multă lume. Câţiva se holbau în direcţia noastră, fără îndoială întrebându-se despre ce naiba discutam şi cum de îndrăznisem să vin.
— Ieri, când am venit la tine, mi-ai spus că Mari te abordase iniţial pentru că voia să scrie un articol despre tine. Despre tatăl tău.
M-am uitat la el, încruntându-mă.
— Ea nu ţi-a vorbit doar *ţie* despre tatăl tău, a continuat Ole. A discutat şi cu tatăl ei despre acest subiect.
Mi-am mutat greutatea de pe un picior la altul.
— L-a întrebat despre accident, iar el i-a spus să vină să mă vadă. De aceea Mari avea cartea mea de vizită. El i-o dăduse.
Am cumpărat trei maşini de la Frode în ultimii douăzeci de ani. Am dat din cap încet, încercând să mă gândesc la ce însemnau toate astea.
— Probabil voia doar să ştie ce-mi amintesc despre accident. I-am oferit o relatare destul de amplă.
— Da, am zis. Poate.
Părinţii ei fuseseră întotdeauna distanţi cu mine, fără îndoială pentru că mă întâlneam cu fiica lor. Dar, cel puţin, tatăl lui Mari era interesat de jocul meu şi de ceea ce voiam să fac în viaţă. Mari încerca întotdeauna să-l oprească să-mi adreseze prea multe întrebări.
— Ssst! spunea el mereu, în glumă. Vorbesc cu bărbatul care mi-ar putea fi ginere.
Afirmaţia lui punea presiune pe Mari şi întotdeauna o stânjenea.
— Vă interesează o anumită abordare?
— Ei bine, cred că încerc doar să limpezesc lucrurile, la fel ca toţi ceilalţi.

M-am întrebat ce părere are despre articolul *Victimă din întâmplare* în care Oskar fusese intervievat. Totuşi nu l-am întrebat, când mi-am văzut fostul cel mai bun prieten venind spre sala de sport, însoţit de Kaiss şi Fredrik. Le-am întors spatele.

— Ce mai face mama ta? mă întrebă Ole.

— La fel ca de obicei. Greu de spus cum lucrează uneori mintea ei.

Am zâmbit în treacăt.

Ole încuviinţă.

— Ne vedem înăuntru. Şi probabil te voi suna mai târziu, dacă este în regulă.

— Sigur.

La ora 10:45, uşa sălii de handbal se deschise. înainte de a mă alătura mulţimii, am aşteptat până am fost sigur că prietenii mei intraseră. M-am simţit împins de la spate. La început am crezut că era doar din cauza aglomeraţiei. Apoi s-a întâmplat iar. Şi iar. Cineva mi-a aruncat ceva în ceafa, probabil o pietricică. Nu m-a durut, dar am simţit-o. M-am întors pentru a înfrunta oamenii din spatele meu. Nimeni nu m-a privit în ochi.

M-am întors din nou. Curând, altcineva a aruncat ceva în mine. Cineva a tuşit chiar în spatele meu şi am fost sigur că am auzit cuvântul „criminal" murmurat în acelaşi timp. Am decis să-l ignor. Nu voiam să fac o scenă. Dar am auzit şoapte şi am simţit că vreau să fug. Să mă ascund. Din nou, am încercat să-mi fac curaj şi m-am detaşat de tot. Am continuat să privesc drept înainte până când am ajuns în sfârşit înăuntru.

în mijlocul terenului de handbal fuseseră amplasate de fiecare parte a unui pupitru două fotografii A4 cu Mari şi Johannes. Atunci am înţeles în sfârşit. Era adevărat. Mari *era* moartă. Am stat acolo uitându-mă la fotografia ei. Era o fotografie din liceu. Purta părul prins în coadă, avea ochelari şi un zâmbet încordat. Am simţit un nod în gât. Mi-era greu să mai respir.

în schimb, am hotărât să privesc fotografia lui Johannes. El poza ca întotdeauna - ca rock-starul ce era. De fapt, întotdeauna

îl invidiasem puţin pe Johannes, pentru că era al dracului de bun în tot ce făcea. Era centrul atenţiei, oriunde s-ar fi dus.

Tic-Tac se plimba pe terenul de handbal tot aducând fire şi prelungitoare pentru cablul boxelor. Mi-am găsit un loc în rândul din spate, în mijlocul unui grup de necunoscuţi. Totuşi, era ciudat şi incomod. Mă simţeam de parcă toată lumea mă privea. Din nou, mi-am umplut timpul uitându-mă în telefon. Fiecare site de ştiri era plin de articole despre Fredheim. Chiar nu mă puteam ascunde nicăieri.

Curând, intră directorul. Barba gri-închis a domnului Brakstad părea potrivită cu starea lui de spirit. Era foarte înalt, dar acum părea aplecat, ca şi cum o greutate mare l-ar fi apăsat pe umeri.

Chiar îmi plăcea domnul Brakstad. întotdeauna mă privea în ochi când ne întâlneam pe hol. Dădea din cap, îmi zâmbea, mă saluta călduros şi mă întreba amabil ce mai fac. întotdeauna am simţit că într-adevăr îi pasă de noi. Acum schimbă câteva cuvinte cu Tic-Tac, înainte de a se aşeza în spatele microfonului, atingându-l uşor cu un deget. Zgomotul unui scârţâit sfâşie aerul sălii.

Toată lumea tăcu şi-şi concentră atenţia asupra domnului Brakstad.

— Bună ziua!

Sunetul era înfundat. Tic-Tac reglă câteva butoane ale staţiei de amplificare.

— Puteţi să vă găsiţi un loc şi să vă aşezaţi, vă rog?

Acum, sunetul era mai bun. Mai clar. Domnul Brakstad se uită la Tic- Tac, încuviinţă şi îi făcu semn cu degetul mare în sus. Unii oameni le spuneau celorlalţi să facă linişte şi, în curând, toată lumea tăcu.

— Mulţumesc!

Trebuie să fi fost cel puţin două sute de oameni în sală - elevi şi jurnalişti. Erau şi unii părinţi, dar nu-i vedeam pe ai lui Mari. Am întâlnit în treacăt privirea lui Oskar, înainte să se uite în altă parte.

— Aş vrea să încep această comemorare cu două minute de tăcere. Unul în memoria dragei noastre eleve şi prietene, Mari Elizabeth Lindgren. Şi unul în memoria dragului nostru elev şi prieten, Johannes Eklund.

M-am uitat în podea, la picioarele mele. Eram destul de sigur că toţi ceilalţi au făcut la fel. Am încercat să mă forţez să nu mă gândesc la ce se întâmplase, pentru că ştiam că, dacă îmi las mintea să rătăcească, aş plânge precum un copil. Nu voiam să plâng, nu aici. Nu în faţa tuturor.

Din când în când mă uitam la ceasul de pe perete. Parcă niciodată două minute n-au trecut atât de greu. În jurul meu oamenii plângeau, îşi trăgeau nasurile. Tuşeau. Îşi trăgeau nasurile din nou. Când domnul Brakstad spuse în sfârşit „mulţumesc", părea că vocea lui e gata să cedeze, iar el, să izbucnească în lacrimi. În sală se auzi un suspin de uşurare. Era aproape ca şi când nimeni n-ar fi îndrăznit să respire în timpul momentului de reculegere.

Domnul Brakstad afirmă cât de dificil era, cât de greu ne era să înţelegem că un astfel de incident se întâmplase în orăşelul nostru.

— Nu este uşor să înţelegi sensul a ceea ce se întâmplă când te afli în mijlocul tragediei. Totuşi, oamenii au o abilitate remarcabilă de a trece chiar şi de cele mai cumplite momente şi a merge mai departe. Oricât de dificil ar părea acum, asta trebuia să facem şi noi. Ca societate. Ca liceu. Ca prieteni. Acum trebuie să avem grijă unii de alţii. Să ne ajutăm reciproc. Golul pe care Mari şi Johannes îl lăsaseră în urma lor va fi imposibil de umplut şi nici nu vom încerca. Însă nu-i vom uita. Nu ne vom preface că moartea lor nu s-a întâmplat niciodată, pentru că s-a întâmplat. Îi vom pomeni şi ne vom aminti întotdeauna de ei, atât timp cât vom trăi.

Apoi dădu cuvântul unui psihoterapeut care, practic, doar repetă ceea ce spusese domnul Brakstad, pomenindu-i pe dragii noştri prieteni plecaţi în ceruri. Vocea ei era blândă şi plictisitoare, aşa că, din cauza epuizării, mi-a fost greu să mă mai concentrez. Curând, domnul Brakstad reveni la microfon.

— Aş vrea să închei această scurtă comemorare cu un cântec care ştiu că este pe placul multora dintre voi sau poate chiar îl iubiţi. Cred că este destul de potrivit pentru o astfel de ocazie. în atât de multe feluri!

Mă temeam că domnul Brakstad intrase online să găsească un hit despre pierdere şi durere. Ar fi trebuit să ghicesc totuşi ce melodie urma să transmită Tic Tac în boxe.

1.

Era cea pe care Imo o compusese special pentru concert. Cântecul pe care-l interpretase Johannes. Hitul, balada care îi permisese lui Johannes să demonstreze întreaga gamă a vocii sale; melodia îi determinase pe toţi să se gândească ce talent avusese, ce potenţial. Era un cântec despre Fredheim, despre cât de mult iubise locul în care trăise, cât de fericit fusese ori de câte ori se întorcea, cât de mult îi lipsise când era plecat. De îndată ce am auzit primele note - acordurile pe care le cântasem pe chitara mea, cele pe care le interpretasem ca trupă -, nu m-am putut abţine. Am început să plâng. Şi, când am ascultat versurile scrise de Imo, a fost ca şi cum ele s-ar fi referit direct la Mari şi Johannes.La fel ca în ziua precedentă, sora Ceciliei Lindgren deschise uşa când Yngve sună la sonerie.

— Frode este aici?

— Ufff, nu! zise Kari-Mette Bjerkaas.

— Unde este?

— Nu ştiu.

Afirmaţia îl făcu pe Yngve să se încrunte.

— A petrecut noaptea aici?

— Nu.

— Bine... sora dumneavoastră, este aici?

— Da, dar...

— Trebuie să vorbesc cu dânsa.

Bjerkaas ezită o clipă, înainte de a deschide uşa şi a-l lăsa să intre.

— Rămâneţi aici, permiteţi-mi să urc la etaj şi să o chem!

Yngve aşteptă pe hol ca mama lui Mari să coboare. Când Cecilie apăru în sfârşit, arăta ca un cadavru viu - slăbită, cu buzele uscate şi părul desfăcut. Cecilie Lindgren părea că nu dormise deloc de foarte mult timp.

— îmi pare rău că vă deranjez din nou! începu Yngve şi se opri la câţiva metri distanţă de ea. Am doar câteva întrebări, dacă îmi permiteţi.

2.

Cecilie îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptând să înceapă interogatoriul.

— încerc să iau legătura cu soţul dumneavoastră. Ştiţi unde se află acum?

Cecilie îşi umezi buzele cu limba.

— Nu.

— Nu aveţi nicio idee?

Dură câteva secunde înainte ca ea să răspundă.

— Cred că s-ar putea să fie la Oslo, cu fratele său.

— Ce face acolo? Acum?

— Nu... nu ştiu.

Este o minciună, se gândi Yngve.

De ce nu e aici, Cecilie? Cu dumneavoastră?Ea închise ochii şi-i ţinu aşa câteva secunde, înainte de a clipi brusc.
— Frode şi cu mine, noi... eram probabil la un pas de despărţire înainte...
Se stăpâni.
— Nu ştiu. Totul este aşa de...
Nu reuşi să-şi încheie fraza. Probabil nici nu avea răspunsuri, se gândi Yngve. I se păru că familia Lindgren nu se confrunta doar cu o singură tragedie. Se confrunta cu două.
— Am nevoie să schimb câteva cuvinte cu soţul dumneavoastră, spuse Yngve, regretând că trebuia să se roage de ea. Nu-mi răspunde la apeluri. Aveţi cumva numărul de telefon al fratelui său din Oslo?
Cecilie îşi şterse lacrimile.
— Vi-l aduc imediat.
Se răsuci pe călcâie şi se duse în camera alăturată. Curând, se întoarse cu un post-it galben. Yngve citi clar numărul de telefon şi numele: Reidar Lindgren.
— Aşa cum v-am spus, nu ştiu dacă Frode e acolo, dar... este un punct de plecare, în lipsă de altceva.
Yngve îi mulţumi, apoi adăugă:
— De cât timp a plecat?
— A plecat sâmbătă.
— La ce oră?
Cecilie oftă adânc.
— Nu ştiu. Poate doisprezece? De ce - e important?
— Cred că nu, spuse el. Voiam doar să ştiu.
Yingve zâmbi în treacăt. Era gata să plece, când se răzgândi şi se întoarse încă o dată spre ea.
— Cecilie, ştiţi dacă... ?
îşi căută cuvintele potrivite, realizând că probabil nu existau într-o astfel de situaţie.
— Frode a vorbit cu Mari în pauza de la concertul de luni noapte. Sau... părea c-ar fi încercat să-i vorbească, dar Mari nu voia. Ştiţi de ce?
Ochii Ceciliei se îngustară.

— Problemele din familia noastră nu au nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea.
— Sunteţi sigură?
— Bineînţeles că sunt sigură! răspunse ea tăios. Credeţi că soţul meu a omorât-o? Asta spuneţi? De aceea vreţi să discutaţi cu el? Credeţi că el a omorât-o?
— Nu, nu e...
— O iubea! strigă ea. Frode mă iubea... *pe mine.* Pe noi. Familia noastră. Niciodată n-ar fi putut s-o rănească pe Mari.
— îmi cer scuze, nu am vrut să sugerez asta...
— Vă rog, plecaţi!
Vocea îi tremura. Şi avea lacrimi în ochi.
— Voi n-aveţi un criminal de prins?
Buza inferioară îi zvâcnea.
— Sunt sigură că Even a omorât-o. Asta e ceea ce crede toată lumea şi dumneavoastră staţi aici, spunând că...
îşi duse o mână la gură. Lacrimile îi curgeau pe obraji.
— îmi pare rău! şopti Yngve. Nu am vrut să insinuez...
Cecilie îl privi cu ochii umflaţi şi roşii de plâns.
Yngve îşi ridică mâinile împăciuitor.
— A fost... Plec. îmi pare rău. Acum plec. Vă mulţumesc pentru... mulţumesc!
— *N-opoţi condamna,* spuse Âse.
Stătea pe bancheta din spate a maşinii, privindu-l în oglinda retrovizoare. Nu se ştie din ce motiv, purta o cămaşă de noapte.
— Dar eu nu..., începu el. N-am vrut să sugerez că Frode a omorât-o.
A pierde pe cineva aşa cum au pierdut membrii familiei Lindgren era o experienţă complet diferită de cea prin care trecuse el. El avusese timp să se pregătească pentru pierderea suferită. însă Cecilie şi Frode nu primiseră niciun avertisment. Probabil plecaseră la muncă în dimineaţa aceea, fără să se gândească la nimic, doar ca lumea lor să fie spulberată într-o clipă, ca şi cum ai apăsa pe întrerupător. Murmură iar o scuză, sperând că într-un fel sau altul Cecilie putea să-l audă.

Yngve respiră adânc şi formă numărul de telefon pe care ea i-l dăduse.
Un bărbat răspunse imediat.
Yngve se prezentă.
— încerc să iau legătura cu fratele dumneavoastră. Este cu dumneavoastră?
— Nu ştiu, spuse Reidar Lindgren. Nu în clipa asta, oricum. Frode a stat la mine câteva zile, dar momentan sunt la serviciu, deci nu ştiu dacă este acolo chiar acum.
— Câteva zile, spuneţi. De când, mai exact?
— Hm... sâmbătă? Da. Sâmbătă. în seara aceea, mergeam la o reuniune cu colegii de liceu. Douăzeci şi cinci de ani. Vă vine să credeţi?
— Sunteţi departe de apartamentul dumneavoastră?
— Vreţi să spuneţi în timp ce vorbim?
— Da, la asta mă refer.
— Puţin.
— V-ar deranja să vă întoarceţi acasă să verificaţi? spuse Yngve. Chiar trebuie să vorbesc cu el. Aţi putea să-i spuneţi să mă sune? El are numărul meu.
— S-a întâmplat ceva? întrebă Reidar Lindgren. Altceva, vreau să spun?
Părea nesigur.
— Depinde ce vreţi să spuneţi. Dar am câteva întrebări pentru dânsul şi, în acest stadiu al anchetei, este imperios necesar să vorbesc cu persoana care ar fi putut să o cunoască pe Mari cel mai bine.
Bubuitura puternică din fundal păru să-l facă pe Lindgren să tresară.
— Sunt pe un şantier de construcţii, explică el. Dar mă voi grăbi spre acasă. Să văd dacă pot lua legătura cu Frode pentru dumneavoastră.
— Vă sunt recunoscător, mulţumesc!
înapoi la secţie, Yngve o întâlni pe Therese Kyrkjebo lângă dozatorul de apă. Bău un pahar, apoi îl umplu din nou. îşi puse o

mână pe pântecul tot mai pronunţat, parcă pentru a ne asigura că totul e în regulă.

— Am vorbit cu un prieten al lui Borre Halvorsen. Se numeşte Victor Ramsfjell. Victor nu era cu Borre în noaptea în care a fost ucis, dar afirmă că Borre i-a spus că-l văzuse pe Even Tollefsen la o fereastră a liceului, în noaptea crimelor.

— Ştia ce fereastră?

— Cea din extrema dreaptă. Cea pe care te-ai căţărat. Potrivit declaraţiilor lui Victor, Borre era sigur că-l văzuse pe Even.

Yngve se gândi câteva secunde.

— Acest caz devine din ce în ce mai ciudat.

— Ştiu, răspunse Therese.Mai bine mă duc să văd dacă am primit ceva pe linia de urgenţă. Vreun indiciu despre mănuşa de piele?
Deocamdată niciunul. Cu excepţia faptului că jumătate din populaţia Norvegiei deţine una.După comemorare, se părea că mulţi oameni ar fi avut nevoie de un fel de distracţie. La ieşire, am auzit că se organizau sesiuni de jocuri online. Alţii mergeau la una din cafenelele din centrul oraşului, doar ca să se relaxeze. Câţiva dintre ei au menţionat că au nevoie de fum. Nu eram sigur de care.
Mă îndreptam spre bicicleta mea, pe care o lăsasem sprijinită de un felinar, când o voce familiară din spatele meu îmi strigă numele. M-am întors şi i-am văzut pe Oskar, Fredrik şi Kaiss venind spre mine.
Am respirat adânc când s-au oprit în faţa mea. La început, niciunul dintre ei nu vorbi. Kaiss tropăia. Oskar îşi trecea o mână prin păr şi se uita oriunde, numai la mine nu. Fredrik îşi frământa degetele.
— Cum e? spuse Oskar după un timp.
— Nu ştiu.
îmi simţeam furia care răzbătea din voce.
— Corect, zise.
Nu aveam de gând să-i uşurez sarcina, aşa c-am stat în picioare acolo, privindu-l, aşteptând să înceapă primul.
— Aşadar, am vorbit cu tatăl meu, începu el. Şi mi-a spus că azi-noapte ai fost praf.
— Al dracu' băftos! mormăi Kaiss.
Lui Oskar încă îi era greu să vorbească coerent, dar continuă:
— Dacă erai praf când Borre a fost omorât, tu... n-ai fi putut s-o faci, spuse el repede, fără să mă privească.
— Ăsta e felul tău de a-ţi cere scuze?
— Presupun, spuse Oskar.
— Ştim că nu poţi să omori pe nimeni, adăugă Kaiss.
— De unde ştiţi? Cum puteţi să ştiţi? Oare cum poate şti cineva ce e capabil să facă dacă e provocat?
Habar n-aveam de ce tocmai spusesem asta.

2.

— Vrei să spui... ?

— Nu vreau să spun nimic, l-am întrerupt. Ştiu doar că în acest oraş toată lumea se grăbeşte să tragă concluzii şi eu mă confrunt cu probleme grave. Aveţi idee cum e? Aveţi vreo idee cum e să simţi că cei mai buni prieteni ai tăi se îndoiesc de tine?

Niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Nu-i deloc plăcut, atât vă pot spune, am continuat.

îmi simţeam obrajii arzând.

— Ne pare rău oricum, spuse Fredrik. Dacă vrei să plecăm, plecăm. Noi doar... voiam să te ajutăm, cu tot ce putem. Dacă ai nevoie de ajutor, adică sau dacă tu...

— Fredrik, am spus. Taci!

M-a privit cu oarecare nesiguranţă. Am oftat adânc.

— Doar... Bine. Mulţumesc! Apreciez!

Am mai rămas acolo câteva clipe. Aerul era rece, dar era plăcut să-l simt răcorindu-mi obrajii înfierbântaţi.

— Nu-mi vine să cred porcăria asta, spuse Kaiss.

— Nici mie, adăugă Fredrik. Mai ales că Borre a fost omorât chiar după ce am vorbit cu el.

M-am uitat la ei pe rând, unul după altul.

— Cum... ?

Nu eram sigur ce voiam să-i întreb.

— Cum a reacţionat Borre? Ar fi putut minţi?

Prietenii mei schimbară priviri rapide.

— Nu părea să fi minţit, spuse Kaiss. Vreau să spun, chiar nu exista niciun motiv pentru care s-o fi făcut, nu?

Am clătinat din cap.

— Nu pricep. Pur şi simplu, nu pricep. Chiar nimic.

Un grup de fete trecu pe lângă noi. Fredrik le aruncă o ocheadă seducătoare, dar niciuna dintre ele nu întoarse capul după el.

— Atunci trebuie să fi fost altcineva, spuse Oskar. Nu există altă explicaţie.

Am încuviinţat, dar nu m-am putut gândi la cine ar putea fi criminalul.

Dintr-un motiv bizar, m-am gândit la ceva ce spusese Imo despre mama mea. „Susanne e posibil să fie la fel de fragilă precum o frunză în vânt, dar când se supără, e periculoasă”. Mama fusese la concertul din noaptea aia.
Nici nu mă gândisem s-o întreb. Pe la ce oră plecase. Ce văzuse. Cu cine discutase, dacă discutase cu cineva. Nu mă gândisem că era important.

Ce ai? întrebă Oskar. Eşti palid ca o fantomă

1.

— .Da?

îmi simţeam inima bătând puternic.

Gândul la mama îmi amintise de tata. Accidentul de maşină. Pe Mari o preocupa. Vorbise cu tatăl ei despre asta. Urma să discute şi cu Ole. Şi mama fusese în maşină în ziua aceea.

— Nu-i nimic. N-am prea mâncat în ultima vreme. A văzut-o vreunul dintre voi pe Ida acolo?

Toţi clătinară din cap.

— Gândul la mama mă făcea să vreau să ajung acasă şi să-i vorbesc - să văd ce ştia. Dar, mai întâi, aveam ceva mai important de făcut.Bine, vă mulţumesc pentru telefon!

Yngve închise şi se frecă la ochi. Bărbatul care tocmai sunase la linia de urgenţă îl informase că vecinul său de alături obişnuia să poarte mănuşi din piele în fiecare zi când ieşea să ia ziarul de dimineaţă, cu excepţia zilei de astăzi.

— Nu ştiu dacă vă este sau nu de ajutor, dar... m-am gândit să vă anunţ doar...

Yngve era pregătit s-audă o mulţime de bazaconii, dar sperase să dea peste ceva mai important. O femeie, probabil în vârstă de peste şaptezeci de ani, sunase să sugereze că uciderea lui Borre Halvorsen ar fi putut avea legătură cu crimele comise în liceu.

îi sună telefonul mobil. Era Reidar Lindgren.

— Frode nu este în apartamentul meu. Nu ştiu unde e. Nu mi-a lăsat niciun bilet, nimic.

— Aşadar, are o cheie a apartamentului dumneavoastră?

— Da, i-am dat una aseară, înainte să iasă.

— Ştiaţi unde se duce? Aseară, vreau să spun?

— Nu, dar... am avut impresia că iese, ştiţi, doar să petreacă o seară în oraş. M-a întrebat dacă ştiu vreun bar ieftin. Eu nu prea ies în oraş, dar ştiu câteva. Pe aici totul e atât de al dracului de scump!

Nu era neobişnuit să-ţi îneci durerea în alcool, se gândi Yngve în sinea lui. După ce murise Âse, băuse şi el, dar preferase să fie singur. Oamenii fac pace cu moartea în diferite feluri.

— în primul rând, de ce a venit la dumneavoastră? întrebă Yngve.

O clipă, la telefon se lăsă tăcerea.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, mărturisi Reidar Lindgren în cele din urmă. Dar cred că avea de-a face cu familia. Cu Cecilie. Avuseseră un fel de cădere. Cel puţin, asta am crezut.

— Au mai existat vreodată probleme în căsnicia lor?

— Nu, din câte ştiu eu. Nimic grav, oricum. însă de data asta... Nu l-am văzut niciodată astfel. Atât de... furios. Atât de tulburat.

— L-aţi întrebat de ce?

— Da, dar nu a vrut să vorbească despre asta. I-am respectat dorinţa.

— Bine. Vă mulţumim pentru telefon şi ajutor! Dacă îl vedeţi, îl rugaţi să mă sune?

— Aşa voi face.

— Mulţumesc!

Aşadar, Frode Lindgren era supărat, se gândi Yngve. Pe soţia lui, în primul rând. Dar chiar dacă era supărat pe Cecilie, Frode se întorsese totuşi în Fredheim la două zile după ce părăsise domiciliul conjugal, pentru a merge la concert. O sunase de câteva ori pe fiica sa, dar Mari nu-i răspunsese la apeluri, aşadar, probabil tocmai de aceea era supărat. Voise să-i vorbească. Dar fiica lui, dintr-un anumit motiv, nu acceptase să discute cu el.

Raportul preliminar al autopsiei veni puţin mai târziu. Mari murise asfixiată şi avusese şi trei coaste fracturate, nu două, după cum sugerase iniţial coordonatoarea echipei de criminalişti.

Mai era un detaliu care i se păru suspect lui Yngve.

Mari fusese bătută înainte să moară. Nu foarte tare, dar suficient încât buza superioară să-i fie spartă. Probabil nu fusese mai mult decât un pumn. Apoi criminalul îşi pusese

3.

mâinile în jurul gâtului ei şi o strangulase. Totul sugera că acesta devenise furios, apoi violent şi, ulterior, îşi regretase faptele. Nu la fel se întâmplase în cazul lui Johannes Eklund sau al lui Borre Halvorsen.

Uciderea lui Mari e cheia tuturor crimelor, se gândi Yngve. Trebuie să
fie.

Autopsia lui Johannes Eklund nu dezvălui nimic din ceea ce nu deduseseră deja. El fusese omorât în bătaie cu un obiect ascuţit şi dur, dar până acum nu avuseseră niciun indiciu solid referitor la locul în care ar putea fi cutia pentru microfoane.

Tipul surprins în imaginile camerelor de supraveghere rămăsese încă neidentificat, dar foarte mulţi încă nu fuseseră intervievaţi pentru a doua oară. încet, dar sigur, avansau în direcţia cea bună. Cel puţin, aşa îi tot spunea Âse.

Optsprezece persoane - optsprezece bilete vândute în noaptea concertului - încă nu fuseseră verificate. Fie ele nu contactaseră încă poliţia - deoarece considerau probabil că n-aveau ceva special de declarat şi prezentau prea puţin interes; fie *prezentau* interes, pentru că nu se grăbiseră să ajute. Asta însemna că aveau ceva de ascuns sau protejau pe cineva

.Telefonul fix sună din nou. Yngve se pregăti pentru încă un „sfat valoros”.
Totuşi, sări în picioare când apelantul îşi spuse numele: Ivar Morten Tollefsen. *Imo.*
După o scurtă pauză, Imo vorbi: — Trebuie să vă mărturisesc ceva.ACUM
Procurorul, domnişoara Hâkonsen, se plimbă în sus şi-n jos prin faţa mea cu un pahar cu apă în mână. Al meu este gol, aşa că-l umple.
— Aşadar, chiar dacă Ida Hammer refuzase să te întâlnească sau să-ţi vorbească, te-ai dus totuşi la ea acasă?
— Da.
— De ce?
— Fusese cea mai bună prietenă a lui Mari. Am crezut că mă poate ajuta.
— Şi te-a ajutat?
Mă gândesc la Ida o secundă. N-o văzusem în sala tribunalului. Ştiam că îi fusese greu după moartea lui Mari şi după...
îmi dreg vocea şi spun:

Păi, da. Şi nu

.Mai fusesem o dată la ea acasă. La câteva săptămâni după ce Mari îmi luase interviul. Mă invitase s-o însoţesc la o petrecere. Fusese prima dată când faceam cunoştinţă cu prietenii ei. îi mai văzusem, desigur, la liceu şi prin Fredheim, dar nu făceau parte din cercul meu de prieteni; însă după noaptea aceea, brusc, ei au început să facă parte şi din anturajul meu.

A doua zi aveam un meci de fotbal, aşa că am refuzat băutura care era la discreţie. Nici nu puteam rămâne până târziu. Aveam un meci important cu Ham-Kam, echipă de top.

Eu şi Mari ne-am sorbit din priviri toată seara şi ne-am simţit de parcă amândoi ştiam că ceva urma să se întâmple mai târziu în noaptea aceea. Când eu a trebuit să mă retrag, ea a plecat împreună cu mine şi privirile pe care i le-au aruncat prietenele ei, cele care spuneau „vrem să ştim *totu7* doar mi-au confirmat bănuielile.

2.

Am condus-o acasă.

În noaptea aceea, au fost câţiva stropi de ploaie, dar nu era frig. Tunetul bubuia în depărtare, cu fulgere ciudate ce străpungeau norii întunecaţi. Părea că cerul reflecta tensiunea electrizantă dintre noi. Şi, undeva pe drum, mâinile ni s-au întâlnit.

Ne-am oprit în faţa casei ei şi am vorbit ore întregi. În şoaptă, pentru că nu voiam să ne audă nimeni. Şi acolo ne-am sărutat pentru prima dată. Un sărut nevinovat, la început, apoi din ce în ce mai intens. Emoţiile din mine creşteau şi descreşteau la cote maxime, şi în timp ce mă întorceam acasă după aceea - mult mai târziu decât voia antrenorul meu -, mă simţeam ca şi cum tot corpul îmi zâmbea.

M-am întins în pat cu gândul la Mari. Am retrăit sărutările, căldura corpului ei, vocea ei tandră şi tristă când mi-a spus că trebuie să plece, c-ar fi trebuit să fie demult în pat. „Taică-miu o să mă omoare”, spusese ea.

Acum, nimeni nu a răspuns când am sunat la soneria Idei. Am făcut un pas înapoi şi am privit ferestrele de sus. Perdelele nu se mişcau. Niciun sunet nu răzbătea din interior.

— Ida

?Am tuşit şi am încercat din nou, strigând-o ceva mai tare de data asta, înainte de a suna la uşă încă o dată. Am auzit pe cineva deschizând fereastra de la etaj.
Ida scoase capul afară. Ochii îi erau roşii şi umflaţi de plâns.
— Bună! am spus, cam stângaci.
Ida n-a răspuns, dar ochii i se întunecaseră de furie.
— Pot să vorbesc cu tine?
— Despre ce?
Vocea ei era întotdeauna puţin nazală, dar acum suna şi mai rău, venind de sus.
Am ridicat din umeri.
— Ce crezi?
Ea nu răspunse.
— Nu i-am omorât eu.
— Şi de ce ar trebui să te cred?
— De ce nu?
M-am uitat fix la ea.
— Chiar am ţinut mult la Mari, ştii doar. Cred, probabil...
Nu, nu puteam folosi cuvântul pe care eram gata să-l spun. Era atât de uşor să foloseşti cuvinte mari despre cei morţi.
— Cineva a spus că te-a văzut la liceu.
Am oftat.
— Nu-i adevărat. Am fost acasă toată noaptea.
Ida nu răspunse.
— Te rog, coboară! Am nevoie să vorbesc cu tine.
Nu părea că va închide fereastra. Cel puţin, nu la început. M-am uitat în sus, implorând-o din priviri. Nu intenţionam să renunţ. Apoi, ceva din masca ei dură s-a schimbat. Faţa i s-a îmblânzit, iar Ida şi-a dat ochii peste cap.
— Atunci aşteaptă un minut.
A fost nevoie de cinci minute până să întredeschidă uşa şi să-şi scoată capul afară. Mi-am dat seama că se aranjase. Ochii îi erau mai strălucitori, îşi dăduse cu fond de ten. Şi purta alt top. M-am abţinut să mă uit la sânii ei; păreau să fi fost îndesaţi într-un sutien mult prea mic.

Ida nu-mi deschise uşa larg şi nici nu mă invită să intru. Părea că voia să mă ţină la distanţă, astfel încât să poată închide repede uşa, dacă mă hotărâm s-o atac din senin.
— Despre ce vrei să vorbim?
— Despre Mari, evident, am spus eu, oftând. încerc să aflu ce s-a întâmplat.
Oare? Nu eram sigur.
— Dar asta nu e treaba poliţiei?
— Da, dar şi eu am nevoie de nişte răspunsuri. Şi tu ai cunoscut-o cel mai bine.
Ida se mulţumi doar să mă privească.
— Nu putem discuta măcar? am insistat. Să vedem dacă nu ne vine o idee nouă?
Din nou, Ida se mulţumi să mă privească din cap până-n picioare. Mă evalua. Ştiam că mă plăcea, pe bune. în cele din urmă, îmi deschise larg uşa şi mă lăsă să intru.
— Bei ceva? mă întrebă ea în timp ce mă descălţam. Cred că avem doar cola şi lapte.
— Nu, mulţumesc!
— Hai să ieşim prin spate, vreau să fumez.
Am urmat-o prin casă şi am ieşit pe verandă. Se părea că Ida stătuse toată ziua aici, sub o pătură. Telefonul ei mobil era pe bancă. Pe unul dintre scaune se aflau pernuţe. Scrumiera era aproape plină, gata să dea pe dinafară.
Ida a găsit o altă pernuţă pentru mine şi ne-am aşezat.
— Ida, ce naiba se întâmplă?
Ida oftă adânc.
— Nu ştiu.
— Probabil Mari ţi-a spus ceva despre... mine. De ce s-a despărţit de mine, aşa, din senin. De ce nu mi-a mai vorbit după aia.
Ida mă privi în treacăt; bătu cu degetul pachetul de ţigări şi-şi scoase una. O aprinse.
— Sincer, atitudinea ei mi s-a părut cam dură.
Am aşteptat să continue.
— Şi a fost cam ciudat că n-a vrut să spună nimic.

Suflă fumul de ţigară.
— Dar i-am promis că o voi ajuta să...
Oftă.
— Să ce?
— Să te ţin departe de ea.
Am simţit cum ochii mi se măresc de uimire.
— Ce vrei să spui?
— în ultimele zile înainte... să fie omorâtă, Mari a fost aici, cu mine.
— A fost?
— Da.
— Deci...?
Nu mă puteam hotărî ce întrebare să-i pun mai întâi.
— A dormit aici?
Ida încuviinţă şi trase încă un fum.
— Nu cred că era în relaţii bune cu părinţii ei. Sau... nu ştiu.
— Mari a fost... aici, când ar fi trebuit să fie la liceu?
— Da, zise Ida
— Dar... era bolnavă?
— Nu. Nu părea.
— De ce nu voia să-mi vorbească? Ţi-a spus? Ida respiră adânc.
— Chiar nu ştiu. Dar, hei, Mari a fost prietena mea! Dac-o puteam ajuta în vreun fel...
Am avut nevoie de câteva secunde pentru a asimila ce-mi spusese Ida.
— îi era teamă de mine? Nu-i aşa?
— N-a fost vorba de asta. Cred că pur şi simplu nu voia să-ţi vorbească.
— Nu era... altcineva, nu-i aşa?
— Vrei să spui - dacă era îndrăgostită de altcineva? Ida a zâmbit când am încuviinţat.
— Nu, Even. Nu era. Mari mi-ar fi spus *asta.*
Ida mai trase un fum de ţigară. Pentru câteva clipe, am rămas acolo în tăcere.
— Era foarte diferită în ultimele zile, mărturisi Ida în cele din urmă.

— Cum diferită?
— Ca şi cum... ei bine, ca şi cum n-ar fi fost în apele ei, dacă ştii la ce mă refer.
Ida suflă fumul de ţigară drept în sus. M-am uitat cum vântul care adia blând îl destrăma uşor, îndepărtându-l în văzduh.
— La un moment dat s-a pierdut.
— Cum aşa?
— Toate apelurile telefonice - de la tine. De la tatăl ei. Nu voia să vorbească cu nimeni, iar telefonul ei nu se mai oprea din sunat. Brusc, a dat cu el de pereţi. Ecranul i s-a spart aproape complet şi probabil şi ceva din interior, pentru că mai târziu nu l-a mai putut deschide.
M-am prăbuşit pe scaun. Nu mi-o puteam imagina pe Mari acţionând astfel.
De ce nu-şi închisese telefonul?
Ida se frecă la ochi, de parcă fumul de ţigară o deranja.
— Când s-a întâmplat asta?
— în ziua în care s-a despărţit de tine.
Sâmbătă, mi-am spus.
— Apoi a regretat. A început să plângă şi tot tacâmul. M-a convins să-i duc telefonul la service.
— N-a vrut să se ducă singură?
— Nu, n-a vrut să iasă din casă. Nici din camera mea.
— Pentru că îi era teamă să nu mă întâlnească din întâmplare, nu-i aşa?
— Da, a spus Ida. Ceva de genul. Sau să nu dea peste părinţii ei. Nu ştiu.
— Ce se întâmpla cu părinţii ei?
— Habar n-am. N-a vrut să vorbească despre asta. Cecilie mi-a trimis mesaje întrebându-mă dacă ştiu unde este Mari.
— I-ai spus?
— Bineînţeles. Trebuia. I-am spus şi despre telefonul stricat, astfel încât să nu-şi facă griji dacă nu va primi un răspuns.
Telefonul Idei vibră. Ea verifică să vadă cine era, dar nu răspunse.
— Ai fost la concert?
— Da.

— Ai vorbit cu Mari după aceea?
— Nu, ştiam că urma să-i ia interviu lui Johannes, aşa că eu şi Elise am plecat.
— N-ai observat nimic suspect la ieşire?
Ida clătină din cap.

Poliţia m-a întrebat acelaşi lucru şi am încercat să mă gândesc. Dar nu s-a întâmplat nimic - nu era nimic diferit. Toată lumea era fericită. Fusese un concert reuşit.M-am foit puţin pe scaun.

— Atunci criminalul trebuie să fi plecat printre ultimii. Cu excepţia cazului în care cineva şi-a uitat ceva şi s-a întors.

— Posibil.

M-am gândit la declaraţia lui Yngve Mork, de la conferinţa de presă - despre criminalul care ieşise pe una dintre ferestrele de la etaj.

— Cine să fi rămas în urmă, în afară de tipii care făceau parte din trupă? mi-am spus mai mult mie decât Idei.

— Probabil portarul.

M-am uitat la ea.

— Tic-Tac?

Ea încuviinţă.

— Era acolo în noaptea aceea. L-am văzut. Şi are toate cheile.

M-am gândit. Şi mi-am amintit că observasem ceva în ochii lui în dimineaţa în care ajunsesem la liceu şi o văzusem pe Ida prăbuşindu-se pe jos de durere. Crezusem că era în stare de şoc, dar ar fi putut fi altceva? Teamă? Remuşcare? Nelinişte?

Tic-Tac era genul de tip despre care-mi puteam imagina că stă cu ochii pe toate fetele din liceu. Oare o văzuse pe Mari în noaptea aceea, vorbise cu ea şi apoi... se dăduse la ea?

N-aveam de unde să ştiu.

— Cât de bine îi cunoşti pe părinţii lui Mari?

— Ei bine, ştii, eram acasă la ei tot timpul. Cecilie este pentru mine ca o a doua mamă.

— Cred c-aş putea merge să-i văd, am zis. Vrei să vii cu mine?

Din nu ştiu ce motiv, Ida trebui să-şi schimbe din nou hainele. Când, în cele din urmă, reveni lângă mine, îmi spuse că nu voia să meargă, dar ştia că la un moment dat tot va trebui să-i vadă pe părinţii lui Mari, aşa că de ce să nu termine odată?

Şi eu mă temeam. Mă întrebam cum se vor simţi Frode şi Cecilie să mă revadă. Dacă vor suporta să dea ochii cu mine să-mi vorbească. Mă bucuram că Ida mă însoţea.

2.

Când ne-am apropiat de casa lor, m-am gândit la prima dată când Mari mă invitase la cină. Cum ne-am aşezat la masă şi am început să mâncăm - file de cod la cuptor cu mazăre, cartofi şi şuncă -, şi cum toţi mă studiau cu atenţie. Abia după masă am înţeles de ce.

— N-ar trebui să ţii tacâmurile aşa, spusese Mari, tachinându-mă.

— Aşa cum?

— Aşa ca şi cum ai schia, iar cuţitul şi furculiţa ar fi beţele tale de schi.

— A,'da?

Mari râsese.

Se părea că părinţii mei nu se deranjaseră niciodată să mă înveţe cum trebuie să ţin tacâmurile. M-am asigurat c-am învăţat bine lecţia, pentru data viitoare când voi lua masa cu iubita mea. Totuşi, de atunci n-am mai fost niciodată invitat la masă şi de fiecare dată când mergeam acolo s-o iau pe Mari sau doar s-o vizitez, simţeam întotdeauna o anumită răceală dinspre părinţii ei. Cecilie, mai ales, era foarte rezervată.

— Tu şi Mari eraţi diferite, i-am spus Idei, în timp ce mergeam alături de ea, împingându-mi bicicleta.

Mari nu era deloc interesată de blogging sau modă; era serioasă în privinţa îndatoririlor şcolare şi ştia deja ce voia să facă cu viaţa ei. Se pare că cea mai mare îngrijorare a Idei era cum să se îmbrace şi dacă hainele respective o făceau să pară destul de sexy.

— Cum adică, diferite?

Am încercat să găsesc cuvintele potrivite - unele care nu păreau condescendente sau lipsite de respect.

Ida mi-a sărit în ajutor.

— Cred că suntem. Sau… cred că *eram.* Dar nu e un lucru bun? Să fii complet diferit şi totuşi să-l placi pe celălalt?

M-am gândit o clipă la prietenii mei. Dintre noi toţi, doar eu jucam fotbal. Fredrik era singurul copil la părinţi şi era foarte

răsfăţat. Kaiss era musulman credincios. Oskar era schior de fond.
Dap, era un lucru bun.
— Aşa că zi-mi, am început, ce faceaţi voi în ultimul timp la liceu?
— De ce vrei să ştii?
— Mă interesează ce făcea Mari în ultimele zile...
Ida se gândi o clipă.
— Studiam *Strigoii* la literatura norvegiană.
— Ibsen.
— Da, cred că ăsta era numele tipului.
Ida îşi dădu ochii peste cap.
— Atâât de plictisitor!
Am zâmbit.
— Făceam ceva rahaturi la gramatică în limba engleză. Ne luam probe de sânge şi chestii d-astea la biologie. Probe de sânge una alteia. Greţos!
Mi-am amintit că făcusem acelaşi ore anul trecut. Chiar îmi plăcuse.
Curând am ajuns acasă la Mari. Am respirat adânc şi am încercat să-mi fac curaj. Aşa cum spusese Ida mai devreme, mai bine să terminăm odată.
După ce am sunat la uşă, ne-a deschis o femeie pe care n-o mai văzusem.
— Bună ziua! Mă întrebam dacă părinţii lui Mari sunt acasă? Sunt Ida - cea mai bună prietenă a lui Mari.
— Sigur, spuse femeia, înainte de a-mi arunca o privire lungă, ca şi cum se întreba ce căutam şi *eu* acolo.
Dacă nu ştia deja cine sunt, n-aveam să-i spun.
— Frode nu e acum aici, dar mă voi interesa dacă Cecilie vă poate primi. Aşteptaţi o clipă.
Femeia închise uşa. Ida şi cu mine am schimbat o privire. Niciunul dintre noi nu ştia la ce să se aştepte. Auzisem unii oameni spunând că pierderea unui copil era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Că era imposibil să-ţi imaginezi durerea, doar dacă ai trăit-o chiar tu.Am aşteptat câteva minute, apoi uşa

4.

s-a deschis din nou. Cecilie stătea acolo, în faţa noastră. Întâi n-a avut ochi decât pentru Ida, apoi i-au dat lacrimile. După aceea a început să suspine, la fel şi Ida. S-au îndreptat una spre cealaltă şi s-au îmbrăţişat un minut sau chiar mai mult. Se părea că amândouă se agăţau una de cealaltă cu îndârjire, plângând şi îmbrăţişându- se. Eu stăteam acolo în faţa casei, pe ultima treaptă, neştiind unde să mă uit sau ce să fac.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, Cecilie îi şterse Idei lacrimile de pe obraji şi-i aranjă o şuviţă rebelă pe după ureche. Apoi mă văzu.

Şi totul se schimbă.

O împinse deoparte pe Ida. Tristeţea copleşitoare făcu loc unei furii oarbe, care părea să crească în fiecare secundă. Se chinui să-şi găsească cuvintele, în timp ce se holba la mine. Ca un boxer care aşteaptă să sune clopoţelul la sfârşitul unei runde de box. Voiam să spun ceva, să găsesc cuvintele potrivite pentru a calma durerea pe care o vedeam în ochii ei. O durere pe care credea că eu i-o provocasem.

Cecilie se uită cu groază la mine, apoi la Ida - ca şi cum nu înţelegea cum Ida - *Ida* - ar fi putut s-o trădeze astfel.

— Cecilie. Eu nu...

— Du-te! spuse ea, cu vocea tremurândă. Doar pleacă! Amândoi. Dispăreţi de aici!

— Cecilie, încercă să-i explice Ida, dar mama lui Mari îi aruncă o privire la fel de aspră precum cea pe care mi-o adresase mie.

Ida îşi ridică mâinile împăciuitoare şi coborî scările.

— Plecăm. Am vrut doar să...

Se stăpâni să continue. Mama lui Mari îmi mai aruncă o privire plină de ură. Apoi intră în casă şi trânti uşa.

ACUM

Am nevoie la toaletă, dar ştiu că mai e mult până la finalul interogatoriului. Alung gândul departe.

— Serios, spune procurorul Hâkonsen. Ce te aşteptai să se întâmple? îţi imaginai că mama lui Mari te va primi cu braţele deschise? Nu credeai că auzise zvonurile?
— Recunosc, a fost o tâmpenie. Dar căutam răspunsuri şi chiar am crezut că Cecilie poate mă putea ajuta.
— Chiar şi în momentul ei de durere?
— Păi, da. Şi am simţit că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.
— Cel mai bun lucru pe care-l puteai face, repetă domnişoara Hâkonsen, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.
— Ştiu că pare o prostie, dar sperasem că se va uita în ochii mei şi va *vedea* că nu i-aş fi putut ucide fiica.
— Sună cam naiv, dacă mă întrebi.
— Acum îmi dau seama. Dar atunci mă gândeam că dacă ar putea doar să mă vadă şi să-mi vorbească, ar înţelege. Un criminal ticălos, cu sânge rece, n-ar fi putut merge la părinţii victimei sale.
— Şi acela nu erai tu.
— Nu, nu eram eu.
— Cum te-a făcut să te simţi reacţia ei?
Am oftat lung.
— De rahat. Scuze! adaug imediat. Sigur, am fost trist şi rănit. Şi puţin şocat, oricât de ciudat ar părea.
— Dar în ziua aceea, pentru tine şocurile erau departe de a se fi terminat, nu-i aşa?
îmi dau seama că se referă la Imo. încuviinţez şi spun:
— Da, aşa-i.
ATUNCI
Ida şi cu mine de abia dacă am scos un cuvânt la întoarcere.
— Vrei să intri? m-a întrebat ea când am ajuns iarăşi în faţa casei ei. Fac un smoothie excelent, dac-ai chef.
Tonul vocii ei sugera că întrebarea exprima mai mult decât simpla îngrijorare şi nevoia de a fi cu cineva. Am încercat să-i descifrez privirea.
— Credeam că ai doar lapte şi cola?
Ida îmi zâmbi.

6.

— Altă dată, poate. Acum trebuie să mă duc acasă.
Ida mă înlănţui cu braţele şi mă ţinu aşa multă vreme. Era atât de bine să primeşti o îmbrăţişare! Şi era atât de bine la pieptul Idei! Mirosea frumos şi era moale.
— Mulţumesc că m-ai condus acasă! îmi şopti ea la ureche.
— Nicio problemă, am spus, îndepărtând-o cu blândeţe. Mulţumesc pentru că ai venit cu mine în vizită la...
Am dat din cap spre drumul pe care tocmai venisem.
— Nu fi supărat pe ce-a spus Cecilie. E înnebunită de durere, de la ce s-a întâmplat.
Am încuviinţat, deşi nu ştiam cum să nu fiu supărat că eram considerat criminal, fără să am şansa să mă apăr.
— O, şi încă ceva, spuse ea, tocmai când mă urcam pe bicicletă. Ai mei sunt plecaţi în seara asta, aşa că m-am gândit să dau o mică petrecere - pentru unii dintre prietenii lui Mari. Şi ai lui Johannes, adăugă ea repede. Dacă tu şi prietenii tăi aţi vrea să veniţi, ei bine... sunteţi bine-veniţi.
Am ezitat.
— Nu este o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, adăugă ea. Mai mult o reuniune... să vorbim despre ce s-a întâmplat şi să ne petrecem timpul împreună.
— Mulţumesc! Mă voi gândi la asta.
Ida zâmbi - un zâmbet larg, frumos. Apoi intră în casă. Nu mai păre

atristă.

Am simţit aroma de brânză topită pe pâine prăjită chiar înainte de a intra în bucătărie. Uneori părea că mama nu mănâncă niciodată nimic, aşa că am presupus că îl voi găsi pe fratele meu acolo, în bucătărie, pilit, cu ochii lipiţi de ecranul telefonului mobil.

— Bună!

Vocea mamei era veselă şi vioaie. M-am întrebat dacă există prin casă un pahar cu cuburi de gheaţă în el.

înainte să ajung la uşa bucătăriei, am auzit lăbuţele lui GP zgâriind podeaua. Lătră şi imediat ce-am deschis uşa, sări în sus de bucurie, dând din coadă. L-am mângâiat şi i-am spus ce drăgălaş şi iubitor era.

Tobias însă n-avea nimic. Stătea aplecat deasupra farfuriei de mâncare, purtând şapca de baseball cu cozorocul întors la spate. Plescăia zgomotos cu gura plină. Mama se sprijinea de blatul de la bucătărie, lângă el. Avea un zâmbet strălucitor şi, da, un pahar în mână.

— Unde ai fost?

— Ici-colo. Mai avem brânză topită pe pâine prăjită sau curul ăsta cu grăsime a ras-o pe toată?

Am făcut semn spre fratele meu. El şi-a ridicat capul şi mi-a adresat un zâmbet exagerat, cu gura plină de mâncare.

— Dumnezeule, eşti dezgustător!

— A mai rămas o felie, spuse mama şi-mi arătă plita de pe aragaz. Pot să-ţi mai fac, dacă vrei. Tobias, ai terminat de mâncat sau vrei să-ţi mai fac şi ţie pâine prăjită cu brânză topită? Nu-i niciun deranj.

Fratele meu nu răspunse.

Stratul gros de brânză topită se întindea delicios pe pâinea prăjită. Am luat felia şi am muşcat-o. Era perfect gătită, avea exact cantitatea potrivită de ketchup sub şuncă şi puţin oregano presărat deasupra. Dumnezeule, ce bine era să mai mănânc ceva fără să simt că mi se întoarce stomacul pe dos!

1.

Am mestecat, observându-l pe fratele meu câteva clipe. Acum era cu cel puţin un cap mai înalt decât mama. M-am întrebat cum îi merge. Dacă era fericit. Nu părea să-i pese că hainele îi erau adesea un pic murdare şi mirosea a transpiraţie de la câţiva metri. îşi trăia viaţa online, stând toată ziua în camera lui, jucând. Ştiam că vorbea cu prietenul lui Ruben aproape zilnic, dar habar n-aveam dacă avea alţi prieteni - cu care să fi vorbit defapt faţă în faţă.

Ar trebui să ai grijă de el, m-am gândit. Ar trebui să-l scoţi în oraş, să-l prezinţi oamenilor. Dar nu era uşor. Să fac naveta dus-întors la Lillestrom de câteva ori pe săptămână îmi lua mult timp. Şi apoi mai erau Mari şi colegii mei. Ziua avea doar douăzeci şi patru de ore. Totuşi, mă simţeam nasol pentru el. Şi vinovat.

Mi-a sunat telefonul. Era Imo.

— Cum e? am zis.

— Even, începu el.

Era ceva tăios în vocea lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, brusc îngrijorat.

— înainte de a mai spune altceva, acum este important să mă asculţi. Poţi face asta, Even?

Eram confuz. Imo nu vorbea niciodată aşa.

— Da, desigur. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu te agita, dar poliţia vine glonţ să mă vadă.

— Poliţia? am exclamat. De ce?

Am simţit un nod uriaş cum mi se strânge în stomac.

— Nu este ceea ce pare. Dar ştii mănuşa din piele pe care-o caută poliţia?

— Da...

Au trecut câteva secunde până când Imo vorbi din nou:

— Mănuşa aia e a mea.Imo, ce naiba vrei să spui?

Acum mi-era greu să mai respir Am observat că mama şi Tobias se întorseseră să mă privească.

— Ei bine, cel puţin cred că îmi aparţine, continuă Imo. Tocmai am sunat la poliţie să le spun.

— Şi...?'
Gândurile îmi erau împrăştiate peste tot.
— Ţi-au fost furate sau ceva de genul?
— Probabil, a răspuns. Ştiu doar că le-am purtat înainte de concert, când am cărat clapele şi tot restul în şcoală, şi că nu le-am putut găsi mai târziu când plecam acasă. Nu ştiu dacă cineva mi le-a furat. Şi nici nu le-am căutat atât de mult. Am crezut că le voi găsi a doua zi. în noaptea aceea, după concert, chiar voiam să ajung mai repede acasă.
Am aşteptat să-mi povestească mai multe.
— Am crezut că e mai bine să fiu sincer şi deschis cu poliţia. M-am gândit că cel mai bine este să-ţi spun şi ţie, în caz că zvonurile circulă repede. Ştii cum merg lucrurile aici.
Da, chiar ştiam bine.
— Nu-ţi face griji, campionule! Totul va fi bine.
— Să sperăm.
— Este. Va fi.
După ce-am închis telefonul, i-am pus la curent pe mama şi pe Tobias cu povestea lui Imo. Tobias îşi termină de băut paharul de lapte şi apoi urcă la etaj, fără să spună o vorbă, în timp ce mama păru să se retragă - undeva departe, în mintea ei. Ochii îşi pierduseră strălucirea şi avea o privire îngrijorată.
— Vreau să ştiu ceva, i-am zis.
Avu nevoie de un moment sau două pentru a-şi da seama că-i vorbeam.
— Hm?
— Când ai plecat de la liceu în noaptea aia, după concert?
Mama mă privi, nedumerită.
— Am plecat imediat.
— Te-ai dus direct acasă?
Prin „acasă" voiam să spun apartamentul lui Knut.
Păru să înţeleagă.
— Mhm...
— La ce oră ai ajuns acolo?
— Nu ştiu. Nu m-am uitat la ceas. De ce întrebi?
— Ai mers singură acasă?

3.

— Da. Ce-i asta? De ce mă simt brusc ca şi cum aş fi interogată?
Nu ştiam cum să-i răspund, aşa că am spus doar:
— Doar mă întrebam.
Ea pufni.
— într-o bună zi, o să ajungi un poliţist excelent.
M-am întrebat dacă Yngve Mork vorbise deja cu ea sau dacă ea se oferise să meargă la secţia de poliţie. Eram gata s-o întreb, dar mama bău dintr-o înghiţitură restul de băutură pe care-l mai avea în pahar şi se întoarse să-şi pregătească alta.
Când Oskar sună la uşă puţin mai târziu, mama zâmbea din nou. îmi dădeam seama că e cherchelită. Pe hol, îl întâmpină cu un zâmbet larg pe cel mai bun prieten al meu.
— Oskar! strigă ea. Ce mă bucur să te revăd! Ce mai faci?
I-am aruncat o privire rapidă care spunea „nu exagera, mamă”, dar ea în mod clar n-a înţeles aluzia. Voia să ştie ce intenţionam să facem acum, ce planuri aveam pentru mai târziu. Nu ştiu de câte ori am spus „mamă” cu o voce tăioasă, dar asta n-a oprit-o. în cele din urmă, am reuşit să-l trag pe Oskar departe de ea şi să coborâm în camera mea.
Timp de aproximativ o oră, am mâncat chipsuri şi am jucat Call of Duty. Mă simţeam foarte bine să fac din nou ceva normal şi obişnuit. Am stat totuşi departe de conversaţiile de chat de pe grup, deoarece nu voiam să comunic cu nimeni.
Telefonul lui Oskar sună după ce ne jucaserăm ceva vreme. Prietenul meu cel mai bun privi ecranul, dar hotărî să-l ignore.
— E mama mea, încearcă să se bage în seamă cu toate astea.
— Să se bage în seamă cu ce?
Oskar oftă adânc.
— Cu tot ce s-a întâmplat, ea... ea crede c-ar trebui să rămân acasă.

.— Da, şi...
Mă privi repede, apoi se întoarse la monitor.
Mama lui se teme de *mine*. Se teme că i-aş face ceva fiului ei. Nu-mi venea să cred. Dar, din nou, nici n-o puteam condamna. Potrivit multor oameni din Fredheim, eram capabil de o triplă crimă. M-am gândit o clipă la lucrurile pe care le spusesem prietenilor mei mai devreme în cursul zilei - oricine este capabil să fie criminal. Oare chiar era adevărat? Oare mama mea, de exemplu, ar putea ucide? Oskar ar putea? Eu aş putea?
Chiar nu ştiam.

Şi, probabil, asta mă speria cel mai mult.Cea mai mare sală de conferinţe a Centrului de Arte din Fredheim era dotată corespunzător pentru o anchetă a poliţiei. O tablă albă, magnetică, pixuri de diferite culori, un proiector, monitoare şi, cel mai important, un aparat de cafea care înghiţea capsule de felurite dimensiuni şi tării şi care avea nevoie doar să fie umplut cu apă din când în când.

Yngve Mork îşi adunase detectivii în jurul unei mese mari. Stătea la un capăt al mesei, privind o mulţime de ceşti de cafea, sticle cu apă, telefoane mobile, notesuri, chei de contact şi alte mănunchiuri de chei, toate aparţinând unui grup de oameni care îl aştepta să preia conducerea. Se uita la femei şi bărbaţi pe care nu-i cunoştea, agenţi şi detectivi transferaţi din secţiile lor de poliţie, departe de alte probleme urgente. Aici, de o zi şi jumătate, un văduv îndurerat de şaizeci şi trei de ani pe care nu-l mai întâlniseră până acum le tot spunea ce au de făcut. Era o adevărată provocare pentru toţi. Pentru Yngve, era prima dată când avea în subordine o echipă atât de mare.

— Este aproape ciudat, începu el cu un zâmbet atent. Lucrăm împreună de treizeci şi şase de ore şi ceva şi acum este prima oară când ne adunăm cu toţii în aceeaşi sală pentru mai mult de treizeci de secunde.

Tonul său jovial - ideea lui Âse - nu se bucură de succesul scontat.

— Aş dori să le mulţumesc tuturor şi fiecăruia în parte pentru eforturile depuse până acum. Au fost impresionante. Dar

2.

mai sunt multe întrebări care necesită răspunsuri, aşa că m-am gândit să le parcurgem pe rând. Probabil a vorbi despre ele ne va ajuta să vedem lucrurile mai clar.

Unii detectivi se aplecaseră înainte

— .în regulă, mai întâi despre Mari Lindgren şi Johannes Eklund, continuă Yngve. Ann-Mari Sara de la Kripos e cât se poate de sigură că Mari a fost prima victimă. Moartea ei diferă, de asemenea, de celelalte, pentru că ea a fost ucisă într-un mod non-violent - dacă putem folosi acest termen. Vreau să spun că Mari a fost strangulată prima. Apoi, cineva a încercat s-o resusciteze, ceea ce indică remuşcare. Criminalul avea cu ea o relaţie apropiată, probabil? Acum, o mulţime de oameni din acest oraş *par* să ştie că Even Tollefsen e criminalul, pentru că fusese iubitul ei. Cu alte cuvinte, ei cred că a fost un act de gelozie. E posibil ca Johannes Eklund să fi devenit o victimă pentru că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Probabil a văzut ce s-a întâmplat şi, pentru a evita ca adevărul să iasă la iveală, a trebuit să moară. Ca soluţie alternativă, e posibil să fi fost implicată şi gelozia. Johannes şi Mari deveniseră apropiaţi?

Yngve căută privirea Theresei Kyrkjebo. Ea şi ceilalţi detectivi păreau atenţi la ce vorbeşte.

— însă Even neagă vehement că ar fi fost la liceu în noaptea aia, deşi câţiva martori susţin contrariul. Unul dintre ei este Borre Halvorsen, adolescentul de şaisprezece ani care a fost găsit mort, cu craniul pe jumătate zdrobit, sub podul de cale ferată.

— *Nemilos* îi spuse Âse. *Nu era nevoie.*

Yngve regretă imediat cuvintele alese şi observă expresia surprinsă de pe feţele unor detectivi. îşi drese vocea şi hotărî să continue.

— Se poate sugera că observarea lui Even de către Borre a fost un motiv posibil pentru a-l omorî. Dar Even are un

3.

alibi pentru noaptea respectivă. Şi, dacă e să credem că observarea lui propriu-zisă e un motiv, asta ar însemna că şi ceilalţi martori care susţin că l-au văzut pe Even la liceu în noaptea aceea ar putea fi în pericol. însă eu cred că nu li se va întâmpla nimic.

— întrebare, spuse unul dintre agenţii de poliţie din sala de conferinţe.

Era Davidsen, tipul din Lillestrom care vizionase înregistrările surprinse
de camerele de supraveghere. îşi înclinase scaunul puţin mai în spate, astfel încât se sprijinea doar pe două picioare.

— Avem cuvântul altcuiva în afară de acest tip, Emo, că Even într- adevăr şi-a petrecut noaptea la ferma de porci în timpul asasinării lui Borre Halvorsen?

— Imo, îl corectă Therese.

— Nu, n-avem, zise Yngve. Dar...

— Ceea ce întreb e dacă e demn de încredere, continuă agentul de poliţie. Vreau să spun, chestia asta cu mănuşile care-i dispar, cu portarul care-i lasă uşa deschisă în cealaltă parte a clădirii liceului şi tot restul. Suntem 100% siguri că Imo spune adevărul?

— Este greu să fii 100% sigur de orice. Dar îl cunosc bine pe Imo. E un om bun şi a făcut mult bine pentru această comunitate în ultimii douăzeci şi
cinci de ani.

— Asta n-ar trebui să însemne nimic.

— E adevărat, dar din câte ştiu, el nu are obiceiul să mintă. Şi ce motiv ar avea să-i dea lui Even un alibi fals?

— Motivul clasic, continuă detectivul. Să-şi acopere nepotul.

— Aşadar, spuneţi că Imo ştia că Even îi omorâse pe Mari şi pe Johannes şi, ştiind asta, a crezut că e în regulă să curme o altă viaţă? „Ţine- o tot aşa, fiule, te voi acoperi şi data viitoare?”

4.

Detectivul nu răspunse şi nimeni altcineva nu comentă.

— Even era încă beat când l-am trezit aseară, continuă Yngve. Mi-e greu să cred că un adolescent aflat într-o astfel de stare de ebrietate s-ar fi putut îndrepta neobservat, la miezul nopţii, spre Podul Fredheim - parcurgând un drum de opt kilometri. Ca să nu mai vorbim despre faptul că ar fi trebuit să se şi întoarcă. în total, şaisprezece kilometri. în toiul nopţii.

Din nou, în sala de conferinţe urmă un scurt moment de linişte.

— A fost doar o întrebare, spuse în cele din urmă Davidsen.

— Şi întrebările sunt bune, răspunse Yngve cu entuziasm. Aşadar, putem să ne gândim cu atenţie la acest lucru, pentru a lua o decizie. Şi nu trebuie să excludem faptul că uciderea lui Borre Halvorsen s-ar putea să nu fie deloc legată de celelalte două. Se ştia că în ultimii ani el mâzgălise cu graffiti o mulţime de case şi clădiri din zonă. Cu siguranţă supărase mulţi oameni.

— Este îngrozitor, spuse Vibeke Hanstveit. Să omori în bătaie un adolescent de şaisprezece ani pentru nişte vopsea.

— Nu sunt de acord cu tine în această privinţă, continuă Yngve. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsim motive pentru toate crimele. Şi, pentru că Mari a fost omorâtă prima, cred c-ar fi o idee bună să ne concentrăm mai întâi asupra ei. Măcar până când vom ajunge într-un punct mort. Uf, nu era un joc de cuvinte!

Ştia că Âse se va încrunta, dar şi-o scoase repede din minte.

— Dacă putem găsi motivul crimei ei, cred că celelalte piese se vor aşeza perfect şi misterul va fi dezlegat. Aşadar, să vorbim despre Mari.

Yngve convinse imediat grupul operativ să acţioneze rapid şi să urmărească etapele pe care Mari le parcursese pentru a afla mai multe despre accidentul de maşină care pusese capăt

5.

vieţii lui Jimmy Tollefsen. Yngve adăugă că recitise cu atenţie raportul întocmit după accident, dar nu
găsise nimic în neregulă.

— Maşina n-avea nicio problemă şi el n-avea pic de alcool în sânge. Totul sugerează că povestea Susannei Tollefsen se confirmă: Jimmy a avut un fel de criză. Şi-a pierdut cunoştinţa. De aceea au derapat şi au ieşit de pe carosabil.

— Dar avem doar cuvântul ei, nu?

întrebarea veni din partea Theresei Kyrkjebo.

— Da, confirmă Yngve.

— Aşadar, poate ar trebui să o aducem din nou la secţie, susţinu unul dintre ceilalţi detectivi - un bărbat cu păr caramel şi burtă mare.

Yngve se gândi că o interogase pe Susanne cu un deceniu în urmă. Trecuseră zile întregi până când ea putuse răspunde chiar şi celei mai simple întrebări, în timp ce era tratată pentru o claviculă fracturată şi alte câteva leziuni minore.

— A fost la concertul de la liceu în noaptea aceea? întrebă acelaşi detectiv.

Vibeke Hanstveit scoase o coală de hârtie pe care erau notate multe nume.

— Susanne nu pare să fi asistat la concert, spuse ea în timp ce o analiza. N-a venit la interogatoriu.

— Dacă a fost la concert şi n-a venit, propun s-o aducem aici imediat, spuse Therese.

— Oricum voiam să stau de vorbă cu ea, precizăYngve. Nimeni nu-şi cunoaşte fiul mai bine decât ea.

— Tot mai crezi că Even ar putea avea de-a face cu toate astea? întrebă Vibeke Hanstveit.

— Nu ştiu. Asta aş vrea să aflu. Şi aş vrea s-o mai întreb pe Susanne şi despre accidentul de maşină. Există vreo posibilitate să fi avut vreun motiv s-o omoare pe Mari? Mari urma să scrie un articol despre accident, dar ăsta nu e un motiv să omori trei adolescenţi. Doar dacă, desigur, Mari aflase ceva

6.

care nu fusese descoperit în urmă cu un deceniu. Ceva care sugerează că Susanne ne-a minţit. Totuşi, mi-este foarte greu să cred că Mari ar fi putut descoperi ceva.

— De ce? întrebă Hanstveit.

— De exemplu, Mari nu văzuse nicio dovadă fizică. N-am impresia c-ar fi discutat cu Susanne despre accident sau poate chiar n-au discutat deloc - deşi Mari se întâlnea cu fiul ei.

în sala de conferinţe se aşternu un moment de tăcere.

— Mă voi duce acasă la Susanne după şedinţă. între timp, să analizăm şi alte motive posibile. Să le auzim pe toate. Nu există idei stupide. Nu există gânduri prosteşti.

Yngve îi studie din priviri pe membrii grupului operativ.

— Haideţi! Trebuie să fi fost *ceva* care să vi se fi părut ciudat sau dubios.

— Poate că altcineva era fixat pe Mari, sugeră unul dintre detectivi - o femeie cu părul lung şi drept. Poate credea că Mari era din nou disponibilă după despărţirea de Even, care aparent fusese făcută publică. Dar ea l-a respins şi, atunci, el a reacţionat furios.

Yngve se gândi la ipoteza asta.

— Ipoteza asta ar sugera că cineva ar fi avut timp să se dea la ea în câteva minute cât i-au trebuit lui Johannes Eklund să iasă din sala de muzică, să coboare cu prietenii săi, să-şi dea seama că-şi pierduse telefonul, apoi să revină după el. Nu cred că i-ar fi luat foarte mult.

— *Există* astfel de oameni, argumentă ea, care trec direct la subiect. Fără niciun preambul.

Din nou, în sala de conferinţe se aşternu tăcerea. Nimeni nu părea să-i susţină ideea.

— Bine. Să ne îndepărtăm puţin de motivul crimei.

îi întrebă dacă reuşiseră să-l identifice pe tipul care intrase în liceu pe uşa principală la ora 22:49, dar nu ieşise tot pe acolo.

— Am vorbit cu grupul de fete aflat pe afară în acel moment, spuse un alt detectiv. Nu-l observaseră.

7.

Yngve se gândi la tatăl lui Mari, de care încă nu reuşise să dea. Absenţa sa din oraş - absenţa de lângă soţia sa imediat după ce uciderea fiicei lor - începea să pară din ce în ce mai suspectă.

— Dar ştim ce făcea Borre Halvorsen între concert şi moartea sa? Ştim ce punea la cale, pe lângă faptul că nu mergea la liceu?

— Am vorbit cu tatăl lui mai devreme, spuse Therese. Habar n-avea pe unde fusese Borre.

— Doamne, *niciunul* dintre părinţii săi nu avea niciun fel de control asupra acestui copil? întrebă Hanstveit.

— Bietul puşti! spuse unul dintre detectivi.

Therese îşi strânse buzele şi clătină uşor din cap, înainte să-şi mângâie pântecul.

— Vecinii care locuiesc în apropierea podului de cale ferată, continuă Yngve. Ne-au dat informaţii?

Bărbatul cu părul de culoare caramel tuşi în pumn.

— Acolo nu există multe locuinţe cu vedere directă spre pod, deci nu, nu chiar.

— Există o cameră de supraveghere la gară, spuse Therese. Am solicitat filmarea, dacă există, dar încă n-am primit niciun răspuns.

Yngve se luă cu mâinile de cap.

— Cum stăm cu cutia pentru microfoane?

— Deocamdată nimic sigur, răspunse Davidsen.

— Bine, spuse Yngve şi începu să se plimbe în jurul mesei. Prioritatea numărul unu: găsiţi-l pe tipul care apare în filmările surprinse de camerele de supraveghere şi întrebaţi-l ce făcea acolo. Apoi: aflaţi cât mai multe despre viaţa lui Mari - hobby-urile ei, prietenii ei -, trebuie să existe ceva ce-am scăpat din vedere. La fel şi pentru Borre Halvorsen. Avem nevoie de o listă a persoanelor care au comunicat cu el între momentul crimelor de la liceu şi până când el însuşi a fost omorât.

Unii dintre ofiţerii de poliţie îşi luau notiţe.

— Mai are cineva ceva de adăugat? întrebă Yngve.

8.

Nimeni nu vorbi.

— OK. Atunci, la treabă!

Âse rămase în sală în timp ce grupul operativ ieşea. Era de părere că Yngve se descurcase bine.

— Nu ştiu ce să spun, îi zise el.

— Ce să spui?

Yngve se întoarse să se uite la Hanstveit. Ea stătea în cadrul uşii, privindu-l.

— Hm?

— Spuneai ceva.

— A, da?

— Da.

Yngve încercă să glumească.

Sunt un om bătrân, spuse el zâmbind cu grijă. Vorbeam singur

1.

.Când am sunat la uşa Idei, Oskar şi cu mine auzeam muzica dinăuntru.
Elise ne deschise uşa.
— Even!
Era deja beată.
— Intraţi!
Suspiciunea evidentă de la începutul zilei dispăruse. M-am întrebat dacă Ida discutase cu ea despre mine. Elise mă luă de braţ, fără să-i adreseze niciun cuvânt lui Oskar. în urma ei rămase un amestec ciudat de parfum şi alcool. Parcă Ida spusese că nu e o petrecere în adevăratul sens al cuvântului. înăuntru erau oameni peste tot. Mă aşteptam să o văd pe Mari stând pe canapea, privindu-mă pe furiş. Singurele priviri de care aveam parte erau furioase, suspicioase. Dar nimeni nu mi-a spus nimic. Am încercat să mă relaxez.
Eu şi Oskar îi căutam pe Fredrik şi Kaiss, când apăru Ida. La fel ca Elise, mă strigă. Am observat că mai mulţi invitaţi din living se întoarseră spre noi. Dar asta n-o împiedică pe Ida să-şi încolăcească braţele în jurul meu, fără să-mi lase altă alegere decât să-i accept îmbrăţişarea.
Ida mă îmbrăţişă strâns şi-mi şopti:
— Mă bucur c-ai venit!
Vocea ei îmi străpunse creierul care deja bubuia din cauza melodiei ritmate ce-mi displăcea. M-a cam supărat faptul că Ida m-a sărutat pe obraz, dar am zâmbit şi am încercat în zadar să nu mă îmbujorez de emoţie. Din nou, am observat câteva priviri aţintite asupra mea. în mod clar, oamenii considerau ciudat comportamentul Idei.
— Unde sunt părinţii tăi? am întrebat.
Oare există întrebare mai bună pentru a strica o petrecere?
— Azi este aniversarea nunţii lor. Sau ceva de genul. Au ieşit la cină în oraş. Au promis că se vor întoarce târziu.

Să sperăm că nu! m-am gândit. Am încercat să-mi imaginez cum va arăta casa în câteva ore. Ida dansa - pe jumătate singură, pe jumătate cu mine.încă mă mai ţinea de mână.

— Haide! Să-ţi aduc ceva de băut.

Nu aşteptă un „da” sau un „nu”, ci doar mă trase după ea. M-am gândit la GP. Aşa se simţea şi el, târât în lesă tot timpul. Muzica nu era la fel de tare în bucătărie, dar acolo se afla o gaşcă de adolescenţi stând în picioare în jurul unui aparat care bâzâia şi zbârnâia. Unul dintre băieţi - pe care nu-l cunoşteam - m-a privit rânjind. Am hotărât să-l ignor.

— Facem smoothie-uri, zise Ida. Fac smoothie-uri dementţial de bune.

— Aşa am auzit.

Pe blatul din bucătăriei era un blender înalt, din sticlă, cu multe fructe, iaurt, suc şi alcool. Ida mă trase spre ea şi începu să arunce în blender kiwi, banane, căpşuni şi avocado. Apoi turnă suc. Era gata să deschidă şi o sticlă de vodcă, atunci când i-am spus:

— Fără alcool pentru mine, te rog.

— Ei, hai! Nu-mi tăia cheful!

Apoi turnă vodcă, ca şi când ar fi fost apă, şi porni blenderul. Zgomotul fu absorbit de râsetele şi muzica din living. M-am întrebat cum onorează petrecerea asta memoria lui Mari şi a lui Johannes - dacă cineva se gândea la ei chiar acum. Ida lăsă blenderul să-şi facă treaba timp de aproximativ treizeci de secunde, apoi turnă pasta albicioasă verzui-roşcată într-un pahar şi mi-l întinse.

— Câte smoothie-uri ai băut până acum?

— De ce întrebi, *tatii*

I-am oferit un zâmbet timid.

— Gustă-1!

Am făcut aşa cum mi-a spus şi am decis că „dementţial” e, de fapt, cel mai bun mod pentru a-i descrie smoothie-ul. Combinaţia dintre fructe şi vodcă era ciudată, iniţial dulce şi delicioasă, dar apoi urmată de un gust de cuie şi otravă. Am luat doar o înghiţitură, de dragul aparenţelor.

— Foarte bun.
— Hei, salve!
Vocea lui Fredrik răzbătu prin zgomotul din spatele meu. M-am întors şi ne-am salutat în stilul nostru caracteristic.
— Unde este Kaiss?
— Trebuia să meargă la ora de trombon, spuse Fredrik.
— Trombon?
— Da, a început să cânte la trombon.
Am încercat să-mi imaginez. Kaiss. Trombon. în loc de petrecere.
— Faci mişto?
— Nu, şi-o trage singur.
Fredrik s-a prefăcut că mişcă braţul înainte şi înapoi.
— Ei bine, mai aproape de atât n-o să ajungă de-o muie, am spus.
Am râs cu toţii. Am observat că Ida îmi arunca ocheade insistente. Am mai luat o înghiţitură de smoothie cuie-şi-otravă. Ceilalţi băieţii deja şi-l terminaseră pe al lor.
Cineva din camera alăturată o chemă pe Ida. Se repezi afară.
— Nu pleca nicăieri! spuse ea înainte de a ieşi, aruncându-mi o privire severă.
Mi-am ridicat mâinile împăciuitor. Oskar şi Fredrik au făcut acelaşi lucru. Apoi le-am lăsat în jos, pe rând.
— Am nevoie de aer.
Am ieşit pe treptele din faţa casei. M-am uitat în jur şi am golit trei sferturi din paharul cu smoothie în stratul de flori.
— Mulţumesc şi noapte bună! le spuse Fredrik florilor, punându-şi *snus* sub buza superioară.
— Ceva ajutor? întrebă Oskar.
Nu eram sigur ce vrea să spună.
— Vrei s-o ţin pe Ida departe? continuă el.
Am pufnit şi am făcut o faţă care spunea: „Oskar, idiotule!”
— E doar beată.
Ne-am întors înăuntru. în timp ce ceilalţi au continuat să-şi toarne pe gât smoothie-urile Idei cu gust de cuie, eu am băut cola. După aproximativ o oră, a trebuit să merg la toaletă.

Ieşind din toaleta de la etaj, am văzut-o pe Ida în faţa uşii. Nu o mai văzusem de ceva vreme. Presupusesem că zăcea pe undeva, dormind inconştientă, pe jumătate înecată în propria-i vomă, dar ochii îi erau surprinzător de vii şi concentraţi. Mi s-a părut că vor să mă înghită în timp ce se mişca încet spre mine ca o panteră care se apropie de prada sa.

— Hei!

Vocea îi era blândă şi senzuală. Seducătoare.

— Mari a fost o norocoasă. Dar, de obicei, obţinea ceea ce-şi dorea.

Făcu încă un pas. Acum era chiar în faţa mea.

— întrebarea este: *tu* ai primit ce ţi-ai dorit?

îmi puse o mână pe piept. O lăsă să se odihnească acolo o vreme, înainte de a o lăsa să alunece în treacăt peste muşchii mei abdominali. Privindu-mă în ochi tot timpul.

Am clipit.

Am înghiţit în sec.

M-a sărutat, ca-ntr-o doară.

— Pun pariu că nu ţi-a făcut asta, mi-a şoptit.

Mâna ei începu să se joace cu cureaua mea. Cu cealaltă, deschise uşa de la toaleta din spatele meu. Apoi mă împinse înăuntru.

— Ida...

— Sss...

Aveam cureaua desfăcută. Ida mă împinse cu blândeţe la început, apoi din ce în ce mai brutal.

— Nu-i periculos.

Periculos, nu. Dar...

Ida îşi apăsă insistent mâna pe prohabul meu. Simţeam mirosul de alcool în răsuflarea ei. Acum eram în toaletă. Cadă şi duş, o podea suficient de mare pentru dans. O oglindă uriaşă. Ida încuie uşa din spatele nostru.

— Ida, am zis din nou.

— Nu spune nimic! şopti ea în timp ce mă privea. Nu-i nevoie să spui nimic. Nimeni nu trebuie să ştie.

Am fost obligat să recunosc că totul se dovedise a fi greşit.

Nu că Ida nu era frumoasă. Era. Era superbă. Şi Dumnezeu ştie că avusesem fantezii în care o fată superbă îmi face exact asta, în toaletă. Dar tot ce vedeam era Mari - ochii, mâinile, părul ei - şi acel mesaj idiot pe care mi-l trimisese, cel în care eu eram cel mai bun şi tot restul, dar că nu mai putea fi cu mine. Am bănuit că Ida şi-a dat seama unde mi-era gândul, pentru că s-a întrerupt brusc.

— Aşadar... Mari te putea avea, dar... eu nu?

Am rămas acolo urmărindu-i schimbarea din ochi, de la un moment în altul. Gata cu seducţia. Gata cu pofta.

— Ida, eu...

— Nimeni nu-mi spune nu.

Nu ştiam ce să zic.

— O să regreţi.

Am încercat să mă gândesc la ceea ce trebuie să spun, ceva ce-ar putea rezolva problema care tocmai fusese creată, dar nimic nu părea-n regulă.

— îmi pare rău, a fost tot ce am putut zice.

— Ieşi afară!

— Ida. Nu...

— Doar ieşi ÎN PIZDA MĂ-TII AFARĂ!

Ţipătul ei a fost atât de puternic, încât am crezut că cineva l-ar putea auzi, chiar dacă muzica încă bubuia jos. Mi-am strâns cureaua şi m-am grăbit să ies. Dar nu mi-a plăcut ceea ce văzusem în ochii Idei când ţipase. M-a înspăimântat.Susanne văzuse sms-urile primite, dar le ignorase. Nu avea nimic de declarat poliţiei - declarase totul cu un deceniu în urmă, în interogatorii repetate, iar şi iar. în timp ce traversa cea mai dificilă perioadă a vieţii ei. Nu mai avea absolut nimic de adăugat. Sfârşit.

Dar când îi observă maşina intrând pe alee, nu ştiu ce să facă. Lăsă jos paharul cu băutură, apoi se răzgândi, îl luă iar în mână şi-l bău dintr-o înghiţitură, simţind acea căldură minunată în piept. Respiră adânc, gândindu-se la ce avea să spună, la cum avea să se descurce. Cum se va ocupa de el.

Decise să-l întâmpine pe ticălos în pragul uşii.

— Deci *eşti* acasă, spuse Yngve Mork în timp ce urca treptele verandei.
— îmi pare rău, spuse ea cu un zâmbet care părea la fel de artificial ca un brad de Crăciun din plastic. Tocmai eram gata să sun.
— Pe bune? Ocupată?
— Ei bine, da. într-un fel. Am avut multe de făcut... şi m-am gândit la multe în ultima vreme.
— Cunosc sentimentul. îţi pot răpi două minute din timp?
Susanne se gândi o clipă.
— Le voi recupera vreodată?
Yngve râse.
— Probabil că nu. Totuşi, trebuie să vorbesc cu tine.
— Ei bine, de ce n-ai spus aşa?
Nu primi niciun răspuns.
— Pot intra?
Susanne aşteptă încă o clipă înainte de a-i deschide larg uşa.
— Nu te deranja să te descalţi! Aici este deja murdar.
— Nu te prosti! Bocancii mei sunt la fel de murdari precum... ei bine, hai să spunem doar că sunt foarte murdari.
Susanne era gata să protesteze din nou. De ce, chiar nu ştia - ura podelele murdare. întotdeauna era dură cu băieţii când ei intrau încălţaţi. îl privi pe Mork desfacându-şi şireturile şi aşezându-şi bocancii unul lângă celălalt. Cu grijă. Bune maniere, se gândi ea. Deci aşa arătau.

Domnule inspector-şef de poliţie, ce pot face pentru tine de data asta

?încercă să pară primitoare, dar nu crezu că o va scoate la capăt.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre... Ne putem aşeza undeva, te rog? Bucătăria ta, de exemplu, e foarte frumoasă. Am vorbit ieri acolo cu fiul tău.

— Sunt sigură că e-un dezastru.

— Sunt sigur că e bine.

— Păi, să nu spui că nu te-am avertizat!

Susanne intră prima, îndepărtând câteva pahare şi farfurii împrăştiate, înainte de a-i arăta un scaun şi a-l invita să ia loc.

— Pot să te servesc cu ceva? Cafea? Ceai? O băutură, poate? O, am uitat. Eşti în timpul serviciului.

— Da, spuse el zâmbind. Şi nu e nevoie, mulţumesc!

— Cum doreşti.

Ea îşi turnă un pahar cu apă de la robinet, înainte de a se aşeza la masă, în faţa lui. îşi dădu seama că-şi frământă degetele, aşa că se opri.

— Şi, cum merg treburile?

— Sunt super, spuse ea, regretând imediat alegerea cuvintelor. Nu era adolescentă. Nu era Tobias.

— Şi sunt cam ocupată, aşa că...

— în regulă. Cât de bine ai cunoscut-o pe Mari Lindgren? întrebarea o luă prin surprindere. Se gândi la Cecilie o clipă, apoi şi-o alungă din minte.

— Am vorbit cu ea doar de câteva ori, recunoscu Susanne. în treacăt. Deci nu, n-o cunoşteam deloc.

— Ai vorbit, întâmplător, cu ea luni noapte?

— Nu, am plecat cu toţi ceilalţi imediat după concert. El o privi lung o clipă.

— Deci ai fost la concert?

— Tocmai ţi-am spus că da.

— De ce nu ne-ai spus?

— Hm?

— I-am rugat pe toţi cei care au participat la concert în noaptea aceea să dea declaraţii. Să ne contacteze. Poate ai văzut ceva important.

— Nu ştiam.
— Nu ştiai?
Nu mă crede, se gândi Susanne.
— Nu, răspunse ea ferm. Nu ştiam. Aveam destule pe cap, aşa că...
Se întrerupse. *înţelesese* strigătul de ajutor al lui Mork. Doar că decisese să nu-l ia în seamă.
— în plus, aşa cum ţi-am spus, am plecat imediat după aceea. Nu văd cum aş fi putut prezenta *eu* vreun interes pentru anchetă?
Yngve nu ştiu cum să-i răspundă la întrebare. Aşteptă o clipă înainte de a i-o adresa pe următoarea. Susanne se simţi analizată. Invadată. Ca şi cum el ar fi căutat ceva adânc în interiorul ei. îşi simţea obrajii arzând. Sau probabil era doar băutura. Doamne, băuse destul de mult, nu-i aşa? Spera doar că nu se vede. Că nu va spune ceva ce va ajunge să regrete.
— Te-ai dus direct acasă?
— Da.
Apoi ea râse.
— Ce este aşa de amuzat?
— Even mi-a pus aceeaşi întrebare mai devreme.
— Da?
— Da, răspunse ea şi-şi dădu ochii peste cap. Micul domn poliţist.
Mork păru să se gândească la asta.
— înainte să moară, Mari scria pentru ziarul liceului un articol despre Even şi Jimmy Tollefsen, continuă el.
Susanne simţi o durere ascuţită în piept.
— A vorbit vreodată cu tine în acest sens?
— Nu.
— Eşti sigură?
— Bineînţeles că sunt sigură.
— Nu te-a întrebat nici despre accidentul tău de maşină?
Ea îl privi.
— Şi de ce-ar fi făcut asta?
Ea-şi auzi metalul din voce.

— Doar întrebam.
— Nu, răspunse ea repede şi un pic prea tare. Nu m-a întrebat. Şi te cunosc, continuă Susanne. Nu *doar* întrebi. Ce naiba are moartea lui Jimmy cu toate astea?
— Nu ştiu. Asta încercăm să aflăm.
— Domnule poliţist, de ce nu-mi spui ce vrei să ştii cu adevărat? Vrei să ştii dacă am omorât-o? Asta este? Permite-mi să îţi cruţ timpul şi să te scutesc de deranj. N-am omorât-o eu. Crezi că sunt nebună? Crezi că sunt un diavol? Aş putea fi o mulţime de lucruri, domnule detectiv, dar nu sunt o criminală nenorocită.
O voce din capul ei voia să spună ceva, dar reuşi s-o alunge. Totuşi, înţelese că-i dăduse de gândit.
— Mai era şi altceva?
îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia.
— Ai plecat de la liceu însoţită?
Oftă adânc.
— Nu.
— Ce ai făcut azi-noapte?
Susanne pufni.
— Depinde ce înţelegi prin „azi-noapte”.
— Ce zici de miezul nopţii?
— Eram la Knut.
— E vreo şansă să ne confirme?
Ea râse.
— Probabil că nu. Lucra, ca întotdeauna. Dar sunt al naibii de sigură că nu eram sub podul de cale ferată, omorând în bătaie un puşti de vârsta fiului meu.
Yngve încuviinţă. Apoi aşteptă o vreme, înainte de a se ridica.
— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Susanne! Şi chiar n-a durat mai mult de două minute.
— Mi s-a părut mult mai mult.Stai să înţeleg, spuse Imo.
Stăteam la el în living. Eu aveam în mână un pahar de cola, iar Imo, o ceaşcă de ceai. Era trecut de unşpe jumate, dar eram oricum, doar obosit nu.
— O tipă supersexy îţi oferă servicii complete şi tu... spui nu?

Am schiţat un zâmbet în timp ce redăm întregul incident în minte. Aveam nevoie să-l analizez, tocmai de aceea mă urcasem pe bicicletă şi pedalasem până aici, după ce plecasem de la petrecere. Cu Imo puteam vorbi oricând despre orice.
Unchiul meu clătină din cap, sceptic.
— Când aveam vârsta ta, Even, era destul de greu şi doar văd nişte ţâţe. Vorbim de Fort Knox. încuiat şi sigilat din cap până în picioare.
Am râs.
— Lucrurile sunt un pic diferite în zilele noastre, Imo.
— Doamne, ce n-aş da să am din nou şaptesprezece ani!
Luă o gură de ceai şi-şi încrucişă picioarele.
— Două chestii, spuse el ridicând degetul arătător. Unu, viaţa nu-ţi oferă adesea multe cadouri care să constituie o sursă de satisfacţie, atâta timp cât ai sânge în instalaţie. Acceptă-le. Cu ambele mâini. Oricând poţi.
Am rânjit, apoi am început să râd.
— Doi.
Imo ridică un alt deget.
— Un domn nu spune niciodată nimic.
Acum era serios.
— Asta rămâne între tine şi Ida. Chiar dacă experienţa nu va dăuna niciodată reputaţiei *tale,* nu-i la fel şi pentru ea.

Ştiam la ce se referă. Bârfele se răspândeau rapid, mai ales într-un loc ca Fredheim. Ieşirea ei mă făcuse să mă întreb cât de adevărată fusese totuşi prietenia dintre Mari şi Ida. Era aproape ca şi cum ar fi fost geloasă pe Mari, nu neapărat din

cauza mea. Şi dacă Ida *era* cu adevărat geloasă..

.Nu, mi-am spus, oprind imediat gândul. Ida n-ar fi putut niciodată să-şi omoare cea mai bună prietenă. N-ar fi putut niciodată să fie complice la asasinarea lui Johannes. Sau a lui Borre, de altfel.

Sau ar fi putut?

Oamenii erau capabili de o mulţime de lucruri când erau destul de furioşi.

— Even, există trei lucruri pe care nu trebuie să i le faci niciodată unei fete, spuse Imo.

în mod clar, asta era noaptea în care unchiul meu scotea nestemate de înţelepciune.

— Unu, nu răspândi zvonuri false despre o fată. E o răutate. Doi, ai o singură relaţie cu o fată la un moment dat. Şi trei... îşi ţinu al treilea deget în aer şi făcu o scurtă pauză psihologică, pentru efectul dramatic: N-o loveşti. în niciun caz. Dacă un tip se ia de tine, îl pocneşti. Dar nu pe o fată. Niciodată.

Am încuviinţat.

— Toată viaţa ai trăit după aceste reguli, Imo?

— Da.

Luă o înghiţitură de ceai.

— Mai ai multe de învăţat, campionule.

Mâna îi tremura din nou.

— Cum te-ai înţeles cu poliţia? l-am întrebat.

Toată seara nu mă gândisem decât la mănuşa din piele a lui Imo.

— Păi... cred că a mers bine, spuse el. încă îmi mai caută mănuşa.

— Nu crezi că te suspectează de... ?

— Nu, nu, răspunse Imo fără nicio ezitare. Deloc.

Zâmbi. Apoi se ridică în picioare.

— E târziu şi mâine ai cursuri, nu?

Am încuviinţat.

— Mama ta mă va omorî dacă va afla că ai stat aici la taclale până la miezul nopţii.
Am ridicat privirea spre el.
— Spui asta mereu, nu-i aşa?
— Ce anume?
— Maică-ta te va omorî dacă se întâmplă una sau alta.
— N-o crezi în stare? întrebă Imo şi-mi făcu semn cu ochiul. Hai, pleacă acum! Du-te!

Afară era întuneric beznă când am plecat spre casă. Din fericire, drumul principal spre Fredheim era luminat. în timp ce mergeam cu bicicleta, m-am gândit la Ida şi la ţipătul ei sălbatic, dar apoi zgomotul unei maşini din spatele meu mi-a atras atenţia. Traficul nu era neobişnuit, chiar şi la acea oră, dar am observat că sunetul motorului era constant - nu se auzea apropiindu-se.

M-am uitat peste umăr. Maşina era la vreo sută de metri în spatele meu. Doar poziţiile erau aprinse. Şi avusesem dreptate, *ţinea* ritmul cu mine. Distanţa făcea să-mi fie greu să-mi dau seama ce fel de marcă era, mai ales că toate maşinile noi mi se păreau la fel. Dar cu siguranţă era o maşină, nu o dubă sau un camion.

Am încetinit. La fel şi maşina.

M-am oprit complet din pedalat. Mi-am pus picioarele în pământ.

Maşina s-a oprit şi ea.

Am încercat să mă uit bine la şofer, dar parbrizul era întunecat. M-am gândit să mă întorc şi să merg spre el, doar pentru a vedea ce s-ar întâmpla, dar am decis să nu. Prea riscant. în schimb, m-am urcat din nou în şa şi am pedalat cât de repede am putut spre Fredheim. Din când în când, câte o maşină venea din direcţia opusă. M-am întrebat dacă ar trebui să-l sun pe Imo, să-mi vină în ajutor. Zilele astea lumea îmi spusese mai mult sau mai puţin direct, deşi doar on-line, că într-un fel sau altul va face dreptate celor morţi. Nu m-am

gândit că cineva chiar ar face într-adevăr ceva. Dar acum nu mai eram atât de sigur.

Coapsele îmi ardeau din cauza efortului, dar aveam viteză bună şi mă apropiam de Fredheim. În spatele meu, maşina continua să păstreze distanţa. Dar apoi am fost sigur că se apropia - o auzeam cum accelerează. N-aveam unde să mă duc. Nicio cărare la marginea drumului pe care să cotesc. Vuietul motorului se apropia din ce în ce mai mult şi, în cele din urmă, o maşină a trecut pe lângă mine.

Nu era aceeaşi.

Era un BMW. Presiunea aerului aproape că m-a trimis în şanţ pe marginea şoselei, dar am reuşit să mă ţin strâns de ghidonul bicicletei şi să mă opresc înainte să cad. Când maşina a trecut pe lângă mine, am simţit cum ceva umed mă loveşte peste faţă. Era rece şi mirosea a alcool. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că fusesem stropit din cap până-n picioare cu lichid de parbriz.

— La dracu'! am spus în timp ce mă ştergeam cu mânecile hanoracului.

Trebuie să fi fost intenţionat, dar întrebarea era dacă şoferul idiot ştia că
sunt eu sau dacă ar face aşa ceva oricărui biciclist. Am auzit că se mai întâmplă.

M-am uitat în urmă. Aceeaşi maşină care mă urmărise mai devreme redusese distanţa. M-am întrebat dacă ar trebui să aştept să treacă, dar în schimb, am hotărât să merg mai departe.

Când am ajuns la benzinăria de la marginea oraşului, m-am simţit uşurat. Vor fi oameni acolo - era deschis 24/24.

Am ieşit de pe şosea şi am ajuns la gară. Un tip făcea plinul la maşină. Un altul ieşea din magazin, mâncând un hot-dog. M-am oprit în spatele uneia dintre pompele de benzină şi am aşteptat ca maşina din spatele meu să treacă şi să prindă viteză. M-am uitat cu atenţie la plăcuţa de înmatriculare: CJ45025. Mi-am scos telefonul şi am căutat numărul. Era înregistrat la un dealer auto aici în Fredheim.

Ştiam doar o persoană care lucra la un dealer auto din acest oraş.
Frode Lindgren. Tatăl lui Mari.
Oare mă urmărise?
Când am fost sigur că maşina se îndepărtase suficient, m-am întors la bicicleta mea. Eram gata să traversez podul de cale ferată, când mi-a sunat telefonul. M-am oprit şi l-am scos din buzunar.
Era Oskar.
— Frate! a zis el când am răspuns. Aruncă o privire la postarea ta de ieri de pe Facebook!
— Bine..., am spus, simţind imediat cum inima începea să-mi bată puternic.
Oskar nu aducea veşti bune, o simţeam în vocea lui.
— Vezi comentariul Ninei! a adăugat el.
— Bine, am repetat. Te voi suna.
Am derulat postarea. Nu mi-a luat mult să găsesc comentariul la care se referea Oskar. Când l-am citit, mi-a picat faţa.
Şi Even spune că nu a fost acolo în noaptea aia? Vedeţi la 01.23 din clip.
Nina era o fată din clasa mea. Ba chiar mă etichetase; voise să-i văd comentariul. Unii oameni îi răspunseseră: *Căcatl; WTF; Ştiam eu,futu-i*|
Am înghiţit şi am apăsat pe play. Videoclipül era de la concert. începea în mijlocul soloului lui Johannes, declaraţia sa de dragoste pentru Fredheim. Sunetul era praf, din cauză că videoclipül fusese filmat din spatele sălii, în spatele rândurilor de scaune, dar era destul de uşor de observat că toată lumea asculta cu atenţie. Nimeni nu făcea glume, şoptind sau răspunzând la sms-uri. Johannes era într-adevăr în elementul său acolo pe scenă.
Am urmărit ceasul afişat pe ecran. Un minut. Am aşteptat cu nerăbdare să ajungă la 01:23.
01:10 a devenit 01:20.
Apoi 01:23.
Şi atunci l-am văzut.

Nu era multă lumină în partea din spate a sălii, aşa că era greu să-i distingi faţa, dar aparatul de filmat oferea suficientă lumină ca să pot vedea ceafa cuiva, un puşti care purta o şapcă de baseball şi o geacă de blugi.
Gândurile m-au asaltat din toate direcţiile.
— Dumnezeule! am şoptit.
Era... eu.
Cel puţin, cu siguranţă aşa arăta. Era jacheta mea de blugi sau una aproape la fel. Persoana avea aceeaşi înălţime ca mine. Aceeaşi şapcă de baseball precum cea pe care o purtam uneori.
Am derulat înapoi înregistrarea câteva secunde pentru a vedea dacă i-aş putea observa mai bine faţa.
Nu. Avea capul întors spre scenă.
Am oprit din nou videoclipül şi am citit toate comentariile de mai jos.
Ochii mi s-au oprit brusc asupra comentariului unei fete pe nume Ylva. Habar n-aveam cine e Ylva, dar ceea ce scrisese ea mi-a făcut inima să-mi sară din piept.
Idioţilor. Ăla nu-i Even. E frate-su

1.

.ACUM

— Dă-mi voie să te opresc chiar aici!

Domnişoara Hâkonsen îşi flutură mâna prin aer, de parcă e o majoretă sau ceva de genul. Aproape mă face să râd, dar gravitatea situaţiei mă aduce imediat cu picioarele pe pământ.

— Ştiai că fratele tău urma să fie acolo în noaptea aceea?

— Chiar nu credeam că va fi acolo. Cu ceva timp înainte de concert, mama îl întrebase dacă vrea să vină, dar el doar râsese urâcios şi refuzase invitaţia. Concertele de genul ăla nu erau pasiunea lui.

— Şi totuşi, era acolo.

— Da. Era acolo.

— Ce părere ai avut, când ai văzut clipul?

Mă gândesc o clipă la răspunsul meu.

— Ei bine, aşa am înţeles cum de oamenii au putut crede că pe mine mă văzuseră acolo. De la distanţă, eu şi fratele meu nu suntem prea diferiţi. Avem aproximativ aceeaşi înălţime. Şi aveam aproape acelaşi fel de geacă de blugi. Aceeaşi şapcă de baseball. O mulţime de lucruri s-au lămurit când l-am văzut.

— Ai crezut, în acel moment, că fratele tău ar fi putut fi cel din spatele întregii poveşti?

— Ei bine, întrebările m-au lovit destul de repede. Ce făcea Tobias acolo? El îi omorâse? Cred că era foarte normal.

Domnişoara Hâkonsen încuviinţează.

— Şi apoi ce ai făcut?

— M-am dus acasă. Să-l iau la întrebări.

ATUNCI

Eram la periferia oraşului Fredheim, nu departe de locul unde Borre Halvorsen fusese ucis. Gândurile mi-o luaseră razna. Am apăsat din nou pe play şi am urmărit videoclipül până la capăt, dar n-am văzut unde s-a dus fratele meu. însă am văzut-o pe Mari, în colţul îndepărtat din dreapta al ecranului. Şi aproape am căzut în genunchi.

2.

N-ar fi trebuit să mă ia prin surprindere. Ştiam că fusese acolo. Dar totuşi, era ciudat să o revăd. Parcă era încă în viaţă. Avea un aparat foto de gât. Părea concentrată pe munca pe care o avea de făcut. Când a dispărut din imagine, am oftat adânc.

Iat-o acolo, cu doar o oră şi jumătate înainte ca cineva s-o omoare. M- am întrebat dacă avea idee că e în pericol în timp ce se învârtea pe acolo, încercând să se comporte ca un ziarist profesionist. Se temuse de cineva? Ştia că s-ar putea întâmpla ceva? Probabil că nu. Urma să realizeze un interviu. Apoi să se ducă acasă şi să continue să se ascundă de mine.

M-am gândit iarăşi la fratele meu. Da, apăruse la liceu semănând un pic cu mine; dar de aici nu era un salt uriaş în minte să cred că mi-a omorât fosta iubită şi pe vedeta concertului din liceu? Pedalând spre casă, am încercat să găsesc o formă de a-l descoase. M-am gândit să-l sun pe Imo, doar pentru a-i cere sfatul, dar m-am răzgândit.

Când am ajuns în faţa casei noastre, am ridicat ochii spre fereastra camerei lui Tobias. O lumină albăstruie pâlpâia pe pereţi. Am intrat, mi-am turnat un pahar mare cu apă, l-am băut dintr-o înghiţitură, apoi m-am dus să-i bat la uşă.

— Pleacă! a strigat Tobias.

— Eu sunt, am zis.

— în spatele uşii, se auzea zgomotul maşinilor trosnind şi zdrobindu-se de ceva. Grand Theft Auto, probabil. Tobias nu răspunse. Am bătut din nou la uşă şi am încercat să intru în camera lui. Uşa era încuiată. Apoi zgomotele încetară: el întrerupsese jocul. L-am auzit venind să deschidă.Sal! a zis. L-am privit în ochi. Oare Tobias îmi omorâse iubita? Ar fi putut face într-adevăr un lucru atât de oribil?

— Ce-i? a întrebat.

Privirea lui mi-a dat de înţeles că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— De ce ai încuiat uşa?

Nu m-am putut gândi la nimic altceva mai bun de spus.

— N-am chef să dea buzna mama. Vrei ceva?

M-am uitat peste umărul lui. Camera lui era şi mai dezordonată decât a mea, dacă putea fi posibil.

— Voiam doar să vorbesc cu tine, i-am spus, susţinându-i privirea.

Tobias oftă zgomotos.

— Despre ce?

Am aşteptat o clipă, înainte să spun:

— Concertul de la liceu.

Tobias îşi înclină uşor capul, de parcă ar fi încercat să afle ce voiam să spun şi cum ar trebui să răspundă.

— Am crezut că nu-ţi plac concertele din liceu.

Tobias se mulţumi să mă privească. Mă aşteptam să se repeadă la mine, dar rămase acolo unde era, fără să scoată un cuvânt. Expresia din ochii lui redevenise obosită şi plictisită - de parcă nici nu mai conta dacă eram sau nu acolo. Arăta de parcă ar putea adormi în orice moment.

— Po' să intru?

Se gândi câteva secunde, apoi deschise uşa larg, oftând din nou, de parcă a fi în compania fratelui său ar fi fost cea mai nasoală chestie din lume. Trecu prin spatele meu ţinându-şi capul plecat în pământ şi umerii încovoiaţi, şi se trânti neglijent pe scaunul lui preferat. Lângă el zăceau farfurii pe podea. Pahare, sticle, o pungă mototolită de chipsuri. Am numărat patru perechi de pantaloni pe podea. Părea că tocmai şi le dăduse jos pe toate.

— Chiar ar trebui să mai aeriseşti puţin aici.
Tobias nu răspunse.
Nu ştiam când începuse - sau de ce - sau dacă fuseserăm vreodată apropiaţi, Tobias şi cu mine, dar nu-mi puteam aminti când vorbiserăm ultima dată despre ceva adevărat şi serios. Altceva în afară de scurtăturile de la Call of Duty sau ce fel de pizza voiam să comandăm. Nu vorbiserăm niciodată de mama, de exemplu. Sau de tata. Sau de Knut Cel Idiot, care uneori dormea la noi acasă.
încă mai stăteam în picioare, în mijlocul camerei.
— De ce te-ai dus la concert, Tobias?
Fratele meu îşi ridică privirea spre mine.
— Am nevoie de un motiv?
— în mod normal, nu. însă de data asta, da.
— Nu trebuie să mă justific în faţa ta.
— Ba da, trebuie, pentru că majoritatea oamenilor din acest oraş cred că eu mi-am ucis fosta iubită şi unul dintre motive ar putea fi faptul că te-au văzut acolo. Au crezut că tu erai eu. Borre Halvorsen te-a văzut chiar la una dintre ferestre - fereastra pe care poliţia crede că a fugit criminalul. Trebuie să ştiu ce dracu' faceai acolo, Tobias!
Fratele meu luă stickul şi începu să joace din nou GTA. I-am smuls-o din mână şi am dat cu ea de pereţi. Telecomanda se sfărâmă în Dumnezeu ştie câte bucăţi.
— Whatthefuck?!
Tobias se ridică în picioare. Ştiam că poate să iasă urât. Avuseserăm bătăile noastre de-a lungul anilor şi probabil îi tăbăcisem fundul de patru'ş'nouă de ori din cincizeci. Totuşi, acum lucrurile erau diferite. Tobias era mai mare. Mai puternic. Fără îndoială, adunase numeroase motive pentru a se răzbuna pe mine. întrebarea era cine era mai furios: el sau eu? Şi apoi, un gând neplăcut îmi dădu fiori pe şira spinării: care dintre noi era mai capabil să facă ceva într-adevăr violent? Ce se întâmpla dacă fratele meu era într-adevăr un fel de psihopat?
— Am văzut un videoclip cu tine, i-am spus, forţându-mă să fac un pas înainte; eram chiar în faţa lui. Aşa că spune-mi!

Dacă l-aş fi împuns cu degetul în piept, ar fi explodat. Lucrurile ar fi mers din rău în mai rău. Totuşi, aproape simţeam cum îmi sar scânteile din ochi, motiv pentru care Tobias bătu puţin în retragere.

— Bine, am fost acolo, recunoscu el în cele din urmă. Şi ce dacă? Am vrut să ascult concertul. Ce pana mea e nasol la asta?

— Nu te cred. Nu-i genul tău de concert. Nu e genul tău de muzică. *De ce*-ai fost acolo, Tobias? Ştiu că mama nu ţi-a cumpărat bilet.

îşi coborî privirea.

— Răspunde-mi! am urlat atât de tare, încât fratele meu a aproape a tresărit.

— M-am dus la plimbare şi m-am trezit la liceul tău. Ştiam că mama şi Imo sunt acolo, aşa că m-am gândit să văd dac-aş putea intra. Şi-am reuşit. Nimeni nu păzea uşa. Nu credeam că o să mă vadă cineva. în mod normal, nu o face nimeni.

— Ai trecut chiar prin faţa cuiva care filma concertul, nenorocitule!

Niciun răspuns la asta.

— Ai vorbit cu Mari?

Tobias nu spuse nimic, doar continuă să-şi ţină privirea în pământ.

— Ai vorbit?

Am făcut un pas mai aproape. Tot nu spunea nimic.

— Cât timp ai stat acolo?

— Nu-mi amintesc, răspunse el, ridicând din umeri.

— Ai plecat înainte să se termine concertul?

Din nou, Tobias aşteptă o clipă înainte de a răspunde:

— Da.

— Cum ai ajuns acasă?

— Pe jos.

— Ai mers direct acasă?

— Nu-mi amintesc.

— Nu-ţi aminteşti?

Nu mi-am putut crede urechilor. M-am uitat la el, încercând să aflu dacă- mi zicea sau nu adevărul. Era greu de spus. Dar nu avea nicio logică - nu-şi amintea nici măcar detaliile banale.

— Iubita mea a fost ucisă în noaptea aceea, în caz c-ai uitat.

Vocea îmi tremura.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş strădui mai mult să lămuresc lucrurile.

Tobias se retrase un pas şi aproape căzu pe spate în pat.

— M-am plimbat o vreme, apoi m-am dus acasă. Trebuie să fi fost aproape de miezul nopţii. Nu ştiu. Asta te face fericit, Sherlock?

Mi-am trecut degetele prin păr şi am oftat adânc. Aşadar, Tobias lipsise de acasă un timp mai mult decât suficient pentru a-i ucide pe Mari şi pe Johannes. Şi fusese la liceu.

L-am privit o clipă.

— Nu te cred, Tobias. Nici măcar o clipă.

El a răspuns uitându-se din nou la podea. Şi m-am gândit: Oare acesta este momentul în care va mărturisi?

— Io... io am spart o maşină.

Mi-a picat faţa. Parcă cineva înfipsese un ac în mine.

— Dumnezeule, Tobias! Asta era tot ce puteam spune.

Dar când am înţeles realitatea a ceea ce făcuse el de fapt, m-am supărat
iar.

— Pentru ce dracu' ai făcut asta? Tobias ezită, apoi spuse:

— Era... un iPad, înăuntru, pe banchetă. Iarăşi mi-a picat faţa.

— Un iPad?

Nu ştiam ce să cred sau ce să spun. M-am uitat prin camera lui.

— Dar ai deja un iPad...

— Da, dar...

Se uită în altă parte. îşi frământă mâinile.

— Aveam nevoie de bani.

— Bani? Pentru ce?

— Nu-i treaba ta.

— Hm, ba eu cred că este. Acum e, oricum, îşi îndreptă ţinuta şi-şi trase umerii în spate.

— Deci, o să-mi spui? am insistat.
— Nu.
Am vrut să-i dau un pumn. Să-l bat până scot adevărul din el, dar am reuşit să mă stăpânesc.
— Şi, l-ai vândut? Asta spui?
— Da.
— Cui?
— Mai contează?
L-am privit câteva secunde. Deci aşa stătea treaba. Fratele meu era hoţ. Un hoţ nenorocit.
M-am întors şi m-am îndreptat spre uşă.
— îmi datorezi un stick, futu-i! strigă el după mine.
Am trântit uşa, am coborât în camera mea şi m-am aşezat pe pat. Borre îl văzuse pe fratele meu la una dintre ferestrele liceului. Cred că fusese acolo, căutând ceva de furat, m-am gândit. Hoţ nenorocit!

Eram sigur că zvonurile se răspândeau şi mai rapid acum - toată lumea ştia că Tobias fusese la liceu. Nu am vrut să intru online să văd comentariile. Tot ce puteam spera era că nimeni nu-i spusese încă mamei, dar ştiam că era doar o chestiune de timp.

Mi-am pus căştile şi am încercat să ascult muzică o vreme, sperând că muzica va bloca vârtejul gândurilor. Dar când am oprit-o, niciuna dintre melodiile ascultate nu mi-a rămas în minte. în schimb, auzeam doar vocea lui Johannes, cântând o melodie care părea şi mai emoţionantă, acum, că murise. Am ghicit c-o vor cânta la înmormântarea lui.

Doamne, înmormântarea!

Nici măcar nu mă gândisem că Mari şi Johannes vor trebui să fie îngropaţi. M-am întrebat dacă va exista un serviciu funerar comun sau dacă familiile vor dori să-i îngroape separat. Oare ce-ar spune părinţii lui Mari dacă aş apărea la înmormântare? Voiam să-mi iau rămas-bun de la ea aşa cum se cuvine. N-aveam voie?

Şi dacă nu, ce altceva puteam face? A nu face nimic însemna agonie. Aş încerca să-l găsesc pe cel care a ucis-o, m-am gândit. Nu doar ca să-mi spăl reputaţia, ci pentru că Mari merita asta. Adevărul era că într-adevăr n-ar trebui să mă amestec. Poliţia

trebuia lăsată să-şi facă treaba. Dar n-ar strica să mă uit în jur, să fiu atent. Şi încă nu eram 100% sigur că fratele meu spunea adevărul. Despre orice.

Voi arunca o privire în camera lui, m-am gândit. Mâine, după ce va pleca la şcoală.

Dumnezeule!

1.

Doar gândul de a-i umbla prin lucruri, de a căuta indicii sau semne c-ar putea fi un criminal, îmi făcea greaţă.Chipul lui Weedon, IT-istul roşcat, apăru pe ecranul computerului lui Yngve într-o fereastră pop-up. Trimitea mesaje live online, în loc să vină de după colţ să vorbească.

— Hei, şefu'! Mă gândeam eu că vă găsesc tot la muncă.

Âse îl privi de pe scaunul situat de cealaltă parte a mesei. Trecuseră câteva ore de când ea îi spusese să plece acasă, dar el o ignorase şi începuse să recitească interogatoriile, căutând observaţii sau indicii pe care nu le analizaseră suficient de profund. Până acum, nu descoperise nimic nou.

— Am reuşit să rezolv telefonul lui Mari.

— OK. Ai găsit ceva interesant pe el?

— Hm... chiar avem voie să-i citim mesajele şi să-i studiem aplicaţiile? Nu trebuie să ne adresăm la Facebook sau la Apple şi...

— Da. Sunt sigur că trebuie. Dar va dura o veşnicie pentru a obţine un răspuns şi s-ar putea să nu primim nici măcar un „da”.

Yngve se feri de privirea lui Âse.

— Doar aruncă o privire rapidă. Mari nu mai avea telefon în ultimele patruzeci şi opt de ore de viaţă şi s-ar putea să fie esenţial pentru noi să ştim cu cine comunicase pe Facebook sau Messenger sau cum naiba se cheamă - chestiile pe care le folosesc copiii de azi.

Weedon ezită o clipă, apoi îşi îndepărtă privirea de la camera video. Se auzi cum tastează - cu viteza sa întotdeauna mare.

— Să începi cu WhatsApp. Dacă folosea.

— Folosea, zise Weedon. Vreţi să vă citesc numele tuturor persoanelor de pe lista ei?

— Mai întâi doar pe cele mai recente.

— OK.

Acum Weedon derula conversaţiile WhatsApp afişate pe ecranul telefonului lui Mari.

Avea destul de puţine grupuri de chat, începu el. A fost multă activitate în ziua concertului de la liceu, dar Mari nu s-a implicat. Cel puţin nu în acest grup în particular.Yngve se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii.

— Sunt... unu, doi, patru, şase, opt... *doisprezece* oameni în următorul grup, continuă Weedon. Toate fete.

— Avem idee despre prietenele ei, spuse Yngve. Concentrează-te asupra băieţilor.

— Bine.

Trecură câteva secunde.

— Le voi spune numele cu voce tare, pe măsură ce le citesc mesajele.

Yngve deveni nerăbdător. Iar faptul că Âse îl ţintuia în continuare cu privirea, având sprâncenele ridicate, nu-l ajuta deloc.

— Rămâi la cei cu care Mari discuta pe chaturi private.

— OK.

în timp ce aştepta, Yngve găsi un pix cu arc şi începu să se joace cu el, apăsându-l neîncetat.

în cele din urmă, Weedon spuse:

— în ziua în care a murit, Mari a comunicat cu Johannes Eklund...

Despre ce?

— Staţi să văd...

încă o clipă.

— Nimic important, se pare, doar câteva lucruri despre concert. Mari voia să-i confirme că vor realiza interviul după aceea. Johannes a fost de acord. Chiar i-a trimis un zâmbet.

— Bine. Cu cine mai vorbea Mari?

— Staţi să văd...

Yngve desenă un cerc mare în blocnotesul său.

— Tatăl ei a încercat să o contacteze, spuse Weedon. *Bună. Nu-mi răspunzi la apeluri, aşa că încerc să te contactez aici. Ne putem întâlni undeva⁰! Să vorbim⁰!*

Să vorbească despre ce? gândi Yngve.

— Când a fost asta? întrebă el.

— Duminică. Cu o zi înainte să moară, răspunse Weedon, scărpinându- se în cap.
— Hm! murmură Yngve.
Să ia legătura cu Frode Lindgren devenea din ce în ce mai urgent. încă nu-i răspunsese la apeluri.
— Mari discutase mult cu Even Tollefsen, continuă Weedon. Trebuie să existe mii de mesaje între cei doi. Totuşi, în acele ultime două zile, ea nu i-a mai răspuns. Se pare că el era destul de disperat să primească răspunsuri de la ea.
Până acum, povestea lui Even confirmă descoperirile de pe telefonul lui Mari, se gândi Yngve.
— O...! exclamă Weedon.
— Ce e?
— Mari a avut o discuţie privată cu un alt Tollefsen.
— Cine?
— Tobias.
Fratele lui Even, îşi spuse Yngve.
— Despre ce naiba discutau *eil*
— Staţi să văd...
Din nou, lui Weedon îi trebui jumătate de minut să parcurgă mesajele.
— Dialogul lor începuse cu puţin timp în urmă. Acum vreo cinci sau şase săptămâni. Mari îl contactase pentru că avea nevoie de câteva fotografii cu Even pentru un articol pe care intenţiona să-l scrie.
Cel pentru ziarul liceului, se gândi Yngve în timp ce aştepta ca Weedon să continue.
— Mari spunea că ezita să-l roage direct pe Even, pentru că nu voia ca el să-i dea doar fotografia *lui* preferată. Ea voia fotografii din copilăria lui, de preferinţă unele mai jenante, deoarece intenţiona ca articolul să fie amuzant. Spera că Tobias i-ar fi putut aduce nişte fotografii agreabile pentru toată lumea - în afară de Even. Apoi mai sunt în mesaje câteva zâmbete şi lucruri asemănătoare. De asemenea, Mari voia să ştie dacă Tobias i-ar fi putut face rost de una sau două fotografii cu Jimmy. Tatăl lor.

Nimic în neregulă cu asta, se gândi Yngve. Şi nici cu articolul pe care Mari îl scria despre Jimmy.

— Tobias a promis că va încerca. Apoi au trecut câteva săptămâni înainte să-i confirme că găsise nişte fotografii foarte mişto. Mari se entuziasmează. Sunt de acord să se întâlnească.

— Când?

— Cu o săptămână şi un pic în urmă.

— Nimic mai recent?

Degetul mare al lui Weedon coboară iar pe mesajele afişate pe ecranul telefonului.

— Ei bine, da.

Trecură câteva secunde.

— Tobias i-a scris lui Mari vinerea trecută - cu trei zile înainte de moartea ei - că aflase ce grupă sangvină avea Jimmy.

— Ce?

— Aşa scrie.

Yngve îşi scărpină ceafa.

— Mari îi ceruse această informaţie?

— Nu ştiu. Din mesaj nu-mi dau seama.

Probabil discutaseră despre asta când se întâlniseră, se gândi Yngve. Era singura explicaţie plauzibilă.

— Au vorbit şi în noaptea în care Mari a murit.

Yngve se ridică de pe scaun.

— Ce şi-au spus?

— *Ea* n-a spus nimic. Tobias era cel care voia s-o vadă. El o rugase de câteva ori să se întâlnească, fără să primească niciun răspuns din partea ei.

— Hm! Altceva?

— Nu, asta a fost tot.

Yngve îi ceru lui Weedon să verifice şi celelalte aplicaţii ale lui Mari. Dar nu găsi nimic deosebit de interesant.

După ce Weedon dispăru de pe ecranul calculatorului lui Yngve, Âse continuă să-l privească.

— Ştiu. Nu este cel mai corect mod de a acţiona.

Âse zâmbi. Pentru că lui Yngve îi plăcea să nu respecte protocolul. îi plăcea să fie neascultător. Şi el îi zâmbi.

— Ăsta este noul eu. Nu ştiu dacă e un lucru bun sau rău.
în anii care trecuseră de când Âse primise pentru prima dată diagnosticul de cancer la sân şi până în ziua în care murise, ei încercaseră să se pregătească pentru inevitabil. Discutaseră mult despre moarte, dar întotdeauna într-o manieră detaşată, de parcă moartea ar fi fost ceva teoretic. Mai mult Âse îi amintea de lucrurile practice pe care trebuia să le facă: să ungă cu ulei masa de lucru din bucătărie la fiecare doi ani sau să schimbe furtunul de gaz de la grătar.

1.

Desigur, existaseră semne fizice ale decăderii ei lente, dar constante, însă amândoi acceptaseră cumva moartea cu un fel de seninătate - spre marea surprindere a lui Yngve. Era aproape ca şi cum nu credeau într-adevăr că se va întâmpla, că totul era un fel de farsă şi c-ar putea trece cumva cu bine şipeste asta. Aşa cum făcuseră de obicei în privinţa celorlalte lucruri.

Cu patru săptămâni în urmă, în ziua în care Âse murise, realitatea parcă îl lovise în sfârşit. Yngve se agăţase de fiecare oră, de fiecare minut în care ea continuase să trăiască, deşi îşi dorise ca suferinţa ei să ia sfârşit. Yngve ştia că asta e viaţa - mersul lumii dar tot o blestemă. Nu aşa ar fi trebuit să fie. Pentru el n-avea niciun sens că unii oameni se vor bucura de viaţă până la o sută de ani, în timp ce alţii abia dacă apucau să trăiască până la şaisprezece sau până la şaizeci şi doi de ani.

Apoi, Yngve dorise să ţipe, pentru că era atât de al dracului de nedrept. Voise să urle, pentru că *soarta* era atât de nedreaptă. Nu fusese în stare să se oprească din plâns. Dar probabil asta îl ajutase să meargă mai departe. Fără lacrimi, focul care i se dezlănţuise în piept l-ar fi mistuit.

O privi pe deasupra biroului. Zâmbetul ei se stinsese. Dar dragostea lor nu va dispărea niciodată şi nici durerea lui. Urma doar să se schimbe şi Yngve acceptase. La fel şi Âse. O spusese de atâtea ori.

Voi fi acolo, cu tine, lângă tine, în sufletul tău. Şi-mi vei simţi mâna în inima ta, în loc s-o simţi pe piept.

Ea dispăru în neant, cum obişnuia să facă zilele astea, fără niciun avertisment.

Yngve luă o decizie. Trebuia s-o lase deoparte pentru o vreme. Trebuia să închidă uşa camerei unde toate culorile erau sumbre. N-avea de gând să o încuie şi nici să arunce cheia, nu. Ci să o păstreze la gât, cât mai aproape de inimă. Şi, la momentul potrivit, să redeschidă uşa.

însă acum avea nevoie să lucreze.

Nu era momentul să jelească.

Mama era deja în bucătărie când am ajuns acolo, citind ziarul şi bându- şi cafeaua de dimineaţă. Speram că nu conţine alcool. GP

se întindea la picioarele ei, cu limba atârnându-i din bot, sperând să prindă una-două bucăţele de mâncare. Ea-l ignora.
— Bună dimineaţa! zise ea.
— 'Neaţa!
— Spune că are un indiciu clar.
— Hm?!
— Poliţia. Spune că are noi dovezi în acest caz.
M-am întrebat ce fel de dovezi erau sau dacă fusese doar o afirmaţie obişnuită a ofiţerilor de poliţie din declaraţia de presă.
— Vreun detaliu?
— Nu. Totuşi, există câteva informaţii despre cât de dificil este acest caz.
M-am întrebat când voi fi iar contactat de Yngve Mork.
Presimţeam că în curând.
— Astăzi lucrezi?
— Da, oftă mama. Trebuie să plec într-un minut sau două.
M-am uitat la ea. N-am văzut niciun semn al beţiei de azi-noapte. Avea pungi sub ochi, ca întotdeauna.
— Fratele tău are de gând să apară astăzi?
Susanne îşi ridică privirea exasperată spre tavan, de parcă Tobias şi-ar fi putut face brusc apariţia pe acolo.
— Nu ştiu.
Am bănuit că Tobias nu va coborî probabil decât după plecarea mea.
Mama se uită la ceasul de pe perete.
— Mă duc să văd ce face.
I-am auzit paşii pe scări, GP urmând-o cu nerăbdare, zgâriind treptele cu lăbuţele. Apoi ciocăni la uşa fratelui meu.
— Tobias, e timpul să te trezeşti!
Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. îl strigă încă o dată şi-i spuse cât e de târziu. Tot niciun răspuns. îi bătu iarăşi la uşă, mai tare de data asta. Acelaşi rezultat.
Am urcat şi eu la etaj. Când am ajuns acolo, mama încerca clanţa uşii.
Era încuiată, la fel cum fusese aseară. GP sărea în jurul gleznelor ei, dând din coadă.

3.

— A început să încuie uşa, spuse mama, mai mult pentru sine. încercă din nou clanţa.
— Tobias!
Mi-am lipit urechea de uşă. N-am auzit nimic. Nicio muzică. Nicio mişcare.
— Tobias! am urlat. Ce naiba se-ntâmplă?
Am încercat să împing uşa. Nu s-a clintit. M-am uitat la mama.
— Ai cheia?
Mama clătină din cap disperată. Mi-am proptit umărul în uşă, dar tot nu s-a clintit, nici măcar puţin. Uşa era veche, din lemn masiv. M-am dat înapoi şi mi-am luat avânt. M-am izbit în uşă. GP a lătrat. Am aruncat o privire în jur, căutând ceva cu care să lovesc clanţa. Am văzut extinctorul pe perete. L-am ridicat, apoi l-am trântit de clanţă cu toată forţa. Clanţa nu s-a rupt.
Am încercat iar. Fără succes. Şi chiar dacă aş reuşi să scot clanţa, m-am gândit că uşa ar rămâne în continuare blocată. Toată chestia ar trebui să se desprindă din balamale. A trebuit s-o lovesc cu piciorul.
GP îmi sări în jurul gleznelor, dornic dejoacă.
— Ţine-l departe de mine! i-am strigat mamei.
Mama luă lesa şi-l forţă pe GP să stea cuminte. Dă tot ce poţi! mi-am spus, la fel ca în filme. Apoi am început să izbesc uşa cu piciorul. Şi am tot izbit-o din răsputeri, la nesfârşit. Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Am lovit-o din nou, în acelaşi loc şi, în cele din urmă, am simţit că uşa e pe cale să cedeze. Am căpătat mai multă forţă şi am izbit-o din nou cu piciorul, cât am putut de tare. încet, uşa s-a prăbuşit.

1.

O clipă, m-am temut să nu se prăbuşească peste frate-miu, m-am temut că adormise, în timp ce juca GTA noaptea, aşezat în acelaşi loc. Dar uşa tocmai căzuse pe un scaun gol. Tobias nici măcar nu era în cameră.în timp ce Even spărgea uşa lui Tobias, prin mintea Susannei treceau mai multe scenarii posibile. Tobias leşinase. Sau murise cumva în timpul nopţii. Se sinucisese. Ani de zile ea fusese bolnavă de îngrijorare din cauza mezinului, crezând că acesta petrecea prea mult timp singur, că nu avea prieteni. Că nu-i păsa de nimic. Cumva, totuşi, nu fusese pregătită pentru asta. Pentru o cameră goală.
Fereastra era închisă, aşa că Tobias n-ar fi putut să se caţere pe acolo. Şi nici nu se trezise devreme, deoarece ea se trezise de la ora 03:15. Probabil el plecase de acasă undeva azi-noapte.
Dar unde se dusese? Şi de ce?
Even coborî treptele în fugă, cu telefonul lipit de ureche. Susanne se duse după el. Trebui să se ţină de balustradă, ca nu cumva să se prăbuşească. Pentru o clipă, îşi zări chipul în oglinda mare din holul de la intrare. Această fiinţă fragilă şi demnă de dispreţ, cu faţa palidă şi ochii mari, rotunzi, arăta ca o vrăjitoare. O vrăjitoare delirantă şi nebună.
— La dracu', nu răspunde! mormăi Even, în timp ce apăsă iar tastele telefonului, punându-l din nou la ureche.
— Salut, Imo! spuse Even, înainte de a-i explica unchiului său ce se întâmplase. Tobias nu-i la tine acasă?
Susanne era prea departe pentru a auzi răspunsul lui Imo, dar îl văzu pe Even înjurând, apoi gândindu-se la el însuşi. Simţea ca şi cum ceva, sau cineva, o sufoca. Nu putea respira.
Tobias plecase.
Fugise?
îi ceruse cineva să ducă undeva în toiul nopţii şi apoi... ?
Susanne închise ochii şi încercă să-şi alunge din minte gândurile negre care o loveau cu toată forţa.
— Mă duc la şcoala lui, îi spuse Even lui Imo.
O scurtă pauză, apoi clătină din cap.
Va fi mai rapid dacă merg cu bicicleta.Mai adăugă ceva, dar Susanne nu-şi putu da seama ce anume. Ea reveni la etaj, înapoi

2.

în camera lui Tobias. Nici acum nu era acolo. Apoi coborî şi-i rosti numele, aşteptându-se să apară dintr-o clipă în alta, de parcă i-ar fi jucat o farsă. Coborî la subsol. Nu-l găsi în cămară. Nici în baie. Nici în dormitorul lui Even.

— Mamă, spuse Even în timp ce Susanne urca iar treptele, cu obrajii în flăcări.

îl căută pe Tobias pe hol, în living; se uită afară pe ferestre, dar el nu era în grădină, nici în faţa casei.

— Totul va fi bine, spuse Even din spatele ei. îl vom găsi.

— Haina lui, spuse Susanne şi intră din nou în hol, la cuierul unde în mod normal îşi atârna hainele. Tobias este încă aici, spuse ea, arătând spre haina lui. Şi pantofii lui. El... trebuie să fi purtat adidaşi. S-a plâns că-i sunt prea mici, dar... trebuie să-i fi încălţat oricum...

Even făcu un pas mai aproape şi-i puse ferm o mână pe umeri.

— Cel mai bun lucru pe care îl poţi face chiar acum, mamă, este să stai jos şi să aştepţi lângă telefon. Fă-ţi o ceaşcă de ceai sau ceva de genul ăsta. Te sun imediat după ce trec pe la şcoala lui.

Susanne îl privi, dar nu se putu concentra asupra ochilor lui. îi observă buzele mişcându-se, dar nu distinse cuvintele pe care le spunea. Da, spunea ceva despre un telefon şi despre Imo care era pe drum.

— Bine, scânci ea.

— Sună-l pe Knut. Spune-i ce s-a întâmplat şi cheamă-l la tine. El te poate ajuta.

Lacrimile îi curgeau şiroaie, dar nu putu scoate un sunet.

— Dar nu sta prea mult la telefon! strigă Even. în caz că te sun.

Susanne încuviinţă, uşor la început, apoi din ce în ce mai puternic. Even
o trase mai aproape şi o îmbrăţişă. Apoi ieşi în grabă.

ACUM

— Chiar credeai că-l vei găsi pe fratele tău la el la şcoală? întreabă domnişoara Hâkonsen.

— Nu chiar. Dar trebuia să fac ceva. Şcoala era locul potrivit de unde să încep să-l caut.

3.

Ea încuviinţează.
— îţi aminteşti la ce te gândeai în drum spre şcoală?
— Ce vreţi să spuneţi?
— Ce părere aveai în legătură cu atitudinea fratelui tău?
— îmi amintesc că m-am gândit că probabil Tobias fugise. Probabil crezuse că-l prind în capcană sau ceva de genul ăsta.
— Şi din ce motiv?
— Din cauza acelui video. Din cauza faptului că fusese văzut la liceu şi la redacţia ziarului liceului - locul din care poliţia spusese că ucigaşul părăsise clădirea în noaptea aceea şi din cauza faptului că Tobias chiar nu avea o explicaţie bună a motivului pentru care fusese acolo.
Domnişoara Hâkonsen încuviinţează din nou.
— Şi fratele tău *era* la şcoala lui în acea dimineaţă?
— Nu, nu era.
— Dar ai vorbit cu oamenii?
— Da. Am vorbit cu ceilalţi copii. Cu profesorii. Ba unul dintre ei chiar m-a ajutat să-l caut. Dar nu l-am putut găsi.
— Profesorul care te-a ajutat; care era numele lui?
— Tom Hulsker.
— Nu-l cunoşteai, nu-i aşa?
— Nu.
— Dar el te cunoştea.
— Ei bine, da. Mă cunoştea datorită tatălui meu.
— Vom reveni la domnul Hulsker puţin mai târziu, spune domnişoara Hâkonsen. Când nu ţi-ai găsit fratele la şcoală - ce ai făcut?
— Am sunat-o pe mama. Deja devenise isterică, aşa că, în schimb, am vorbit cu Imo. Ne-am înţeles ce aveam de făcut în continuare.
— Şi ce anume aveaţi de făcut?
— Aveam să mergem prin oraş, căutându-l. Eu pe bicicletă, Imo cu maşina. Planul era să întreb dacă îl văzuse cineva. în staţia de autobuz, la gară, prin magazinele în care îi plăcea să-şi petreacă timpul, la mall... Am încercat să acoperim cât mai mult teren posibil, cât mai repede.

4.

— Dar nu l-aţi găsit.
Clatin din cap şi spun „nu”.
— Şi atunci ce aţi făcut?
întâlnesc privirea lui Yngve Mork în public.

Am sunat poliţia

.ATUNCI

întors acasă, am găsit-o pe mama întinsă pe canapeaua din living. Knut stătea lângă ea, ţinându-i mâna pe frunte.
— I-am dat un calmant.
Habar n-aveam cum obţinuse Knut asemenea pastile, dar asta nu era chiar atât de important acum. Mama părea relaxată. Cel puţin nu ţipa şi nu mai plângea.
— Totul va fi bine, mamă. îl vom găsi.
M-am gândit la planul meu iniţial pentru ziua respectivă. încă mai eram tentat să merg în camera lui Tobias şi să arunc o privire printre lucrurile sale.
Knut mă privi şi-mi spuse:
— Am putea... hm... să mergem undeva să discutăm?
Knut nu-mi ceruse niciodată nimic, probabil cu excepţia sării, la cină.
— Sigur, am spus, uşor nedumerit. Hai să mergem în bucătărie.
Am luat un iaurt cu lămâie din frigider şi m-am sprijinit de blatul din bucătărie, aşteptând să văd ce avea de zis Knut. Trecu ceva timp până când el deschise în sfârşit gura.
— Mă îngrijorează mama ta.
Mă privi.
— înainte să ajung aici, înainte să-i dau calmantul, a spus că nu mai poate suporta. Nu mai era ea însăşi. A spus că, dacă i s-ar întâmplat ceva şi lui Tobias, n-ar mai putea îndura.
El se uită la mine cu o privire gravă.
— N-ar mai putea îndura? Ce vrei să spui? Că nu s-ar putea abţine să nu se sinucidă?
Knut mă privi câteva secunde.

5.

Da, aşa i-am interpretat afirmaţiile. Cred că e posibil să aibă nevoie de ajutor. Ajutor specializat

— .Mama dramatizează, Knut. Ştii cum le ia pe toate. Dar nu e sinucigaşă, nu ne-ar face niciodată asta, nici mie, nici nouă.

— Probabil ai dreptate. Sunt doar îngrijorat pentru ea.

Am încuviinţat.

— Hai doar să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla! am spus înghiţind cu greu iaurtul.

— Chiar acum se agaţă de speranţa că Tobias se va întoarce acasă şi că încă mai există toate şansele să se întâmple asta.

— între timp, voi avea grijă de ea, mi-a zis. Poate ar trebui s-o iau la mine acasă?

— Bună idee!

Era o mişcare delicată, pentru că mama probabil s-ar fi speriat şi mai mult dacă venea poliţia.

Inspectorul-şef de poliţie Yngve Mork nu purta uniformă când a venit. Doar femeia care-l însoţea.

Imo, care ajunsese cu puţin timp înainte, ieşi să-i întâmpine. îi conduse în bucătărie unde era mai cald.

— Ea e Therese Kyrkjebo, spuse Mork, întorcându-se către poliţistă.

Therese îmi întinse mâna.

Mork se întoarse spre mine.

— Niciun semn de viaţă de la fratele tău?

— Nu, am spus. Nu încă.

— Ce ne poţi spune despre el, Even?

Am respirat adânc.

— Este cu câţiva ani mai mic decât mine. Avem cam aceeaşi înălţime. Păr lung până la umeri, la fel ca al meu. Ochi căprui.

— Mulţumesc, e bine de ştiut! spuse Mork, în timp ce Kyrkjebo îşi lua notiţe. Dar mă gândeam mai mult la personalitatea lui. Ce fel de persoană este?

6.

M-am uitat la Imo în timp ce mă gândeam ce să răspund. M-am întrebat dacă poliţiştii ştiau de reputaţia fratelui meu de la Solstad. Cu câteva săptămâni înainte să ne mutăm înapoi la Fredheim, o fată pe nume Amalie îşi exprimase interesul faţă de el. După părerea fratelui meu, ei doar ieşeau în oraş, dar Amalie era de altă părere. Şi nici nu fusese sinceră cu el. S-a dovedit că nu dorea să se apropie de Tobias decât ca să ajungă la mine. Tobias a fost furios când a aflat. Eu n-am asistat la această scenă, dar se pare că în pauză o înşfacase pe Amalie la locul de joacă, de faţă cu toţi. întâmplarea asta a stârnit mult scandal la şcoală şi mama s-a speriat. Pentru că buni era moartă şi casa ei rămăsese goală, mama a văzut-o ca pe un semn - o şansă de a-l îndepărta pe Tobias de o şcoală şi o comunitate care îl priveau ca pe un posibil agresor.

Le-am declarat agenţilor de poliţie că fratele meu n-avea abilităţi sociale, că n-avea mulţi prieteni.

— Dar despre... relaţia lui cu fetele?

Am înghiţit de mai multe ori, până i-am întâlnit privirea lui Mork.

— Tobias nu avea prietene aici, dacă asta e ceea ce mă întrebaţi.

— Ştii dacă are vreun contact cu fetele, altul decât la şcoală?

— Nu ştiu, am spus, ridicând din umeri. în ultimul timp, cu Tobias n-a fost uşor de vorbit.

Kyrkjebo îşi luă notiţe. Mork aşteptă o clipă sau două înainte de a mă întreba:

— Even... ştiai că fratele tău discutase recent cu Mari?

M-am uitat la el, la Kyrkjebo. La Imo.

— îşi trimiteau mesaje pe WhatsApp.

— Despre? l-am întrebat, înainte ca Mork să aibă ocazia să continue.

— Ei bine, totul a început când Mari i-a cerut ajutorul cu puţin timp în urmă. Ea voia ca Tobias să găsească nişte fotografii cu tine şi cu tatăl tău pentru articolul pe care intenţiona să-l scrie pentru ziarul liceului.

7.

I-am privit din nou, pe fiecare în parte. Nu înţelegeam de ce Mari acţionase astfel, fără ştirea mea. De ce nu-mi ceruse mie fotografiile?

— Şi Tobias a ajutat-o?

Mork încuviinţă.

— Credem că da. Aşa reiese, din comunicarea lor.

Aşadar, Tobias trebuie să se fi întâlnit cu Mari. Să-i dea nişte fotografii. Am clătinat din cap neîncrezător.

— El…

Kyrkjebo îl privi pe Mork înainte de a continua:

— Ştim că Tobias a fost la tine la liceu în noaptea crimelor. Probabil că tot Fredheimul ştia deja până acum, aşa că habar n-am de ce inima începea să-mi bată nebuneşte.

— A şi contactat-o în noaptea aceea.

Era din ce în ce mai rău.

— Sau mai bine zis, a încercat să o contacteze. Dar telefonul ei era stricat, aşa că Mari nu i-a răspuns.

Stricat, m-am gândit. La naiba, oare *de aceea* nu-mi răspunsese?

— Ce…

Cuvintele mi-au rămas înţepenite în gât.

— Ce voia? am întrebat.

Nu mi-au răspuns. M-am uitat la Imo. Părea să fie la fel de surprins ca mine. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât lucrurile arătau mai urât pentru Tobias.

— Ai idee unde-ar putea fi fratele tău? mă întrebă Kyrkjebo.

— Nu.

— Ai fotografii recente ale lui Tobias pe care să le putem folosi?

Eram atât de pierdut pe gânduri, încât la început nici nu mi-am dat seama că Therese îmi adresase mie această întrebare.

— Da…, am spus, după o pauză. Sigur că da.

Am căutat în telefon. Am găsit o fotografie pe care i-o făcusem când zugrăviserăm casa în timpul verii. Tobias avea câteva pete de vopsea pe bărbie. Le-am arătat fotografia, apoi i-am trimis-o lui Mork.

— Mulţumesc, a zis.

Apoi Yngve se întoarse către Imo.

8.

— Avem un mandat de percheziţie pentru casă.
— Un ce?
— Un mandat de percheziţie. Trebuie să plecaţi amândoi, astfel încât să ne apucăm.
— Dar de ce?

Mork mă privi. Nu era nevoie să-mi explice. Am înţeles perfect. Credeau că fratele meu era implicat în crime

1.

.Yngve nu se putu abţine să nu admire casa familiei Tollefsen. Deşi era oarecum deteriorată, probabil valora o avere, credea el, chiar şi într-un orăşel ca Fredheim. Avea atât de mult potenţial, cu acoperişul său abrupt, podelele vechi de lemn şi o bucătărie mai mare decât livingul lui. Casa era atât de mare, încât putea găzdui cu uşurinţă cel puţin două familii. La etajul superior erau dormitoare şi dulapuri pretutindeni. Era un loc perfect pentru a ascunde lucruri.

Âse ar fi iubit casa asta, se gândi el.

Se trezi stând în picioare în faţa oglinzii mari din hol, când veni Therese.

— Tocmai am vorbit cu Weedon. Telefonul lui Tobias a fost închis sau a rămas fără baterie. Avem înregistrată doar ultima lui locaţie.

Ea arătă spre podeaua pe care stăteau.

— Aici.

— Şi-a închis telefonul înainte de a pleca, zise Yngve.

— Probabil. Trebuie să obţinem lista apelurilor sale telefonice. Să vedem cu cine a comunicat aseară.

Yngve se uită la fotografia lui Tobias, cea pe care i-o trimisese Even.

Tobias arăta ca orice alt adolescent - neîngrijit, plin de coşuri pe faţă, cu fruntea cam slinoasă. Purta o şapcă şi se uita la aparatul foto cu o expresie aproape jignită. Avusese aceeaşi expresie atunci când Yngve fusese aici şi îl interogase, în noaptea asasinării lui Borre Halvorsen.

Ar putea fi criminalii atât de detaşaţi? se întrebă Yngve.

Bineînţeles, îşi răspunse singur la întrebare. Peste tot erau sociopaţi. Chiar şi printre adolescenţii de cincisprezece ani.

— Mork? se auzi o voce de sus.

— Da?

— Trebuie să vedeţi asta.

Yngve o privi pe Therese o secundă, apoi se repezi pe scări. Intrară în camera lui Tobias pentru a găsi un criminalist care stătea lângă birou, ţinând un breloc în mâini.

L-am găsit într-unui dintre sertare.Lanţul avea trei chei pe el.
Yngve auzi vocea lui Frode Lindgren în mintea lui: „Brelocul are un lanţ alb cu albastru”. Se potrivea perfect descrierii.
Yngve se uită la Therese. Pentru moment, ea păru pierdută pe gânduri.
— Ce este?
— Nu pricep. Nu este o prostie incredibilă să păstrezi în dormitor ceva care ar putea face legătura între tine şi crime?
— Probabil *el* este prost, zise Yngve.
— Nu înţeleg ce are de gând. De ce să nu-şi ia cheile cu el sau, cel puţin, să le ascundă cu atenţie? De ce să le lase aici, ca să le găsim noi? Cu siguranţă ştia că vom veni să căutăm probe?
— Are doar cincisprezece ani. Probabil nu s-a gândit atât de departe.
Therese îl contrazise:
— După părerea mea, ce pare cu adevărat surprinzător în acest caz este cât de repede şi inteligent a acţionat criminalul. Felul în care a părăsit liceul în noaptea aceea, de exemplu. Departe de camerele video de supraveghere, pe acoperiş. După toate probabilităţile, el a plecat luând şi cutia pentru microfoane, pe care noi încă n-am găsit-o. Dacă Tobias a făcut toate astea... dacă el este într-adevăr criminalul nostru... de ce ar fi atât de prost încât să păstreze cheile victimei?
Yngve se gândi.
Bună întrebare! Să-l găsim şi să-l întrebăm!Când am ieşit din casă, un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte. Dacă fratele meu dispăruse pentru că cineva voia să scape de el?
Un criminal umblă liber prin Fredheim. Probabil aseară, după cearta noastră, Tobias simţise nevoia să facă o plimbare - deseori ieşea să-şi cumpere un baton de ciocolată, o cutie de suc sau ceva de genul ăsta. Dacă a întâlnit pe cineva care dorea să-i facă rău sau poate chiar să-l omoare?
M-am întors la şcoala lui Tobias, în speranţa că va apărea mai târziu în acea dimineaţă. Ştiam că erau şanse infime, dar am reuşit s-o întâlnesc pe Sara Anvik, profesoara lui Tobias. La început, a părut circumspectă să discute cu mine. Cred că şi ea

2.

auzise zvonurile. Când i-am spus că nu ştiam unde e fratele meu în acel moment, ezitarea i s-a transformat în îngrijorare. Nu i-am mărturisit că poliţia era implicată.

— Fratele tău îşi petrece mult timp singur. Am încercat să-l invit să ni se alăture în câteva activităţi, dar nu vrea să participe şi nici să vorbească prea mult.

— Nu este hărţuit, nu-i aşa?

— Nu cred. Este doar foarte tăcut.

La ieşire, am fost oprit de Tom Hulsker; vorbisem cu el mai devreme în acea dimineaţă.

— Salut din nou!

I-am simţit îngrijorarea din voce.

— L-ai găsit pe fratele tău?

Am clătinat din cap. Eram gata să trec pe lângă el, când m-am gândit la altceva.

— Domnule Hulsker, azi-dimineaţă spuneaţi că l-aţi cunoscut destul de bine pe tatăl meu.

El încuviinţă. I-am simţit în haine mirosul de tutun.

— Iubita mea, fata care a fost omorâtă, scria un articol despre tatăl meu şi despre mine, pentru ziarul liceului. Nu cumva a venit să vă vadă, din întâmplare, pentru a obţine unele informaţii de culise?

— La mine? Mari Lindgren?

Am încuviinţat. Brusc, domnul Hulsker afişă o expresie uluită.

— Nu, nu a venit.

I-am explicat ce fel de articol scria Mari.

Tom Hulsker se uită la ceas, mă privi şi-mi spuse:

— Hai afară! Momentan n-am curs şi vreau să fumez o ţigară.

înainte să am ocazia să protestez, el se îndrepta deja spre ieşire. L-am însoţit până la gardul şcolii, unde şi-a rulat o ţigară şi mi-a oferit şi mie una.

— Nu, mersi, nu fumez!

— O alegere bună. Aceste chestii te vor ucide.

Hulsker zâmbi. I-am zâmbit şi eu. îşi aprinse ţigara şi respiră adânc.

— Doamne, ce mult semeni cu tatăl tău atunci când zâmbeşti! Pun pariu c-ai auzit asta toată viaţa, nu?
Nu, dar am spus că da. Hulsker mai trase un fum din ţigară, apoi îl suflă uşor.
— Tatăl tău era un om foarte bun. Am fost amândoi la cursurile de formare a profesorilor.
Hulsker clătină din cap, copleşit de amintirile care răbufneau.
— Ce vremuri, frăţioare!
Am aşteptat să continue.
— Jimmy era un profesor excelent. Foarte respectat. Şi un adevărat magnet pentru femei.
Zâmbi şi clătină din nou din cap.
— Dar totul s-a schimbat când a întâlnit-o pe mama ta.
Am încercat să-mi imaginez bărbatul pe care-l văzusem acasă în fotografii, la vorbă cu fetele, flirturi, comentarii spirituale. Dar nu puteam - pentru mine, el era mort.
— Apropo, cum e mama ta?
Aş fi putut spune tot felul de lucruri despre mama, dar acum nu era momentul.
— Bine, a fost tot ce am răspuns.
— Am auzit că v-aţi mutat înapoi. M-am gândit să o sun, dar... efectiv n-am apucat.

Scuza obişnuită. N-ai avut timp sau nu ţi-ai făcut timp să faci ceea ce trebuie. Era exact aşa cum spusese mama: unii prieteni erau acolo doar pentru o anumită parte a vieţii tale

— .Aţi stat mult cu el în perioada în care a murit? Hulsker nu răspunse imediat.
— Nu, nu la fel de mult. Deja amândoi aveam familii şi asta-ţi ocupă majoritatea timpului. Dar mai exista câte o întâlnire ocazională, desigur.
A mai tras un fum.
— Dacă aţi fi fost Mari şi aţi fi vrut să aflaţi cât mai multe despre tatăl meu... cui v-aţi fi adresat, în afară de mama mea?
— Mari n-a vorbit cu mama ta?
— Nu, din câte ştiu eu.
O clipă, Hulsker păru să privească ceva în depărtare, înainte de a se întoarce din nou spre mine.
— Dacă aş fi fost Mari, aş fi vorbit cu mama mea.
— Vreţi să spuneţi c-ar fi trebuit să vorbească cu Cecilie?
— Da. Pe vremuri, Jimmy şi Cecilie erau buni prieteni. Şi colegi.
M-am gândit o secundă.
— OK. Mersi! Trebuie să plec.
Baftă la găsirea fratelui tău!ACUM
în sala tribunalului, caut din nou faţa mamei mele, încercând să stabilesc un contact vizual. Bărbia i s-a scufundat în piept. Mă priveşte şi clatină aproape imperceptibil din cap.
— Ce ai făcut după aceea? întreabă domnişoara Hâkonsen.
Faţa mamei mele parcă intră în pământ şi-şi ridică umerii până la nivelul urechilor. Parcă ar încerca să se facă tot mai mică. Ca şi cum ar vrea să dispară în carapacea sa, ca o broască ţestoasă. îmi pare rău pentru ea.

Ştie ce urmează

.ATUNCI
După ce am vorbit cu Hulsker, am vrut să văd cum se simţea mama. Knut locuia într-un complex construit cu ceva ani în urmă în spatele vechii fabrici de lactate. Era o clădire cenuşie, plină de apartamente mici, aproape identice.
Am apăsat butonul soneriei şi Knut mi-a deschis imediat. Mă aştepta pe holul în care plutea un miros difuz de praf, amestecat cu aroma condimentelor exotice.

2.

— Mama ta doarme.
— O! Bine.
Am rămas acolo, uitându-ne unul la celălalt o clipă. Knut mă pofti înăuntru şi-mi oferi o ceaşcă de ceai.
— Nu, mulţumesc! am zis. Sunt bine. Totuşi, mă întrebam dacă aş putea să-ţi adresez o întrebare. Tu şi mama aţi vorbit vreodată... ei bine, despre tatăl meu?
Knut şi-a ridicat capul.
— Despre Jimmy? Nu prea. De ce întrebi?
— Din curiozitate. îl cunoşteai?
Knut nu răspunse imediat.
— Eram cu câţiva ani mai tânăr decât tatăl tău, răspunse el în cele din urmă.
— Ce-au spus oamenii din oraş despre accident?
Knut făcu un pas înapoi şi mă privi.
— Despre ce este vorba, Even? De ce pui dintr-odată toate aceste întrebări despre Jimmy?
— încerc doar să aflu câteva lucruri, am spus, dându-mi seama cât de evaziv părea răspunsul meu. Aşadar, îţi aminteşti ceva?
— Am citit doar ce scria în ziare.
L-am studiat cu atenţie câteva clipe.
— Unde este mama?
— în dormitor.

Pot să intru

— ?Da, sigur.

Nu-mi plăcea neapărat ideea de a intra în dormitorul lui Knut, unde el şi mama făcuseră fără îndoială Dumnezeu ştie ce, dar voiam să văd cum se simte, chiar dacă dormea. Era o cămăruţă atât de îngustă, încât abia dacă era loc doar pentru o singură noptieră. Şi era aproape imposibil să treci de şifonierul mare situat în capătul patului.

Mama îşi trăsese plapuma sub bărbie. Dormea profund, ca un copil. M- am întrebat ce se petrecea sub fruntea ei umedă. Trebuie să fi păstrat multe pentru ea, de-a lungul anilor. Nu avea mulţi prieteni în Solstad şi vechii prieteni din Fredheim nu o contactaseră de când revenise în oraş.

Nu ştiu câţi ani aveam când mi-am dat seama pentru prima dată că mama e nefericită. îmi amintesc că într-o zi am venit acasă de la şcoală şi am găsit-o plângând în bucătărie. Nu cred că m-a auzit intrând. Dar mi-am dat imediat seama că nu se rănise. Motivul lacrimilor ei venea dintr-o durere îngropată adânc în suflet. Am întrebat-o ce nu e în regulă şi ce se întâmplase, dar nu mi-a răspuns, era mult prea mândră. Probabil a crezut că nu sunt suficient de mare pentru a înţelege ce l-ar putea face pe un adult să sufere atât de mult. Cred că avea dreptate.

Când m-am aşezat pe patul ei şi pleoapele i-au tremurat, i-am dat deoparte şuviţele lipite de nas şi sprâncene şi le-am aşezat pe după ureche.

— Voi aştepta în bucătărie, l-am auzit pe Knut şoptind în spatele meu.

M-am întors şi am încuviinţat. Knut nu închise uşa.

— Bună! i-am şoptit.

Când mama îmi auzi vocea, clipi de câteva ori, mai greu la început, apoi mai repede. Şi apoi, brusc, se ridică în capul oaselor.

— Tobias. S-a întâmplat ceva? Este... a... ?

Am privit-o o clipă, apoi am clătinat din cap.

— N-avem nicio veste.

Mama se ridică în capul oaselor şi-şi trase plapuma. Ea avea talentul de a izbucni în lacrimi din orice. într-o secundă, fără avertisment. în ziua în care am deschis scrisoarea de la Asociaţia Norvegiană de Fotbal, spunându- mi că fusesem selectat în echipa naţională sub-17, pentru meciurile amicale împotriva Maltei şi Italiei, lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Era atât de mândră de mine. Acum plângea din nou.

Am aşteptat până s-a mai liniştit puţin. S-a aplecat spre noptiera lui Knut să-şi ia un pachet de şerveţele. Scoase unul şi-şi suflă nasul. îl ţinu în
mână când mă privi. Ochii îi erau încă sticloşi. M-am întrebat ce fel de pastile îi dăduse Knut şi dacă aş putea vorbi cu ea cum se cuvine. M-am hotărât s-o întreb direct. Erau prea multe întrebări care mă frământau.

— Eu... eu tocmai am vorbit cu Tom Hulsker, de la şcoala lui Tobias.

Mama mă privi surprinsă.

— Cu Tom?

— Am început să vorbim despre tata, am spus, nesigur cum să continui discuţia.

— De ce?

Acum, vocea ei avea un ton mai atent. Era complet trează.

— Nu ştiu, pur şi simplu s-a întâmplat, am răspuns şi m-am întrebat dacă minciuna îmi strălucea în ochi ca un bec aprins. Ştii că Mari scria un articol despre mine pentru ziarul liceului, da?

Mama încuviinţă.

— Unul dintre lucrurile despre care am vorbit a fost... Tata - cum a fost pentru mine să mă întorc la Fredheim şi să merg la un liceu unde toată lumea ştia cine fusese tatăl meu. Chestii de genul ăsta. Am vorbit şi despre... ce i s-a întâmplat.

Mama miji ochii, de parcă ar fi încercat să se concentreze asupra mea.

— Mari ţinuse legătura cu Tobias. Fratele meu ţi-a spus ceva?

Ea clătină din cap.

— Aşadar, el nu ţi-a adresat recent nicio întrebare despre tata?
— Tobias? Nu...
Se opri, părând să se gândească.
— Ei bine...
O altă pauză.
— M-a întrebat dacă ştiam ce grupă sangvină avea Jimmy.
— Grupă sangvină?
Mi-am îndreptat spatele.
— Da, nu ştiu de ce, dar...
Mama ridică din umeri.
— N-ai întrebat-o?
— Cred că nu.
M-am gândit la asta o clipă.
— Ce s-a întâmplat de fapt în ziua aceea?
— Care zi?
— Ziua în care tati a murit.
Mama îmi aruncă o privire întrebătoare.
— Spune-mi că nu vorbeşti serios! Vrei să vorbim despre asta acum? Când Tobias lipseşte?
— Da, am spus, încercând să par ferm.
— De ce este atât de important *acum?*
— Vreau doar să ştiu.
Mama respiră adânc şi oftă.
— Am mai vorbit despre toate astea înainte.
— Nu chiar.
— Am alte lucruri la care să mă gândesc acum.
— Sigur. Dar...
Mama dădu plapuma la o parte şi-şi puse picioarele pe podea. Era complet îmbrăcată.
— încep să mă întreb dacă Mari nu descoperise ceva care probabil a omorât-o.
Mama se întoarse spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.
— Ce să descopere?
— Ceva care avea de-a face cu tati. Şi cu accidentul.

Nici n-am avut timp să reacţionez. Palma ei îmi lovi obrazul stâng atât de tare, încât capul mi se răsuci într-o parte. Nu dorea să renunţe. în mod clar, nu credea că voi riposta. Rămase acolo, uitându-se la mine.

Apoi ieşi din dormitor având o privire furioasă. Obrazul încă mă mai ustura de durere.Mama nu mă mai lovise niciodată până acum, din câte îmi aminteam. Şi acum, când eram aproape adult, ea-mi trăsese o palmă. Chiar îmi trăsese o palmă!

Ce futu-i mama mă-sii fusese asta?

Bine, nu-mi alesesem momentul potrivit, dar chiar trebuia să mă plesnească?

încă eram nedumerit când m-am furişat din dormitor şi m-am încălţat. Eram, mai ales, furios. Nu m-am uitat la Knut când l-am auzit ieşind pe hol - nu voiam să vadă urma roşie pe care o simţeam ca o compresă fierbinte pe obraz. Am plecat fără să scot un cuvânt.

Mi-a luat ceva timp să mă calmez. Am mers cu bicicleta o vreme, fără niciun plan, dar obrazul mă ardea în continuare. Ştiam că moartea tatălui meu fusese greu de suportat pentru mama, dar să mă plesnească? De ce?

Am verificat toate informaţiile pe care le ştiam despre accident. Tata îşi pierduse cunoştinţa şi martorii văzuseră maşina alunecând în zigzag pe şosea câteva sute de metri, în mare viteză. Apoi ieşise de pe carosabil şi se izbise de câţiva copaci de pe marginea şoselei.

M-am oprit şi mi-am scos telefonul. Voiam să aflu de ce şi cum oamenii îşi pot pierde brusc cunoştinţa, aşa cum făcuse tatăl meu. Cea mai frecventă cauză, conform căutării mele pe Google, era diminuarea bruscă a fluxului sangvin către creier - deseori rezultată dintr-o problemă în sistemul nervos. Oamenii îşi pierdeau cunoştinţa când trăiau emoţii puternice, nu puteau respira suficient, vedeau o imagine neplăcută, precum sângele, sau se ridicau brusc.

Mama nu mi-a spus niciodată ce se întâmplase înainte ca tata să-şi piardă cunoştinţa şi mi-am dat seama că nu ştiam unde se duceau în ziua aceea - indiferent dacă vizitau pe cineva

sau doar se plimbau cu maşina. Nici nu ştiam exact unde anume se întâmplase accidentul, în afară de o şosea îngustă, străjuită de copaci de ambele părţi.

Doamne, ce idiot fusesem!

L-am sunat pe Imo. Era în drum spre Solstad, vechiul nostru oraş, pentr

ua vedea dacă Tobias nu cumva ajunsese acolo. I-am povestit despre cearta mea cu mama şi despre ceea ce-mi făcuse.
Când am terminat de povestit, Imo a spus:
— Dumnezeule! Ştiam că mama ta e temperamentală, dar...
Urmă o scurtă tăcere.
— *Ştii* de ce fratele tău şi-a pierdut cunoştinţa în ziua aceea? Vreau să spun, tu îl cunoşteai mai bine decât oricine. Mă întrebam doar de ce i s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.
— Probabil era stresat la serviciu sau ceva de genul ăsta. Accidentul a avut loc demult, Even. Chiar nu-mi amintesc cu adevărat. Ai primit veşti de la poliţie?
— Nu. Dar am sentimentul că s-ar putea să primim veşti proaste în curând.
Imo respiră adânc.
— îl vom găsi, campionule. încearcă să nu te îngrijorezi prea mult!
— OK. Vorbim mai târziu.
Am mers cu bicicleta până acasă, sperând că Tobias se întorsese între timp - că îl voi găsi în camera lui. După toate probabilităţile, nici măcar nu s-ar fi deranjat să înlăture uşa spartă. Doar ar fi stat acolo, uitându-se la dezordine, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Dar Tobias nu era acolo.
De data asta erau şi mai multe maşini parcate în faţa casei. Yngve Mork stătea lângă gard, vorbind la telefon. încheie conversaţia când mă văzu şi schiţă un zâmbet.
— Salut, Even!
— Salut! Vreo veste?
Mork clătină din cap. Eram gata să-l întreb despre anchetă, când îmi sună telefonul. Era tot Imo.
— L-am găsit! urlă el. Ţi-am găsit fratele.

ACUM

Domnişoara Hâkonsen mai ia o înghiţitură de apă. Asta e una din părţile interogatoriului de care mă tem cel mai mult.
— Unde l-a găsit Imo pe fratele tău?
— La Solstad. La Ruben. Cel mai bun prieten al lui.

2.

— Şi ce făcea acolo?
Arunc o privire rapidă către mama.
— Se droga.
— Droguri?
— Da, se droga. Fuma „iarbă” sau... ce-o fi fost.
— „Iarbă”, spune procurorul, ca şi cum ăsta ar fi lucrul cel mai important. Şi cum ajunsese fratele tău la Solstad?
— După cearta noastră din noaptea trecută, Tobias îl rugase pe Ruben să vină să-l ia.
— în toiul nopţii?
— Da. Nu ştiu exact cât era ceasul. Dar sunt sigur că v-aţi notat pe undeva.
Domnişoarei Hâkonsen îi displace în mod evident remarca mea, dar sunt prea obosit de toate întrebările ei ca să-mi mai pese. Mă întreb câtă vreme mai trebuie să stau aici la tribunal. O vreme, presupun. Nici măcar n-am ajuns la Ole Hoff.
— Fratele tău l-a rugat pe Ruben să vină să-l ia, chiar dacă Ruben nu avea încă permis de conducere. A împrumutat maşina tatălui său, nu-i aşa? Un bărbat care lucrează ca agent de pompe funebre.
— Da, aşa este, spun obosit.
— Apoi s-au întors la Solstad.
— Exact.
Simţisem că hainele lui Tobias miroseau din când în când a „iarbă”, aşa că pentru mine nu era o surpriză prea mare faptul că el se drogase la Ruben. Ceea ce nu ştiam însă era că Tobias luase şi alte substanţe. Pastile, mai ales. Atunci când Imo îl găsise pe fratele meu, mi-am dat seama de ce avea nevoie de bani în plus. De ce furase iPad-ul respectiv.
Totuşi, nu m-am supărat din cauza acestor informaţii. Eram doar fericit că Tobias era viu şi, deocamdată, nevătămat.
— Unchiul tău a spus ceva despre starea în care se afla Tobias atunci când l-a găsit?
— Nu. Doar că era obosit - stătuseră treji toată noaptea.
— Aşadar, planul lui Imo era să-l aducă pe Tobias acasă.
— Da.

— Dar Yngve Mork stătea chiar lângă tine când te-a sunat Imo, nu-i aşa?

Da. Şi m-a întrebat dacă ar putea să aibă o vorbă cu Imo.ATUNCI

I-am dat telefonul lui Mork. S-a îndepărtat de mine, dar m-am ţinut după el, asigurându-mă că sunt suficient de aproape ca să aud ce spune. Unchiul meu trebuia să-l aducă pe Tobias direct la secţia de poliţie, unde fratele meu urma să fie interogat.

Apoi ceva se schimbă în ochii lui Mork, în expresia de pe faţa lui. De parcă se întâmplase ceva la celălalt capăt al firului, ceva care îl speriase.

— Imo, ce se întâmplă? zise Mork.

Privea drept înainte, cu ochii larg deschişi.

Orice se întâmpla, chipul lui Mork îmi spunea că nu e bine.

— Imo...

Unchiul meu, evident, nu răspunse, pentru că Mork începu să-i strige numele.

— Ce dracului se întâmplă? am strigat, dar Mork îşi puse un deget în ureche pentru a estompa zgomotul.

Avuseseră un accident de maşină sau aşa ceva? De ce Imo nu spunea nimic?

M-am gândit la tatăl meu, care pierduse controlul volanului şi ieşise de pe carosabil. Probabil era ereditar - probabil şi Imo îşi pierduse cunoştinţa. Ştiam că nu avea o stare de sănătate perfectă, cu durerile de spate şi cu toate medicamentele pe care le văzusem în dulapul său de la baie. M-am întrebat dacă istoria se repeta.

Nu ştiu cât am stat acolo în faţa lui Mork, aşteptând un răspuns, dar apoi, dintr-odată, păru că Imo revenise la telefon.

Mork îl întrebă ce se întâmplase. L-am urmărit cum ascultă, încuviinţând. I-am auzit vocea unchiului meu. Era, în mod evident, agitat.

— OK. E stabil?

Stabil?!

Mork continuă

4.

— :Asigură-te că e într-o poziţie din care să-şi revină. Calmează-l şi voi face rost de cea mai apropiată salvare. Unde sunteţi?
Mork transmise instrucţiunile atât de repede, încât aproape că n-am auzit ce a spus.
— Atunci Spitalul Universitar Akershus e cel mai aproape. Voi suna acolo şi le voi da numărul tău.
Apoi inspectorul-şef de poliţie închise telefonul şi se întoarse spre mine. Mă privi; am respirat adânc.
— Even, fratele tău...
Se opri în timp ce-mi dădea înapoi telefonul. Apoi oftă şi spuse:
— Nu e niciun mod uşor de a-ţi comunica asta, aşa că-ţi voi spune direct. Fratele tău tocmai a încercat să se sinucidă.
L-am auzit pe Mork chemând o salvare, apoi dându-le medicilor numărul lui Imo şi locaţia lui Tobias. Apoi transmise şi operatorului numărul lui Imo. Ultimul lucru pe care îl spuse Mork înainte de a închide telefonul a fost „grăbiţi-vă!”
Apoi se uită la mine.
— Este... va fi bine? m-am bâlbâit eu.
— Eu...
Mork făcu o scurtă pauză, apoi continuă:
— Nu ştiu.
Totul era prea ireal. Aveam gâtul încordat, dar n-am plâns. Probabil era prea devreme pentru lacrimi. Mai întâi trebuia să aflu ce se întâmplase şi de ce.
— A încercat să se sinucidă în timp ce... Imo vorbea cu dumneavoastră?
— Aşa se pare.
— Dar cum? Cum a încercat?
Inspectorul-şef de poliţie îmi puse o mână pe umăr.
— Imo mi-a spus că Tobias a înghiţit ceva, o pastilă sau... poate mai multe - nu era sigur. Era pe scaun în maşină şi brusc s-a prăbuşit în faţă.
Mork respiră adânc.
— Imo şi-a lăsat telefonul deoparte când fratele tău a încercat să se sinucidă. Din câte am auzit, părea c-ar fi pus

frână brusc, a coborât în fugă şi l-a scos pe fratele tău din maşină. Apoi i-a băgat degetele pe gât şi l-a ajutat să vomite. Dar... Mork se uită înjur... Imo nu ştie dacă Tobias a vomitat tot. Am încercat să-mi imaginez. Imo trebuie să fi reacţionat rapid. Nu puteam decât spera că fusese suficient de rapid.

— O salvare va ajunge acolo foarte curând. Şi apoi, fratele tău va fi în cele mai bune mâini.

Era totuşi o slabă consolare. Nu m-am putut abţine să nu simt că, parţial, era vina mea. în noaptea aceea îl acuzasem pe Tobias de crimă, chiar înainte de tentativa lui de sinucidere. Probabil îl făcusem să-şi piardă controlul.

— Ai vrea să mergi la spital?

— Da. Da, vă rog!

Mork m-a condus la maşina lui de poliţie şi m-a lăsat să intru.

— Şi mama ta?

— E la Knut. Ar trebui să mergem s-o ducem şi pe ea la spital?

Mork încuviinţă şi se urcă la volan, lângă mine.

M-am uitat la drum în tăcere în timp ce Mork conducea spre apartamentul lui Knut. Nici Mork nu a mai spus nimic; aşa că am rămas cu gândurile mele: Tobias se simţea într-adevăr atât de rău? Cât de mult suferise cu adevărat?

Când mama ieşi din apartamentul lui Knut, ochii îi erau plini de lacrimi. Fugi şi-şi încolăci braţele în jurul meu, apoi plânse disperată, agăţându-se de gâtul meu. Am lăsat-o; nu era momentul să fiu furios pentru că-mi trăsese o palmă.

Ne-a luat aproximativ o jumătate de oră să ajungem la spital. L-am găsit pe Imo într-o sală de aşteptare de la etajul I. Se ridică imediat ce ne văzu.

Mama se repezi la el, vrând să ştie cum se simte Tobias.

— Medicii încearcă să... să-i facă spălături stomacale, spuse Imo, ţinând-o de braţ. Are un tub aici... îşi arătă gâtul. Ei îl... îl golesc.

— Ce înseamnă asta? strigă mama.

— încearcă să-l facă să vomite cât mai mult posibil.

M-am strâmbat.

6.

— Şi apoi îi vor da cărbune activ. Absoarbe otrava rămasă, ca să nu pătrundă în organism. După aceea, va fi externat, normal.

Mama plânse incontrolabil încă vreo câteva minute. Am stat cu toţii în picioare în jurul ei, neştiind ce să facem

.în cele din urmă, ea îşi reveni suficient pentru a-i cere lui Imo să-i spună exact ce se întâmplase de când îl găsise pe Tobias şi până la momentul în care acesta se prăbuşise în maşină. Chiar dacă Imo povesti totul clar şi răspicat, nu eram sigur că mama e capabilă să înţeleagă prea mult. Stătea acolo, cu faţa inexpresivă, clătinând din cap.

— Îl pot vedea? întrebă ea, când Imo termină de vorbit.

— Are corpul puţin traumatizat, aşa că nu sunt sigur că acum e momentul...

— Vreau doar să-l văd! imploră Susanne.

— Am vorbit cu asistenta medicală chiar înainte să vii. Nu e posibil. Cel puţin, nu încă. Trebuie să-i acordăm organismului său timp să se vindece şi apoi s-ar putea să putem vorbi cu el mai târziu.

Mai târziu, m-am gândit. Ce se va întâmpla mai târziu? Fratele meu va fi trimis la un spital de psihiatrie? Şi dacă nu va fi internat acolo, cum ar trebui să avem grijă de el? Cum ne-am putea asigura că va sta departe de droguri? Ne vom descurca? Deocamdată nu puteam face nimic decât să aşteptăm.

Singurul lucru pe de care eram 100% sigur era că nimic nu va mai fi vreodată la fel

.Yngve îi convocă pe toţi membrii grupului operativ la o întâlnire rapidă, la Centrul de Arte din oraş. Dură ceva timp ca

toată lumea să ajungă acolo, căci se împrăştiaseră prin Fredheim şi în zonele locale, în căutarea lui Tobias.

Yngve îi informă rapid în legătură cu cele mai recente evoluţii ale anchetei.

— Uau, exclamă Therese Kyrkjebo.

— Uau?

Yngve ridică sprâncenele. Părea palidă, de parcă ar fi fost gata să vomite.

— Este o surpriză uriaşă. Dacă Tobias ar fi avut vocaţie de sinucigaş, de ce ar mai fi aşteptat până când Imo l-ar fi găsit, înainte de a încerca să-şi ia viaţa? De ce să aştepţi până când se întorceau înapoi la Fredheim?

— Două teorii, spuse Davidsen.

Se aşezase la celălalt capăt al mesei de conferinţă, vizavi de Yngve.

— Unu: Tobias a plecat la Solstad pentru a scăpa de viaţa lui plictisitoare din Fredheim. El ura atât de mult gândul că trebuia să se întoarcă, încât a decis că nu mai poate suporta. Mijloacele de a face acest lucru erau în mâinile lui, în buzunar sau oriunde în altă parte.

— Tobias a petrecut mult timp singur, spuse Yngve. Şi câteva persoane spun că e inadaptat din punct de vedere social, dar nu e ceva neobişnuit la un adolescent. Nu înseamnă neapărat că adolescenţii îşi urăsc atât de mult viaţa, încât vor să-i pună capăt.

— Aici sunt de acord cu dumneavoastră. Era doar prima mea teorie. A doua teorie...

Aşteptă o clipă, pentru a se asigura că toată lumea era atentă.

— A doua teorie a mea este că Tobias ştia că are de dat răspunsuri la întrebări, când se va întoarce aici. De ce era la concertul de la liceu în noaptea aceea? Ce fel de relaţie a avut cu Mari? Dacă Tobias *era* cel care a omorât-o pe Mari şi i-a omorât şi pe ceilalţi, o sinucidere ar putea rezolva cu uşurinţă problema. Atunci, el n-ar fi nevoit să răspundă nimănui. N-ar

8.

trebui să meargă la închisoare. N-ar trebui să suporte să fie considerat
criminal pentru tot restul vieţii.
A doua teorie a lui Davidsen părea să rezoneze mai bine cu membrii grupului operativ. Şi Yngve se gândise la asta.
— Dar ceva nu prea se leagă. în discuţiile sale cu Mari, tonul lui Tobias era normal. Prietenos. Nimic care să indice că era furios pe ea.
— Atunci ce făcea cu cheile ei? întrebă Vibeke Hanstveit.
— Nu ştiu.
Câteva momente, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic.
— Cum se mai simte? întrebă Therese.
— încă nu ştiu, răspunse Yngve.
Weedon, IT-istul, intră în sala de conferinţe.
— îmi pare rău că am întârziat, se scuză el. Aveam ceva de lucru.
Găsi un loc la masa de conferinţă şi, după expresia feţei lui, Yngve înţelese că Weedon are ceva de spus. Yngve făcu un gest spre el.
— Tocmai verificam computerul lui Tobias. Am verificat discuţia de pe chat cu prietenul lui, Ruben, din Solstad. Se înţeleseseră ca Ruben să vină să-l ia pe Tobias azi-noapte şi da, se pare că Tobias reuşise să facă rost de droguri. Apoi le-am verificat mesajele mai vechi. Şi am comparat acele mesaje cu momentul asasinării lui Borre Halvorsen.
în sala de conferinţe era o linişte mormântală, toţi îl ascultau cu sufletul la gură.
— Tobias şi Ruben au discutat non-stop pe chat între miezul nopţii şi două dimineaţa în acea noapte, continuă Weedon. Trupul neînsufleţit al lui Borre Halvorsen a fost găsit sub podul Fredheim la douăsprezece jumătate în noaptea aceea.
Mult timp, nimeni nu mai spuse nimic.
— Aşadar, Tobias nu l-a ucis pe Borre, concluzionă Vibeke Hanstveit, oftând adânc. N-ar fi avut cum.
— Nu, cu excepţia cazului în care altcineva stătea acolo în locul lui Tobias, vorbind pe chat cu Ruben.

Ceea ce este foarte puţin probabil, gândi Yngve.

Atunci, poate că era doar deprimat, spuse Therese. Aşa cum a sugerat Davidsen iniţial

.Yngve îşi dădu seama că toţi membrii grupului operativ erau deja epuizaţi. Âse stătea în spatele sălii de conferinţă, îndemnându-l să spună ceva pozitiv, pentru a-i motiva pe toţi. Se duse la tabla magnetică albă unde erau scrise cu majuscule numele celor mai importante persoane în anchetă, însoţite de câteva cuvinte-cheie.

— Să vedem mai întâi dacă Tobias va reuşi să scape cu bine. între timp, trebuie doar să găsim celelalte indicii. Haideţi să le mai analizăm încă o dată pe toate, să vedem dacă descoperim ceva nou!

îi sună telefonul. Yngve îl scoase din buzunarul din spate al pantalonilor.

Era Reidar Lindgren. Unchiul lui Mari.

— Trebuie să răspund, le spuse colegilor. Bună, Reidar! îl salută Yngve, în timp ce ieşea pe hol. Ce se întâmplă? Aţi reuşit să-l găsiţi pe fratele dumneavoastră?

Pe fundal se auzeau zgomote din trafic.

— Nu. Tot nu ştiu unde este Frode. Dar am găsit ceva în camera lui care... care mă îngrijorează puţin.

— Ce anume? întrebă Yngve, brusc atent.

După câteva secunde până când Reidar Lindgren răspunse:

Un tricou plin de sânge

.Susanne privea fotografia pe care i-o făcuse lui Tobias cu telefonul, cu doar câteva săptămâni în urmă. Tobias fusese surprins pe neaşteptate şi se înfuriase, cerându-i să o şteargă imediat.

Totuşi, Susanne n-o ştersese, pentru că fotografia o făcuse să râdă. Avea nevoie de ceva de care să râdă din când în când. Ochii pe jumătate închişi ai lui Tobias îl făceau să pară somnoros. Probabil atunci era drogat. De îndată ce-i trecu acest

10.

gând prin minte, se gândi să şteargă imediat fotografia. Se întrebă dacă aşa arăta când Imo îl găsise.

în fotografie, Tobias avea doar câteva tuleie pe buza superioară, dar faţa era, în general, acoperită de pete. Unele roşii, altele violet-închis - aproape albastre. îşi ascundea mereu faţa sub şepci sau hanorace cu glugă.

Susanne respiră cu dificultate. încercase să-l ajute pe cât posibil, nu-i aşa? Nu era uşor când hormonii o luau razna, când nu-i păsa de igienă şi când nu mânca mâncare adecvată. Susanne ştia că problema hranei era în mare parte vina ei, dar Tobias nu mânca peşte, ura salata şi când ea înţelesese că el nu se descurca prea bine în niciun aspect al vieţii sale, sfârşise prin a-i găti sau a-i cumpăra de obicei mâncarea lui preferată, doar pentru a-l face puţin mai fericit. Făcuse tot *posibilul,* nu-i aşa? Aşadar, cum naiba se întâmplase?

închise ochii, bucuroasă că stătea jos. Cuvintele pe care Imo le folosise pentru a descrie starea lui Tobias încă îi mai stăruiau în minte. încercă să respire şi să înghită, dar era greu să le facă pe amândouă în acelaşi timp. Ceva îi răsuna şi în urechi - zgomote puternice, voci înalte. Şi lumina, trecând de la alb strălucitor la întuneric beznă. O ameţi.

Tobias păruse fericit să scape de şcoala sa din Solstad şi de Amalie. Dar după ce se mutaseră înapoi în Fredheim, se izolase tot mai mult. Prietenii buni erau greu de găsit. Susanne ştia prea bine.

Deschise ochii, se ridică şi se plimbă puţin, oprindu-se din nou în faţa unei oglinzi, unde se privi mai atent. Păr negru, tuns scurt. Pungi întunecate sub ochi. Riduri de ambele părţi ale gurii, ca două paranteze în jurul buzelor.

Văzu o mamă. O înspăimântător de mizerabilă mamă. O fiinţă umană care merita să fie la fel de nenorocită ca ea. Ea provocase acest dezastru

,nu-i aşa, prin modul în care se descurcase în viaţă? Prin felul cum acţionase, prin alegerile pe care le făcuse. Prin felul în care le permisese copiilor ei să se descurce singuri. Pentru că asta făcuse, nu-i aşa? Vru să lovească oglinda, să o spargă într-o mie de bucăţi. Doar pentru a pedepsi faţa aceea urâtă.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat ceva?

Se întoarse şi-l privi pe Even.

— Azi-noapte, probabil, răspunse într-un târziu.

— Atunci ar fi bine să luăm ceva de mâncare. Trebuie să existe o cantină sau aşa ceva pe aici, pe undeva.

— Nu-l las singur pe Tobias.

— Mamă, trebuie să mănânci.

— Nu vreau să mănânc. N-am chef.

Even se uită la Knut, cerând ajutor.

— Du-te! spuse Knut. Ia-ţi ceva de mâncare! Ai telefonul mobil. Te sun dacă intervine vreo schimbare.

Susanne nu mai avea puterea să se lupte cu amândoi. Şi ştia că aveau dreptate. Noaptea trecută mâncase doar o felie de pâine şi băuse câteva pahare de vin roşu.

Coborâră cu liftul la primul etaj, unde găsiră o cantină care oferea supă şi sandvişuri. Susanne comandă minestrone. Supa era uşor de mâncat. Even îşi luă un sandviş cu şuncă şi caşcaval. îl privi încruntat.

Se aşezară la o masă rotundă, acoperită cu firimituri de pâine şi pete vechi de cafea. O mică plantă decorativă stătea în centru. Mai erau şi alte persoane în cafenea. Oameni cu chipuri sumbre. Toţi mâncau sau beau cafea aproape în tăcere, privind în gol.

Supa era caldă şi surprinzător de gustoasă. Susanne îşi simţi corpul reacţionând instantaneu la hrana pe care i-o dădea. Bău şi puţină apă, în timp ce-l privea pe Even cum încearcă să-şi mănânce sandvişul. Nu părea deloc gustos. Pâine albă cu un strat gros de unt. Şuncă mai mult cenuşie decât roz.

Stăteau acolo de câteva minute, când în cele din urmă Susanne vorbi:

— îmi pare rău.

întinse mâna spre el, ca să-i atingă obrazul. O aşeză exact acolo unde îl plesnise.
— Eu doar...
Ea căută cuvintele potrivite pentru a explica - pentru a-şi apăra gestul necugetat, doar pentru a-şi dea seama că nu le găsea. Nu era nimic de apărat. Depăşise o limită. O limită importantă, şi nu exista nicio modalitate de a reveni asupra gestului său.
— A fost cam prea mult pentru mine în acel moment.
îşi coborî privirea.
— Niciun copil nu ar trebui lovit vreodată de părinţi. îmi pare atât de rău!
Even se uită la ea. Trecu ceva timp până când spuse:
— Dar totuşi, mă întreb... mai luă o muşcătură din sandviş şi continuă: De ce este atât de greu să vorbeşti despre asta, chiar şi după atâţia ani?
Susanne lăsă lingura jos. Respiră adânc înainte de a răspunde, oftând din răsputeri:
— Cred că ai dreptul să ştii.
Susanne nu împărtăşise acest secret multor oameni. Mama ei ştiuse, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul! Knut o întrebase de câteva ori, în zadar. Dar oamenii se fereau de obicei de subiectul Jimmy, pentru că ştiau cât de traumatizant fusese pentru ea. Cât de dureros era încă.
Cu toate astea, Susanne era sigură ce părere aveau oamenii din oraş despre ea, ce spuneau despre ea pe la spatele ei. Că nu reuşise niciodată să se împace cu moartea lui Jimmy. Că îşi îneca durerea în alcool şi devenise un clişeu ambulant. Că fugise din Fredheim în urmă cu un deceniu. Era sigură că unii chiar credeau că ea era de vină pentru moartea lui Jimmy.
— Nu ştiu cât de multe ştii despre tatăl tău, începu ea. Dar era foarte îndrăgit. Toată lumea din oraş îl iubea. Toată lumea.
îşi ridică bărbia cu un zâmbet trist.
— Din păcate, lui Jimmy îi plăcea multă lume. Adică, în afară de mine. Şi vreau să spun... ei bine, în *acel* fel.
Lui Even îi pică faţa.

Probabil, credea ea, nu era frumos să întineze amintirea tatălui lui. Dar era adevărul. Dacă Even nu-l afla de la ea, îl va afla de la altcineva mai târziu. Cu siguranţă nu merita asta.
O parte din ea ştiuse întotdeauna că vor ajunge cumva aici, înapoi în trecut. înapoi cu toate fantomele şi toţi demonii acelei zile oribile.
— Ştii că obişnuiam să cânt într-un cor?
— Bineînţeles. Imo era dirijorul.
— Aşa e.
Susanne se trezi gândindu-se cu drag la trecut. Chiar îi plăcea să cânte în corul respectiv. Apoi, amintirile neplăcute începură să o copleşească iar şi trebui să respire adânc înainte de a continua.
— într-o zi am găsit nişte partituri pe bancheta din spate a maşinii. Noi cântam cântece pe mai multe voci, iar Imo ne dădea întotdeauna propria partitură, cu numele noastre scrise pe ea. Aşa că ştiam cine ce avea să cânte.
Susanne privi blatul mesei.
— Ei bine...
Se opri.
Era ca şi cum cuvintele fuseseră îngropate adânc în ea de atât de mult timp, încât acum se chinuia să le dezgroape iar.
îşi drese glasul.
— Am găsit o partitură pe numele altcuiva. Deci... mi-am dat seama că tatăl tău fusese cu altcineva în maşină, în afară de mine. Cineva care cânta în cor.
Susanne oftă şi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de o amintire urâtă.
— Am găsit şi câteva... prezervative. Sau, cel puţin, ambalaje. Sub scaun.
Ea clătină din cap încă o dată.
— Al cui nume era scris pe partitură?
Susanne făcu o pauză înainte să-şi ridice capul, privindu-l pe Even în ochi.
— Julia Hoff, spuse ea în cele din urmă.
— Ce?

— Mama lui Oskar.
Din nou, lui Even îi pică faţa. Susanne nu voi să-i spună cum se dusese acasă la familia Hoff în ziua aceea. Cum îl întâlnise pe Ole la uşă şi cum îi mărturisise tot. Fiecare suspiciune. Fiecare dovadă incontestabilă. Cum Ole nu spusese nimic până ea nu-l întrebase dacă Julia e înăuntru. Conform lui Ole, soţia lui nu era acasă, deşi Susanne era absolut sigură că minte. Că încerca să o protejeze pe Julia, temându-se că Susanne i-ar putea face vreun rău. Poate chiar să o ucidă. Ticăloasa aia laşă!
— Nu sunt mândră de ceea ce am făcut în ziua aceea. Da... băusem câteva pahare după ce găsisem acea partitură. Eram extrem de supărată. Am mers la şcoala unde preda tatăl tău şi l-am luat de acolo. L-am târât după mine, în pauza de prânz, de faţă cu toţi colegii săi.
Ea clătină din nou din cap.
— Cecilie a încercat să mă oprească, continuă ea. Mama lui Mari. Dar eram atât de furioasă, atât de furioasă! Din fericire, tatăl tău a venit cu mine. Nu voia să facă o scenă şi mai mare.
Acum plângea, retrăind tot.
— Jimmy a insistat să conducă el, pentru că eu eram...
îşi flutură uşor braţele.
— Nu-mi sunt clare toate detaliile întâmplărilor petrecute în ziua aceea, dar Tobias era la creşă. Nu-mi amintesc unde erai *tu*.
Chiar şi după atâţia ani, vocea îi tremura.
— Nici eu, zise Even.
— Oricum, Jimmy n-a vrut să mergem acasă până nu discutam. Nu voia să ne certăm în faţa ta şi a fratelui tău. Şi trebuie să recunosc, nu era o ceartă adevărată - doar că strigam aproape încontinuu. Zbieram. Urlam.
Susanne luă de pe masă solniţa cu sare. O răsturnă şi o răsuci de câteva ori. Apoi o aşeză la loc.
— Dar a recunoscut? A recunoscut că aveai dreptate?
Susanne tăcu un moment. Apoi încuviinţă şi-şi şterse lacrimile.
— Nu ştiu cât de departe am mers, când el...
Avea de gând să-i spună totul? Chiar avea să facă asta?

Nu, Even nu i-ar mai vorbi niciodată. Niciodată.
îşi îndreptă umerii.
— Apoi totul a luat-o razna, spuse ea repede. Jimmy şi-a pierdut cunoştinţa, dintr-odată.
îşi văzu fiul căutând răspunsuri în ochii ei, dar n-avea de gând să i le dea.
— Am ieşit de pe carosabil. Restul îl ştii.
Mâinile îi tremurau când îşi duse paharul de apă la gură. Doamne, avea nevoie de o tărie! Ceva care să îndepărteze durerea.
— Ai terminat de mâncat? Vreau să mă întorc la Tobias.
Even aruncă o privire la sandvişul său, apoi spuse:
— Cred că da.
Susanne îşi împinse scaunul la o parte şi se ridică. Apoi ieşi din cantinăcu bărbia ridicată. Tobias aştepta.

Reidar Lindgren locuia pe Schleppegrells Gate, în Oslo, chiar lângă Daslenenga - terenul de sport care, de-a lungul anilor, fusese folosit pentru hochei, atletism, patinaj de viteză şi speedway, dar acum era plin de jucători de fotbal -, copii şi adulţi. Când Yngve găsi în sfârşit un loc de parcare în apropiere şi ieşi din maşină în după-amiaza rece din Oslo, rămase impresionat de mulţimea de oameni aflaţi afară, în ciuda vântului şi temperaturii care nu depăşea 5°C. Oamenii intrau şi ieşeau din Birkelunden, un parc mic din centrul Griinerlokka. Unii tocmai se îndreptau spre casă venind de la serviciu, se pare, cu braţele pline de alimente. în apropiere, copiii se jucau în curtea şcolii, îmbrăcaţi prea subţire. Yngve îşi imaginä cum ar arăta această parte a capitalei într-o zi caldă de vară.

Reidar Lindgren îl întâlni pe Yngve în pragul blocului. Era un bărbat robust, aproape de cincizeci. Purta un pulover gros, cenuşiu pe deasupra hainelor murdare de lucru, şi avea părul lung, prins în coadă.

— V-am văzut de la fereastră venind, spuse el zâmbind în timp ce-i strângea ferm mâna lui Yngve. Ştiţi, soneria nu funcţionează.

Yngve îi observă ochii albaştri, prietenoşi.

— Intraţi!

Yngve îl urmă pe scări. Mirosea a blană udă de câine.

— Noi nu avem lift, se plânse Lindgren. Şi locuiesc la etajul cinci. într-o zi, scările astea or să mă omoare.

Gâfâiau amândoi când ajunseră, în sfârşit, sus.

— Intraţi! repetă Lindgren aproape fără suflu. Doriţi o cafea sau altceva?

— Nu-i nevoie, mulţumesc! Doar arătaţi-mi camera fratelui dumneavoastră!

— Ştiţi, nu eram sigur dacă ar trebui să spun ceva. Frode fiind fratele meu şi tot restul. Nu ştiu în ce s-a amestecat, dar ştiu că n-ar face niciodată nimic să-şi rănească propria fiică. Nu vă deranjaţi să vă descălţaţi!

Lindgren îl conduse pe Yngve printr-un hol mic şi intrară într-o cameră cu un perete din cărămidă aparentă. Perdelele erau trase deoparte, oferind camerei lumina mai mult decât necesară

.Patul era nefacut. O geantă sport stătea deschisă pe podea. Un tricou plin de sânge zăcea lângă ea. Yngve se aplecă şi, folosind un stilou din buzunarul sacoului, întoarse tricoul. Avea pete de sânge peste tot.

— Ştiţi când l-a purtat? întrebă poliţistul.

— Nu. Mă tem că nu.

Yngve observă câteva perechi de boxeri în geantă. Nişte pantaloni, o cămaşă, câteva perechi de şosete. Un încărcător de telefon mobil era conectat la o priză de perete. O sticlă de vodcă aproape goală era pe podea. Camera avea un miros înţepător de alcool stătut.

— Ce-a făcut fratele dumneavoastră cât a fost aici?

— Mai mult a dormit. Cel puţin, când am fost prin preajmă. Nu mi-a povestit prea multe. Nu l-am mai văzut aşa până acum.

Yngve se ridică şi se întoarse spre Lindgren.

— Ce vreţi să spuneţi?

Lindgren păru să se gândească la răspuns.

— Era atât de... deprimat, ştiţi? Pe fundul prăpastiei. Era aproape ca şi cum m-ar fi evitat când eram prin preajmă.

— A fost aşa şi *înainte* ca fiica lui să fie ucisă?

— Poate nu la fel, dar cu siguranţă era deprimat şi înainte să se întâmple şi tragedia asta.

— Trebuie că v-a spus *ceva* despre motivul pentru care avea nevoie să doarmă în camera dumneavoastră de oaspeţi - de ce plecase de acasă.

— Nu multe, nu. A zis foarte clar încă de la început că nu vrea să vorbească despre asta.

Yngve observă şi câteva pete de sânge pe cearşafuri.

— Dar eram cam îngrijorat pentru el, continuă Lindgren. Adică, înainte să văd asta.

Arătă spre tricoul plin de sânge.

— Ce motive de îngrijorare aveaţi?

Reidar Lindgren aşteptă o clipă înainte de a răspunde.

— Frode şi cu mine provenim dintr-o familie în care problemele nu sunt de obicei rostite. Nu *vorbim.* Nu ne

împărtăşim lucruri. Nu lucruri personale, în orice caz. Ceea ce înseamnă că totul se acumulează, ştiţi, gata să explodeze.
— Spuneţi că şi-a mai pierdut cumpătul şi înainte?
— O, da.'
Yngve făcu un pas mai aproape.
— Sigur, fratele meu este temperamental. A intrat în câteva scandaluri de-a lungul anilor, dar mai ales când era mai mic.
Yngve încuviinţă, aşteptând să continue.
— Oricum, acum câteva nopţi a venit târziu şi a făcut ca toţi dracii. Şi-a azvârlit lucrurile, s-a împiedicat, apoi s-a descălţat şi şi-a aruncat pantofii în uşa dormitorului meu.
Clătină din cap.
— Frode a fost foarte supărat, asta e ceea ce încerc să vă spun. Cred că acumulase multă furie în el.
— Furie care a izbucnit, în cele din urmă. I-a sărit muştarul?
Lindgren pocni din degete şi spuse „da" în acelaşi timp.
— Ştiţi dacă a folosit o maşină cât a fost aici?
— A folosit.
— Ştiţi dacă a condus?
— Să fiu sincer, nu ştiu. Aşa cum am spus, nu l-am văzut prea mult timp cât a stat pe aici. Am fost la serviciu. Demolăm o clădire de apartamente dincolo de Sagene. Suntem puţin în întârziere, aşa că...
— în noaptea în care a murit Mari, îl întrerupse Yngve. Fratele dumneavoastră fusese la liceul Fredheim, la concert. Dar s-a întors aici imediat după aceea, nu-i aşa?
— Da, a dormit aici în fiecare seară, începând de sâmbătă.
— Vă amintiţi *când* a ajuns aici luni noapte?
— Ştiu că era târziu. Mă dusesem deja la culcare. M-am trezit când a venit el, dar nu m-am gândit să văd cât e ceasul.
Yngve analiză cu atenţie camera pentru ultima oară. Nu remarcă alte obiecte pe care le-ar putea lua pentru teste suplimentare. Puse tricoul plin de sânge într-o pungă pentru probe.
— Ce veţi face cu el?
— Voi verifica al cui sânge este. Mulţumesc că m-aţi anunţat!

Se îndreptă spre uşa de la intrare.
— Ce... ce se va întâmpla acum?
în vocea lui Reidar Lindgren se simţea suferinţa.
— Mai întâi va trebui să-l găsim pe fratele dumneavoastră. Iar apoi... va trebui să vedem ce se întâmplă.
Deschise uşa.— Baftă cu demolarea!
Yngve de abia traversase limita regiunii Oslo, pe drumul de întoarcere la Fredheim, când îi sună telefonul.
— Sunt inspectorul-şef Bjarne Brogeland, poliţia din Oslo, spuse vocea de la celălalt capăt al aparatului. Aţi sunat în legătură cu Frode Lindgren?
Yngve îşi ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie.
— Da, l-aţi găsit deja?
— Nici n-a fost dificil, spuse Brogeland râzând. Este într-o celulă, doarme. A fost arestat azi-dimineaţă.
— De ce? Cum?
— Era foarte nervos, încercase să sară la bătaie - ca de obicei. Nu voia să meargă acasă, nici să vină de bunăvoie cu noi la secţie, aşa că a trebuit să-l arestăm pentru tulburarea ordinii publice. îl ţinem aici până se trezeşte din beţie. Aveţi noroc - eram gata să-l las să plece când aţi sunat.
Yngve căută cea mai apropiată ieşire de pe autostradă.
— A spus ceva?
— N-a vorbit prea mult, dar a fost foarte trist. A plâns mult.
Yngve îi explică ce i se întâmplase lui Mari.
— O, Doamne! înţeleg de ce este atât de tulburat.
— Pot să vin să-l iau?
— E-al dumneavoastră.
— Perfect, vă mulţumesc! Ajung în douăzeci de minute.
O jumătate de oră mai târziu, Yngve îl întâlni pe Bjarne Brogeland în faţa sediului poliţiei din Oslo. Frode Lindgren stătea lângă el, ţinându-şi capul plecat; avea hainele murdare, de parcă şi-ar fi petrecut noaptea într-un şanţ. Era palid şi complet epuizat.
Yngve cunoştea reputaţia lui Brogeland. în ultimii ani, fusese implicat într-o serie de cazuri importante în Oslo. Avea vreo

patruzeci de ani şi era bine construit - un tip dur. Era uşor de înţeles de ce infractorii îi ştiau de frică şi încercau să stea departe de el.

— încă nu e chiar în formă, dar...

Brogeland se uită la Lindgren

— .Cel puţin s-a trezit din beţie.
— Mă bucur să aud asta.
— Cum merge ancheta?
— Ne îndreptăm în direcţia cea bună.
Yngve aruncă o privire în jur, aproape aşteptându-se s-o vadă pe Âse prin apropiere. Frode părea preocupat de ceva aflat pe jos, lângă picioarele sale.
— Aveţi nevoie de un loc unde să-l interogaţi?
Brogeland dădu din cap spre sediul Poliţiei.
— Cred că tipul ăsta are nevoie de-o ceaşcă de cafea, spuse Yngve şi se uită iar atent la Frode.
Părea că cineva înfipsese un ac în el şi lăsase tot aerul să iasă.
— Dar mulţumesc oricum!
Yngve îl conduse cu maşina până la Griinerlokka. Nu-i adresă nicio întrebare pe drum. Nici Frode nu se oferi să spună nimic; el doar stătea acolo, uitându-se pe fereastră, cu o privire rece întipărită pe faţă.
— Haideţi să vorbim acolo, spuse Yngve în timp ce găsea un loc de parcare în faţa restaurantului The Nighthawk Diner din Seilduksgata. Vă este foame?
— Foarte.
— Atunci să luăm ceva de mâncare.
Nighthawk Diner era exact aşa cum sugera şi numele: un local care servea mâncare americană, în stil american. Majoritatea personalului vorbea limba engleză.
Amândoi îşi comandară un Nighthawk Combo - un hamburger cu brânză Cheddar topită şi slănină afumată, maioneză şi chipsuri sărate din cartofi.
— Am încercat să vă găsesc, spuse Yngve în timp ce turna apă în pahare.
— Mi-a murit telefonul în ultimele douăzeci şi patru de ore, spuse Frode, analizând o pată de grăsime de pe masă. L-aţi prins pe nenorocit?
— Nu.
— Atunci de ce aveţi nevoie de mine?

Yngve nu răspunse imediat. Tocmai îl studia pe omul distrus din faţa lui.
— V-aţi rănit? întrebă Yngve şi arătă spre mâinile lui Frode, acoperite cu pete de sânge uscat.
— M-am bătut azi-noapte.
— Cu cine?
— Cu peretele.
Yngve dădu din cap, încet.
— Se pare că peretele a câştigat.
— Nu ştiu ce să spun.
Frode îşi goli paharul. Yngve i-l umplu din nou.
— Cum v-aţi tratat rănile?
— Nu le-am tratat. Doar mi-am şters sângele de pe mâini cu un tricou.
— Ce culoare?
— Hm?
— Ce culoare avea tricoul? Frode şi-a ridicat capul.
— Aţi fost la fratele meu. Aşa cum spuneam, n-am reuşit să vă găsesc. Frode încuviinţă.
— Era unul alb. Alb complet, urăsc tricourile cu tot felul de litere şi imprimeuri.
— Şi eu la fel.
Mâncarea lor sosi şi o vreme rămaseră acolo, mâncând.
— Ştiţi ce am făcut azi-noapte? întrebă Frode, înainte să golească iarăşi paharul cu apă dintr-o răsuflare. L-am urmărit pe Even Tollefsen. Cu maşina mea.
Clătină din cap.
— Eram atât de furios! Atât de... Se opri.
— Ştiu c-aţi auzit zvonurile, continuă el. Cum toată lumea crede că eu am omorât-o pe Mari.
— Eu nu cred...
— Am vrut să-l calc cu maşina, îl întrerupse Frode. Serios, Mork, am vrut să-l omor. Aproape c-am şi facut-o. Nu cred că m-a văzut, dar... probabil. Nu ştiu.
îşi tăie o bucată din hamburger şi şi-o îndesă în gură.

— Am simţit că trebuie să fac ceva, ştiţi, spuse el molfaind. O prostie, nu-i aşa?
— Nu. Nu e deloc o prostie. Trecură câteva momente de tăcere.
— De ce aţi încercat să mă găsiţi?
— Ei bine, în parte din cauză că sunteţi aici şi nu acasă, lângă soţia dumneavoastră.
Yngve nu credea că e necesar să dezvolte subiectul. Frode mestecă încet, înainte de a înghiţi şi a pune tacâmurile jos. Apoi îşi încrucişă braţele.
— Eu şi Cecilie, noi...
Yngve observă că Lindgren nu era departe de a plânge din nou. Răsuflă zgomotos, de parcă s-ar fi săturat de durere şi încerca să o îndepărteze.
— Aveam probleme dinainte ca Mari să fie ucisă. Cuplurile se ceartă, cu siguranţă, dar de data asta... de data asta a fost mai rău. De aceea am mers la fratele meu. Aveam nevoie să iau o pauză de la toate.
îşi puse mâinile pe masă.
— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?
Frode se uită o vreme la paharul gol.
— Mă puteţi întreba, dar eu nu sunt atât de sigur că vreau să vă răspund. Este o problemă personală.
— Nu dacă implică uciderea fiicei dumneavoastră, insistă Yngve.
Frode îl fixă.
— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el brusc.
— Căutăm un motiv întemeiat pentru care oricine ar fi vrut s-o omoare pe Mari.
— Ei bine, nu-l veţi găsi în familia noastră, protestă Lindgren. în niciun caz.
— Sunteţi sigur?
— Desigur. Problemele pe care eu şi Cecilie le avem sunt complet... normale. Se întâmplă tot timpul, peste tot.
— Mari n-a stat acasă în ultimele două zile din viaţă. Şi nici n-a vrut să vă vorbească la concertul din liceu.

Riduri adânci apărură pe fruntea lui Frode. înghiţi de câteva ori, apoi întâlni privirea lui Yngve.
— Cecilie mă înşela. De ani de zile. Am aflat, şi... ei bine, ne-am certat. Mari a fost prinsă la mijloc. Se temea că mariajul nostru se va destrăma şi... cred că avea toate motivele.
Frode luă cuţitul şi-l răsuci în mână înainte de a-l înfige într-un chips şi de a-l băga în gură.
— Scuze! N-am vrut să mă enervez. Dar mica noastră dramă familială nu poate avea nimic de-a face cu uciderea lui Mari. Ce legătură ar avea?
— Ce aţi făcut după ce-aţi încercat să vorbiţi cu Mari în noaptea aceea?
— Am... plecat.
— N-aţi aşteptat-o după concert?
— Nu, eu... ştiam că are de lucru şi era evident că nu vrea să-mi vorbească, aşa că...
— De ce era supărată pe *dumneavoastră,* dacă Cecilie a fost cea care v-a înşelat?
— Nu ştiu. Probabil pentru că... am fost foarte supărat în ziua aceea, spuse el. Când ne-am certat, am ţipat foarte mult. Am aruncat lucruri de toţi pereţii şi... cred c-am speriat-o puţin pe Mari.
— Şi totuşi...
— Da, ştiu. Nu prea am înţeles. Poate că Mari avea doar nevoie să se detaşeze de toate astea. De noi şi de familia noastră.
— V-aţi întors cu maşina la Oslo după concert?
— Da. Eu şi Mari n-am mai apucat să discutăm înainte de a...
Frode nu-şi putu încheie propoziţia. Oftă.
— în ultimele două zile, m-am plimbat pe străzi plângându-mi de milă. Am fost furios. Am fost *atât* de furios, Mork, habar n-aveţi. Am încercat să găsesc răspunsuri. Am încercat să îndepărtez durerea de aici... arătă spre piept... în altă parte.
îşi privi mâinile.
— Dar tot doare ca dracu'.
Yngve ştia cum se simte Frode.

îi sună telefonul. Era Weedon.
— îmi pare rău, trebuie să răspund! spuse Yngve şi-şi duse telefonul la ureche.
— Hei, şefu'! Am urmărit din nou înregistrările surprinse de camerele video de supraveghere, căutând o modalitate de a-l identifica pe tipul nostru care intră în liceu la 22:49.
— Da?
— Cred că am găsit ceva. Unde sunteţi?
— La Oslo.
— Bine. Trebuie să vă arăt, aşa e mai uşor. Cât de repede puteţi ajunge aici?
— Destul de repede, dacă e important.
— Cred că e.
— Bine, stai acolo, ajung cât pot de repede.
Yngve închise telefonul şi se uită la Frode.
— Trebuie să mă întorc înapoi la Fredheim. Veţi fi bine acum, da? Nu veţi începe prea curând o altă luptă cu zidurile sau cu congregaţia somaleză din Grönland?
Frode schiţă un zâmbet.
— Nu vă faceţi griji! O zi petrecută în arest te trezeşte din beţie.
— Bine. Duceţi-vă acasă la fratele dumneavoastră. încărcaţi-vă telefonul. Pun pariu că mulţi oameni au încercat să vă contacteze.
Frode nu părea neapărat dornic să discute cu cineva.
— Vă voi suna de îndată ce voi primi veşti despre anchetă, adăugă Yngve.
— Mulţumesc!
Weedon era pe jumătate adormit când Yngve intră în biroul său.
— îmi pare rău! spuse Weedon cu o voce gravă, ridicându-se în picioare.
— Ce-ai vrut să-mi arăţi?
Weedon se mută la biroul cu trei monitoare de computer.

— Am analizat cadru cu cadru imaginile pe care le avem despre tipul nostru care intră noaptea în liceu, încercând să găsim ceva care să ne ajute să-l identificăm. Uitaţi-vă aici! Dădu click pe mouse. Mări o imagine reflectată în fereastră, arătând jacheta tipului. Weedon îmbunătăţi calitatea imaginii, repetând operaţia de câteva ori, apoi aşteptă câteva secunde până când software-ul readuse imaginea în centrul atenţiei.

— Cum vi se pare? întrebă Weedon arătând spre pata gălbuie de pe ecran şi spre ceva care semăna cu imaginea unei maşini.

Yngve se aplecă spre ecran şi-şi mîji ochii. Erau literele unui logo.

Scria TAXI.

Se ridică brusc.

— E şofer de taxi.

— Cu siguranţă aşa arată.

Yngve cunoştea destul de mulţi şoferi de taxi în Fredheim, dar chiar acum era doar unul îi venea în minte.

Excelent lucrat, Weedon! zise Yngve. într-adevăr. De nota zece.

— Mersi, şefu' !

Se făcuse nouă seara înainte ca un doctor să vină şi să ne spună că tratamentul lui Tobias avusese succes - că va fi bine. De asemenea, un psihiatru îl supraveghea de câteva ore şi medicii hotărâseră că va trebui să rămână internat peste noapte, poate chiar şi pentru două nopţi, pentru observaţii suplimentare. Cel mai important lucru era că Tobias era bine şi că nu avea nicio deteriorare permanentă a creierului sau a oricăror alte organe. Mama a fost atât de uşurată, încât a plâns şi a gemut în acelaşi timp.

La început, Tobias nu a vrut să ne vadă, dar o oră mai târziu, după ce mama sâcâise şi implorase tot personalul medical, ni s-a permis să intrăm să-l vedem. Primiserăm instrucţiuni clare să nu-l forţăm să vorbească despre ceea ce făcuse.

Când am intrat în camera de spital, el zăcea în pat. Era la fel de palid ca întotdeauna. îşi aranja păturile şi n-a vrut să se

uite la noi. Camera lui era mică, cu pereţii albi şi o oglindă pătrată deasupra unei chiuvete albe din porţelan. Era cât se poate de austeră şi de neprietenoasă.

La început, eu şi Knut am stat deoparte. Mama avea nevoie să-i vorbească prima.

Se îndreptă cu grijă spre pat.

— Bună! şopti ea.

Tobias îşi ţinea privirea pironită asupra păturilor. Mama se aplecă şi-l îmbrăţişă. El o lăsă să-l sărute pe obraz, pe frunte, pe păr, înainte de a se retrage, iritat. Mama îşi ceru scuze şi se aşeză pe pat. îşi puse o mână pe obrazul lui. îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Cum te simţi? întrebă ea încet.

Tobias ridică din umeri. încă nu voia să se uite la ea - sau la Knut sau la mine. Mama îi dădu la o parte părul de pe fruntea care strălucea, scăldată în luminile reci de pe tavan.

înţelegeam că mama avea o mie de întrebări pentru el, că se chinuia să nu i le adreseze pe toate dintr-odată. în schimb, ea făcu o mulţime de comentarii stupide, care primiră doar răspunsuri de „da” sau „nu”. îi spus

ecum se simţea GP şi apoi începu o poveste stupiduţă despre una dintre colegele ei de serviciu, de la magazinul de haine pentru copii.
Când rămase în sfârşit fără alte prostii de spus, am întrebat-o dacă aş putea avea două minute singur cu el. La început, mama a fost reticentă, dar apoi a acceptat - atâta timp cât am promis că voi fi blând cu el. Am spus că da, desigur, fără să ştiu dacă voi reuşi să mă ţin de cuvânt.
Când în sfârşit l-am avut pe fratele meu doar pentru mine, i-am spus:
— îţi datorez o uşă.
Tobias mă privi încruntat. I-am explicat ce se întâmplase. Nu păru deosebit de interesat.
— îmi datorezi un controller PlayStation.
— Ştiu. Cum te simţi?
— Ca dracu', a zis.
Am dat din cap.
Părea furios. Pe el însuşi? Sau pe medicii care-l trataseră? Sau pe mine, doar pentru că eram acolo? Sau probabil era pur şi simplu supărat pe lume. Nu era uşor de spus.
— Ai nevoie de ceva? Un pahar cu apă sau ceva?
Tobias clătină din cap.
Lângă pat era un scaun, aşa că m-am aşezat. Tobias avea părul gras, dar petele de pe faţa lui păreau să se fi estompat puţin. Nu ştiam cum să pun întrebările la care aveam nevoie de răspunsuri, dar trebuia să o fac, într-un fel sau altul.
— Am ţinut legătură cu poliţia. Astăzi nu vor trece pe aici.
Tobias privi din nou aşternuturile de pat. Nu ştiam exact la ce anume se uita - avea o privire inexpresivă.
— Dar cred că mâine poţi să te aştepţi la musafiri. Un lucru pe care vor să-l ştie e de ce-ai ţinut neapărat să vorbeşti cu Mari în noaptea în care ea a fost omorâtă.
Am auzit un bărbat urlând de durere prin spital. O dată şi apoi încă o dată.
— Ştiu despre mesajele pe care i le-ai trimis.

Tobias îşi strânse mâinile laolaltă, apoi începu să-şi studieze unghiile.
— Ştii că trebuie să răspunzi, nu-i aşa?
— Deci ne întoarcem de unde am plecat, nu?
Vocea lui era calmă, liniştită.
— Te joci de-a detectivul? întrebă el cu dispreţ, fără să mă privească.
— De ce este atât de ciudat că vreau să ştiu?
Tobias tot nu voia să se uite în ochii mei. Doar oftă adânc. în cele din urmă, spuse:
— Am ajutat-o să găsească câteva fotografii cu tine. Pentru articolul despre tine şi tata.
El mi-a explicat contextul, iar eu am încuviinţat. Ştiam deja motivele lui Mari pentru a acţiona astfel, fără ştirea mea.
— Am întâlnit-o acum o săptămână, cam aşa ceva. Tu erai la antrenament la fotbal.
— Să-i dai fotografiile.
— Da.
— Şi asta e tot?
— Ce vrei să spui?
— Asta e tot ce-ai făcut? I-ai dat fotografiile şi apoi ai plecat?
— Am povestit şi noi puţin.
— Despre ce?
— Ştii, chestii.
— Ce fel de chestii?
— Nu ştiu. Chestii de liceu. La un moment dat, Mari a început să vorbească despre grupele de sânge.
— Grupele de sânge?
— Dap.
— Faci mişto de mine? Vorbeai cu *Mari* despre grupele de sânge?
— Le studiase la liceu.
— Ştiu. Dar de ce ţi-a vorbit despre asta?
— O interesa dacă ştiam ce grupă de sânge avea tatăl nostru.
M-am uitat la el.
— Serios?

— Dap, serios.
— De ce voia să ştie asta?
— Nu ştiu.
— N-ai întrebat-o?
— Am crezut că avea nevoie de această informaţie pentru articolul ei.
— Hm.
Aici îmi scăpa ceva. Dar nu ştiam ce.
— Aşa c-ai aflat.
— Dap, am întrebat-o pe mama.
— Deci ai aflat.
— Dap, am întrebat-o pe mama.
— Şi apoi i-ai spus. I-ai spus lui Mari.
— I-am spus.
— Când a fost asta?
— Acum trei-patru zile. Vineri, cred.
M-am uitat la fratele meu câteva secunde. încă o dată -, l-am întrebat ce căutase la concert în noaptea aceea şi de ce ţinuse legătura cu Mari. A trecut mult timp până a răspuns.
— Mama descoperise că unele dintre fotografiile ei cu tine şi tata dispăruseră. Ştii cum este mama, cât de obsedată poate deveni. Aşa că voiam să le recuperez înainte să se dezlănţuie iadul.
Tobias făcu o scurtă pauză.
— De aceea am fost la concert. Să vorbesc cu Mari. N-am putut să iau legătura cu ea. Nu-mi răspundea la mesaje. Aşa că am intrat la liceu şi am găsit-o acolo. Mi-a spus că fotografiile erau în redacţia ziarului, dar nu mi le putea aduce chiar atunci, pentru că era ocupată, lucra. Mi-a sugerat să mă duc să le iau singur.
Se opri o clipă.
— Redacţia era încuiată, aşa că i-am împrumutat cheile. Dar n-am putut găsi nenorocitele alea de fotografii, aşa că m-am gândit s-o reîntâlnesc după concert. Am ieşit să o aştept în faţa liceului. Dar n-a mai ieşit niciodată. Am stat mult timp acolo, aşteptând-o.

— Deci tu...
Nu reuşeam să-mi fac ordine în gânduri.
— Am avut cheile ei. Am uitat că le am - le lăsasem în buzunar când n- am găsit fotografiile. Şi apoi, când ea a murit, eu...
El îşi deschise larg braţele.
— M-am panicat. Ştiam cum va părea.
— Deci, unde sunt cheile acum?
— într-un sertar din camera mea.
— Doamne Dumnezeule, Tobias!
Cred că poliţia le găsise deja, m-am gândit. Şi trăsese concluzii. Eram liniştit şi furios în acelaşi timp. Liniştit că exista o explicaţie nevinovată de ce Tobias fusese la liceu în noaptea aceea - de ce-l văzuse Borre Halvorsen la fereastră şi de ce Tobias avusese cheile lui Mari. Furios pentru că nu-mi spusese până acum. Ne-ar fi scutit de multe griji şi suferinţe.
L-am întrebat de ce nu-mi spusese nimic. Din nou, a durat ceva timp până să-mi răspundă.
— Şi mie-mi plăcea de Mari, Even. Vorbea cu mine aşa cum se cuvine, nu ca...
Aruncă o privire înjur.
— N-am vrut ca nimeni să creadă că...
Făcu încă o pauză.
Amândoi am rămas acolo în tăcere pentru un moment. M-am gândit la Mari. în ultima zi fusesem ocupat să-l găsesc pe Tobias, să aflu răspunsuri. Dar acum mă gândeam din nou doar la ea şi mi-am dat seama cât de dor îmi era. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să o întreb! Să i le spun.
— Totuşi, mai e ceva.
Tobias îşi linse buzele. Arăta de parcă îşi făcea curaj. Din nou, m-am neliniştit.
— După ce am vorbit cu Mari în noaptea aceea la liceul tău, am ieşit afară s-o aştept.
— Mi-ai spus deja.

— Ştiu, aşteaptă puţin! în timp ce stăteam acolo - trecuse mult timp de când concertul se terminase -, eu... l-am văzut pe Knut conducând şi parcând taxiul.
Tobias dădu din cap spre uşă, de parcă n-aş fi înţeles la cine se referă.
— Ce naiba făcea *el* acolo?
— La început, am crezut că doar aşteaptă un client, gândindu-se că s-ar putea ca oamenii să aibă nevoie de o cursă, după concert. Dar el doar stătea acolo.
— Nu te-ai dus la el?
Tobias râse de mine.
— Abia dacă-i vorbesc acasă. Ce să-l întreb? Cum a fost? Câţi clienţi avusese în noaptea aceea? Mie puţin îmi pasă de Knut, ştii doar. însă, după un timp, Knut a intrat în liceu.
Am înghiţit în sec.
— Cât era ceasul?
— Nu ştiu. începuse să se facă târziu şi majoritatea oamenilor plecaseră acasă. Aşteptasem atâta timp şi începuse să se facă frig, încât m-am gândit, dă-le dracului de fotografii, pot aştepta până mâine sau până altă dată. Şi apoi m-am dus acasă.
— Da' iPad-ul pe care l-ai şutit?
Tobias păru să fi uitat acel detaliu pentru o clipă, dar apoi încuviinţă.
Am încercat să asimilez ce-mi spusese fratele meu.
— Deci, Knut a intrat în clădirea liceului nu cu mult timp înainte ca Mari şi Johannes să fie ucişi?
Tobias respiră adânc.
Dap.ACUM
— Cât de bine l-ai cunoscut pe iubitul mamei tale?
Domnişoara Hâkonsen se aşază din nou. îşi sprijină coatele pe masă şi se apleacă înainte, uitându-se în ochii mei.
— Aş spune că nu l-am cunoscut deloc. Era plin de surprize - asta-i sigur.
— Cum aşa?

— Acea pastilă de liniştire pe care i-a dat-o mamei mele, de exemplu.
— Pastilă de *liniştire!*
— Nu prea ştiu ce fel de pastilă era. Nu mă gândisem că pare genul de tip care să aibă sedative, părea o minciună. Am crezut doar că era o persoană care nu spunea niciodată prea multe şi, practic, făcea tot ce voia mama. Dar poate era şi el un fel de secretos.
Procuroarea pare să se gândească.
— Când fratele tău ţi-a spus despre Knut că intrase în liceul tău în noaptea aceea, ce-ai crezut? Ai crezut c-ar fi putut fi el criminalul?
— Asta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte, da. Ba chiar al doilea şi al treilea gând, ca să fiu sincer.
— Şi de ce, mă rog?
— Ei bine, a fost în aceeaşi zi când mama mi-a tras o palmă, atunci când i-am sugerat că probabil Mari fusese omorâtă din cauza a ceva ce ar fi putut descoperi despre accidentul de maşină al tatălui meu. M-am întrebat dacă mama ştia ceva şi dacă şi Knut ştia, şi voise cumva s-o protejeze.
— Aşadar, ai crezut că el o omorâse pe Mari ca s-o împiedice să vorbească? Să o împiedice să dezvăluie tot ce descoperise despre accident, poate chiar şi despre mama ta?
— La asta m-am gândit, da. Aparent, Knut se îndrăgostise de mama încă din liceu.

Şi, conform recentei tale afirmaţii, te-ai gândit că el ar face tot ce i-ar cere mama ta

— .Da.
Domnişoara Hâkonsen aşteaptă câteva clipe. Apoi continuă:
— Te-ai gândit atunci că mama ta l-ar fi pus să o omoare pe Mari?
— Atunci nu m-am gândit, nu. Eram mai îngrijorat de ceea ce urma să mi se întâmple *mie.*
— Cum aşa?
Pentru că imediat după ce-am vorbit cu Tobias la spital, mama i-a spus lui Knut să mă ducă acasă cu maşina.ATUNCI
— Mâine ai şcoală, a zis mama. Trebuie să dormi puţin.
— Mda, dar...
Nu ştiam ce să spun.
— Bineînţeles că-l pot duce acasă cu taxiul, interveni Knut. Şi tu, Susanne?
— Eu voi rămâne aici. Nu-l părăsesc pe Tobias.
M-am uitat la fratele meu. Nu era tocmai încântat de perspectiva de a rămâne cu mama, dar, ca şi la mine, opţiunile sale erau limitate.
Era un sentiment ciudat să stau în picioare într-o cameră cu trei persoane despre care avusesem, la un moment dat în ultimele zile, sau încă mai aveam suspiciuni, cel puţin când era vorba despre asasinarea fostei mele iubite. Cel mai ciudat era că toţi făceau parte din familie - sau aproape toţi, cu excepţia lui Knut. Nu eram deloc sigur ce simt pentru niciunul dintre ei. Explicaţia lui Tobias avea sens, dar era ceva ciudat în toate astea. Nu înţelegeam de ce era atât de important pentru el să recupereze fotografiile pentru mama. Nu prea-i păsa de mama. Nu prea-i păsa de nimic. Pe de altă parte, trecuse o vreme de când nu mai înţelegeam nimic din tot ce făcea fratele meu, aşa că de ce acum trebuia să fie altfel?
— OK. Apoi, l-am întrebat pe Tobias: Vei fi bine?
El a încuviinţat din cap.
— Sigur?
— Da.
— în regulă. Ne vedem.

2.

Apoi, am plecat alături de Knut.
Nu ne-am spus niciun cuvânt când am ieşit din spital şi ne-am îndreptat către taxiul lui. Până şi mersul alături de el mă neliniştea. Mă întrebam dacă avea ascunsă pe undeva cutia pentru microfoane a lui Johannes Eklund. Poate chiar în taxi.
M-am aşezat pe scaunul pasagerului şi mi-am pus centura de siguranţă.
Knut a condus ca un preot, respectând cu sfinţenie limita de viteză.
Mergeam spre casă de vreo zece minute, când mi-a spus:
— De fapt, mă bucur că acum suntem doar noi doi.
M-am întors spre el.
— M-am gândit că am putea vorbi.
Gândindu-mă la tot ce-mi spusese Tobias; vocea lui Knut suna mai rece. Mai calculată. De parcă ar fi aşteptat acest moment.
— Despre? am întrebat şi am tuşit în palmă.
Knut nu era mare sau puternic, dar ştiam că alerga foarte mult, ceea ce însemna că era în formă. Dacă ar fi fost suficient de furios - sau dacă ar fi crezut că avea motive întemeiate -, n-aveam nicio îndoială că ar putea omorî pe cineva.
— Mama ta şi cu mine, noi... Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Ştii, suntem împreună de ceva vreme. Făcu încă o pauză înainte de a continua: Şi... ne-am gândit să ne mutăm împreună.
Mi-a picat faţa.
— Sau mai bine zis, să mă mut eu. Cu voi.
Nu ştiam ce să spun.
Knut continuă:
— Probabil e-o veste neaşteptată şi ştiu că acum ai altele pe cap, dar, având în vedere ce-am discutat azi mai devreme, cred c-ar fi bine pentru mama ta. Să primească ajutor cu... orice.
Acum eram pe autostradă. Maşinile accelerau pe lângă noi.
— Doar... gândeşte-te, continuă el. Şi vorbeşte şi cu fratele tău, bineînţeles, când ai ocazia. Nu o vom face dacă voi credeţi că e-o idee proastă.
Am vrut să-l întreb ce naiba făcea la liceul Fredheim în noaptea aia, dar n-am îndrăznit. Nu ştiu dacă mi-era teamă de cum mi-ar

răspunde sau de cum ar reacţiona Knut dacă l-aş chestiona. Pe bune, nu ştiam aproape nimic despre tipul ăsta. Oare va apărea vreodată adevărata persoană dinăuntrul lui?
Niciunul dintre noi n-a mai scos vreo vorbă pân-acasă. Nimic până când Knut a intrat cu taxiul pe aleea din faţă. Apoi ceva l-a făcut să se oprească.
— Ce-i? am zis.
Apoi am urmărit privirea lui Knut şi am văzut şi eu.

Pe uşa din faţă, cu spray de culoare neagră, cineva scrisese

1.

:CRIMINAL

— Futu-i! am mormăit şi am coborât din taxi.

Nu eram sigur la care dintre noi se referea mesajul - frate-miu sau eu. Sau poate chiar la mama.

Knut opri motorul şi coborî şi el. Am mers până la treptele verandei din faţa casei. Am atins literele de pe uşă. Vopseaua era uscată.

Borre desena graffiti. Oare ăsta era un fel de mesaj din partea prietenilor lui?

— Ai nişte vopsea? mă întrebă Knut.

— Mda, cred că ne-a mai rămas ceva de când am zugrăvit casă, astă vară.

— Du-te şi adu-o! Susanne nu poate să vadă asta.

— Nu-i nevoie să mă ajuţi. Mă descurc singur.

— Nu mă îndoiesc. Dar tot aş vrea să te ajut.

N-a durat mult să dăm uşii un strat proaspăt de vopsea. M-am retras câţiva paşi şi am privit-o. De la distanţă încă se mai vedeau contururile literelor.

— Mama lor de cretini! am mormăit.

Knut îşi şterse câteva pete de vopsea de pe mâini cu o cârpă veche.

— Trebuie s-o vopseşti şi mâine.

— Ştiu, am zis.

A venit lângă mine şi a rămas câteva clipe.

— OK. Mai bine plec.

Se îndreptă spre taxiul lui.

— Mulţumesc! Pentru...

— Nu-ţi face griji. în curând, totul se va sfârşi. Sunt sigur că poliţia are nişte piste solide la care lucrează.

Multă vreme, Fredheim avusese propria fabrică de lactate, dar după ani întregi în care ieşise în pierdere, totul fusese demolat şi înlocuit cu un bloc format din patru etaje aproape identice, toate gri, pătrate, lipsite de ornamente. Era practic o cutie de camere. Fiecare apartament avea un balcon orientat spre vest, aşadar, locatarii se puteau bucura de soarele după- amiezii.

Yngve habar n-avea dacă Knut Anthon Meyer făcea sau nu asta, dar ştia că el locuieşte la etajul trei, în apartamentul C301.

Yngve rămăsese în maşină în parcare, de unde putea urmări apartamentul lui Knut, stând cu ochii pe oricine intra şi ieşea din clădire. Abia trecuse de unu noaptea, iar luminile erau încă aprinse în apartamentul lui Knut - o licărire care-şi schimba intensitatea şi culoarea. Knut, aparent, se uita la televizor.

Âse îi numea persoane retrase - oameni care nu vorbeau niciodată decât dacă li se vorbea, care preferau întotdeauna să rămână retraşi, astfel încât nimeni să nu-i observe sau să nu-i angajeze într-o conversaţie. Despre Knut, Yngve considera că e o persoană retrasă, un om de care era greu să te apropii, pentru că nu oferea niciodată de bunăvoie un „Salut", un „Ce mai faci?", sau nu încerca nimic, în niciun fel, pentru a face cunoştinţă. Chiar şi în taxiul său, Knut nu se angaja niciodată în conversaţii. Era genul de tip care-ţi ceda locul la coadă, chiar dacă nu era rândul tău.

Knut trăise toată viaţa în Fredheim. Nu fusese niciodată implicat în vreo belea. N-avea cazier, n-avea probleme financiare, nimic. Din câte ştia Yngve, Knut nu avusese niciodată o iubită, până nu se cuplase cu Susanne Tollefsen cu un an şi ceva în urmă. Cum se putuse întâmpla una ca asta, era un mister pentru altă dată.

Deoarece crimele de la Fredheim avuseseră loc noaptea târziu, Yngve hotărâse, după ce discutase cu Therese Kyrkjebo şi Vibeke Hanstveit, c-ar trebui să observe comportamentul nocturn al lui Knut - să vadă ce face. Oricum Yngve nu dormea prea mult, aşa că nu era niciun deranj. Era prea târziu în noapte pentru ca poliţia să obţină permisiunea de a verifica unde se afla Knut când Borre Halvorsen fusese omorât, dar Ulf, omul fără adăpost care descoperise cadavrul, spusese că văzuse un taxi în apropierea scenei crimei, chiar înainte de comiterea acesteia. Asta nu însemna că era al lui Knut, dar în acest moment al anchetei, Yngve chiar nu voia să-şi asume niciun risc. Pe tura lui avuseseră loc trei crime în Fredheim. Trei erau prea multe.

3.

Yngve îşi adusese o carte, câteva felii de pâine cu *brunost* şi suficientă cafea pentru a ţine treaz un regiment întreg toată noaptea. De fiecare dată când întorcea pagina, îşi ridica privirea spre apartamentul lui Knut şi intrarea în clădire.

Nicio schimbare.

Purta mai multe straturi de haine, pentru că nu voia să lase maşina cu motorul pornit. Trecuse ceva vreme de când nu mai urmărise aşa un suspect. Nu-i era dor de operaţiunile de urmărire. Nu dură mult până când începu să-l doară spatele. Din fericire, cartea era genială. Era o poveste despre moartea unui băiat din nordul Angliei, un mister pe care nimeni nu reuşise să-l rezolve timp de cincisprezece ani, până când un foarte respectat producător de podcasturi o luase pe cont propriu. Doar în timp ce o ţinea în mâini, Yngve îşi dădu seama că era ultima carte pe care i-o dăruise Âse.

Ajunsese la pagina patruzeci şi trei când uşa clădirii se deschise. Knut ieşi din clădirea cu apartamente. Yngve lăsă cartea deoparte şi alunecă pe scaun, făcându-se nevăzut. Iubitul Susannei Tollefsen purta geaca de taximetrist. Intră în maşina lui, parcată la vreo patruzeci şi cinci de metri distanţă de cea a lui Yngve.

în timp ce Knut trecea pe lângă el, Yngve se ridică, aşteptă zece secunde, apoi porni motorul. Knut nu-şi aprinsese firma luminoasă, aşadar nu se ducea la muncă.

Yngve îl urmări, păstrând distanţa. Knut se îndrepta spre centrul oraşului. Conduse pe strada principală şi peste podul de cale ferată, în cealaltă parte a oraşului. Semnalizează, apoi viră spre benzinăria deschisă 24/24, dar nu se opri la niciuna dintre pompele de benzină. Doar parcă şi intră în magazin.

Yngve mai conduse câteva sute de metri înainte de a întoarce. Când reveni la benzinărie, Knut tocmai ieşea cu un hot dog pe jumate mâncat într-o mână, o sticlă de cola în cealaltă, şi se întorcea la maşină. Yngve îl aşteptă în staţia de autobuz, apoi îl urmări conducând spre casă pe acelaşi traseu pe care venise.Lui Knut îi fusese foame, aparent.
Yngve pufai adânc.
Timp de zece minute bune crezuse de fapt c-ar putea fi pe urmele unui criminal în serie care era pe punctul de a lovi din nou. Dură ceva timp până când bătăile inimii lui Yngve reveniră la normal.
La 02:14, Knut stinse lumina. Yngve se aşeză din nou să citească. Şansele ca Knut să mai plece iar erau infime, dar Yngve rămase acolo până dimineaţa.
Era gata să închidă ochii pentru o clipă, când îi auzi vocea de pe bancheta din spate. Voia să ştie ce mai face. Primul instinct fu să spună „groaznic”, pentru că aşa se simţise atât de mult timp, dar nu era adevărat. Adevărul era că se simţise mai viu în ultimele două zile decât îşi amintea că fusese vreodată. Se simţi vinovat.
Nu trebuie, zise ea.
— Ei bine, tot mă simt vinovat.
Acum, când Âse era din nou acolo, împreună cu el, Yngve voia ca ea să-i spună cât mai multe despre cum stăteau lucrurile acolo unde se află, dacă se întâlnea cu alte persoane sau dacă totul era doar tăcere. Voia să ştie dacă era cald sau frig, lumină sau întuneric. Dacă era posibil să simtă ceva, câtuşi de puţin - furie, bucurie, tristeţe, durere. Totuşi, ea nu voia să spună nimic. Tot ce văzu în oglindă fură ochii obosiţi, frumoşi, şi acel cap pleşuv şi strălucitor al ei.
Brusc, îl pocni un val intens de oboseală. Era ca şi cum nici măcar nu mai putea sta cu spatele drept. Ca şi cum muşchii din corpul său cedaseră brusc.
Mâine te vei putea odihni.
— Ce spuneai?
Âse spusese că mâine totul se va termina.
— De unde ştii?
Nu putu să-i răspundă. Doar ştia.

2.

în noaptea aceea am visat-o pe Mari. Am intrat într-o cameră plină de oameni şi ea era acolo, ascultând autorii care flecăreau despre cărţile lor. La început nu m-a văzut. Am stat acolo privind-o, până când ea şi-a ridicat capul şi privirile ni s-au întâlnit.

Toată faţa i s-a luminat. Părea surprinsă să mă vadă, dar cu atât mai fericită. Stătea în mijlocul unui şir de scaune, aşa că nu putea veni lângă mine. Totuşi, mi-am dat seama că-şi dorea. Se îmbujoră de emoţie în timp ce se întoarse să urmărească ce se întâmpla pe scenă, dar am înţeles că nu era cu adevărat atentă.

De îndată ce conferinţa luă sfârşit, Mari se ridică şi veni lângă mine. Ne-am îmbrăţişat scurt. Din anumite motive, nu voiam să se ştie că suntem un cuplu, aşa că nu ne-am sărutat. Totuşi, i-am pus mâna pe pieptul meu, pentru că voiam să ştie cât de puternic îmi bate inima. Drept răspuns, Mari mă îmbrăţişă din nou - parcă nu se putea abţine. De data asta, a fost mai strânsă şi a durat mai mult decât îmbrăţişările obişnuite dintre prieteni.

I-am strecurat o mână prin păr şi i-am înconjurat gâtul, simţindu-i căldura. Prin pielea ei moale îi percepeam pulsul, un ritm accelerat. Când am desprins-o cu blândeţe de mine, am observat că nu mai putea respira. Era ca şi cum i s-ar fi înţepenit ceva în gât. în timp ce mă uitam înjur după ajutor, ea devenea tot mai disperată. încerca să spună ceva, dar vorbele nu apăreau.

Atunci m-am trezit. M-am ridicat în capul oaselor şi am gâfâit după aer câteva clipe; încă îi mai simţeam bătăile inimii. La etaj, vechiul ceas de lemn bătu de şapte ori. Era timpul să mă scol şi să merg la liceu.

M-am îmbrăcat şi am ieşit să văd dacă vopseaua se uscase şi dacă literele care formau cuvântul *CRIMINAL* încă mai erau vizibile. încă mai erau, aşa că le-am acoperit repede cu încă un strat de vopsea. Era posibil ca uşa să aibă nevoie chiar şi de un al treilea strat de vopsea, dar măcar vecinii n-ar mai observa literele decât dacă s-ar apropia.

Ideea de a mă întoarce la liceu, de a sta efectiv acolo, încercând să învăţ din nou, fusese chestia cea mai departe de mintea mea în ultimele zile. Dar când am ajuns acolo dimineaţă, parcă nimic nu se schimbase. Toţi stăteau în grupuleţe, vorbeau,

fumau, râdeau. Nu era nici măcar o fotografie, un fel de altar sau ceva pe scara unde fusese ucis Johannes. Fără flori sau mesaje. Totul era normal. Viaţa continua şi, aparent, şi cursurile noastre. în prima pauză, l-am rugat pe Oskar să vină cu mine în sala de muzică.

— De ce vrei să mergi *acolol* m-a întrebat.

— Trebuie doar s-o văd.

Era o prostie, dar m-am gândit cum sala mi-ar vorbi şi cumva aş putea simţi prezenţa lui Mari, sau poate chiar i-aş auzi vocea sau ceva de genul ăsta.

Când am ajuns la uşa sălii, m-a străbătut un val brusc de nelinişte. A trebuit să-mi fac curaj în timp ce apucam clanţa şi deschideam uşa. înăuntru erau mai multe mese şi scaune depozitate unele peste altele. Pianul stătea lângă unul dintre pereţi. Erau pupitre. Tobe, huse de chitară. Un contrabas. Un portret al lui Beethoven pe perete. Un fior mi-a urcat pe şira spinării. Mari îşi dăduse ultima suflare aici. Cineva o omorâse chiar aici.

M-am uitat în jur şi m-am întrebat unde anume murise. Unde erau aşezaţi ea şi Johannes în timpul interviului. Dacă el încercase să flirteze cu ea şi dacă ea îl lăsase. Dacă cineva văzuse. Dar nu, n-aveam cum s-o aduc să-mi vorbească. Fusese o idee cretină.

Am ieşit din sală şi m-am dus spre redacţia ziarului liceului, cu Oskar pe urmele mele. Când am ajuns acolo, am găsit un bărbat aşezat la unul dintre birouri.

— Te pot ajuta?

Iniţial, nu am ştiut ce să-i răspund. Apoi i-am explicat cine sunt.

— A, da.

Arătă spre tabla albă, magnetică. Măsura de *4/16* era scrisă în partea de sus, cu multe cuvinte-cheie dedesubt. Numele meu era menţionat acolo sus. Am presupus că priveam conţinutul următoarei ediţii a ziarului liceului.

— Eşti jucătorul de fotbal.

— Mda, câteodată.

în redacţie erau doar patru birouri, îngrămădite împreună în centru, cu paravane joase între ele.

4.

— Sunt editorul ziarului şcolii. Kjell-Ola Trulsen.

Se ridică şi îmi întinse mâna. I-am strâns-o. Arăta de parcă-şi dorea cu disperare să-şi lase barbă, dar nu-şi putea permite decât câteva smocuri.Purta o cămaşă în carouri alb-roşii, care părea nespălată de-un deceniu sau două. Mirosea a fum şi a cafea veche.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Ştii cumva dacă Mari a trimis articolul pe care-l scrisese despre mine?

Kjell-Ola clătină din cap.

— Nu sunt editor propriu-zis. Ei doar aveau nevoie de cineva care să preia conducerea în timpul şedinţelor de redacţie, să descuie uşile şi altele.

Am dat din cap.

— Dar acum vor avea loc unele schimbări, spuse Kjell-Ola şi arătă din nou spre tablă. La următoarea ediţie, vreau să spun.

Părea într-adevăr supărat.

— Nu aştept cu nerăbdare să scriu editorialul, atât pot să-ţi spun. Va fi mai mult un necrolog. Nu am scris niciodată unul.

M-am dus la fereastra din capătul îndepărtat al redacţiei. Cea pe care criminalul trebuie să se fi urcat pentru a ieşi pe acoperiş. Am deschis-o şi am scos capul afară, simţind curentul rece. Aşa mi-am dat seama cât de cald îmi era. M-am uitat în jos la intrarea în liceu. M-am întrebat unde stătea Borre Halvorsen când îl văzuse pe Tobias - dacă doar se întâmpla să treacă pe acolo sau dacă plănuia să facă un graffiti pe-un perete sau doi de prin liceu.

M-am întors spre Oskar.

— Când ai vorbit cu Borre în seara aia, era cu prietenul lui? Tipul roşcat?

— Da, era cu el.

— îl cunoşti?

— Nu, dar ştiu cine e. Toată lumea-i spune Vie, dar cred că numele real e Victor. Ramsfjell e numele de familie, parcă. De ce?

M-am uitat din nou pe fereastră. Asasinarea lui Borre era un mister la fel de mare ca asasinarea lui Mari şi a lui Johannes. Dar dacă Borre fusese omorât pentru că ştia ceva, atunci poate că şi prietenul lui fusese omorât din acelaşi motiv?

2.

ACUM

— Acesta pare momentul în care ai hotărât să încerci să-l găseşti pe Victor Ramsfjell.

— Da, zic confirmând din cap.

— Cum ai procedat?

— Ştiam că e de-o seamă cu fratele meu şi m-am gândit că mergeau la aceeaşi şcoală. Aşa că m-am dus acolo la sfârşitul zilei şi l-am căutat.

— Şcoala gimnazială Fredly, am dreptate?

— Da, corect.

— Şi l-ai găsit?

— Da, da. Am reuşit să-l prind exact când era gata să plece.

— Cum a reacţionat când a aflat că vrei să vorbeşti cu el?

— La început cred că s-a speriat.

— Speriat?

— Ei bine, da. Atunci, majoritatea oamenilor încă mai credeau că eu îl omorâsem pe cel mai bun prieten al lui. A acceptat să discutăm, dar n-a vrut să vorbim acolo, în văzul tuturor, aşa că l-am însoţit cu bicicleta.

— Şi ce ţi-a spus?

— Sincer, nimic nou. Cu siguranţă nu atunci. Nu se întâlnise cu Borre în noaptea în care Mari şi Johannes fuseseră omorâţi. A spus că nu ştie nimic despre cele întâmplate.

— Dar ştia? Ştia ceva, nu-i aşa?

Domnişoara Hâkonsen îşi tamponează discret colţurile gurii.

— Da. Ştia ceva important. Doar că, la acel momentul, nu era conştient de asta.

ATUNCI

— Mulţumesc că ai venit!

Yngve îi întinse mâna lui Knut. Şoferul de taxi era îmbrăcat în uniformă - o cămaşă albă, şifonată, pe sub jacheta bleumarin. Pantalonii lui erau tot bleumarin. Avea părul castaniu, scurt şi ciufulit - de parcă ar fi stat tot timpul cu capul pe geamul taxiului, în drum spre secţia de poliţie.

— Despre ce e vorba, domnule inspector?

3.

Era aceeaşi întrebare pe care i-o adresase nervos când Yngve îl sunase şi-i ceruse să vină la secţia de poliţie.
— Vrem doar să clarificăm câteva lucruri. Te rog, vino cu mine!
Yngve îl invită pe Knut în biroul său.
— Cum se simte Tobias astăzi?
— Cred că mai bine. Trec pe la el mai târziu.
Yngve îi oferi lui Knut un scaun, apoi spuse:
— Luni noaptea, la 22:49, ai intrat în liceu pe uşa de la intrarea principală, dar nu ai mai ieşit tot pe acolo. Ce s-a întâmplat?
Yngve nu ştia cu siguranţă dacă individul pe care-l căutau era Knut, dar în timp ce acesta se aşeza pe scaun şi îl privea înapoi cu o expresie vinovată, toate îndoielile lui dispărură.
— Eu...
Knut păru să-şi caute cuvintele potrivite.
— Eu... căutam pe cineva.
— Pe cine căutai, Knut?
Se uită o vreme la biroul din faţa lui, aparent îngrijorat de direcţia în care se îndrepta conversaţia. Când vorbi, vocea lui era ca o şoaptă.
— Pe Mari.
— Ce-ai spus?
— O căutam pe Mari.
Yngve se uită lung la Knut câteva clipe, neîncrezător la început.

— Knut continuă, cu vocea ceva mai puternică:îşi făcuse rezervare. Am răspuns la apel.
Knut îi evită privirea în timp ce vorbea.
— La început, am aşteptat-o în faţa liceului, dar aparatul mergea şi ea nu mai venea. Nu-mi lăsase nici numărul de telefon, aşa că am intrat să văd dacă o găsesc.
— Telefonul ei nu funcţiona, spuse Yngve, încercând în acelaşi timp să- şi adune gândurile. Deci, cum ar fi putut să-şi facă rezervare la taxi?
— Acum, rezervările pot fi făcute şi online. Doar îţi laşi numele, îi permiţi computerului să partajeze locaţia prin aplicaţie şi gata. Totuşi, înainte trebuie să-ţi introduci în profil datele cârdului, altfel nu...
— Bine, îl întrerupse Yngve. înţeleg. Aşa că ai intrat în liceu s-o cauţi, dar n-ai mai ieşit tot pe uşa principală. De ce, Knut?
— N-am reuşit să o găsesc.
— Pe bune?
— Da, pe bune. Şi ştiam că timpul trecea; se apropia ora 23, când uşile urmau să se închidă - am auzit acel bing-bang de îndată ce am intrat şi eu, aşa c-am căutat-o rapid. Când am ajuns în cealaltă parte a clădirii liceului, am ieşit pe cealaltă uşă.
Singur.
— Care uşă, mai exact?
— De fapt, am fost chiar norocos. Nu credeam că uşa lui Tic-Tac va fi deschisă. Dar era, aşa că am ieşit pe acolo. Mă bucur c-am reuşit să ies fără dificultate, pentru că altfel cred c-aş fi declanşat alarma.
— De unde ai ştiut de uşa lui Tic-Tac?
Knut pufni.
— Nu ştie toată lumea? Uşa era acolo şi când eram elev la liceul Fredheim, acum douăzeci de ani. Probabil a fost acolo încă din construcţie.
Yngve încuviinţă şi îşi notă ceva în blocnotes.
— Când ai căutat-o rapid pe Mari, ai urcat la următorul nivel?

— Am urcat acolo, da. în treacăt. N-am găsit-o, aşa c-am coborât iar şi- am hotărât să văd dacă o voi găsi în cealaltă parte a liceului.
— între timp, ai mai văzut pe altcineva?
Knut clătină din cap.
— Ce ai făcut după ce ai părăsit liceul?
— M-am grăbit să mă întorc la maşină şi am mai aşteptat un pic. Apoi am plecat.
Yngve înjură în barbă. Camerele de supraveghere erau orientate doar spre intrarea în liceu, nu şi spre împrejurimi.
— Ce înseamnă „un pic”?
— Zece minute bune sau cam aşa. M-am gândit că Mari plecase acasă cu altcineva, fără să-şi anuleze rezervarea. Nu voiam să fie nevoită s-o plătească, aşa că i-am anulat-o eu.
Yngve oftă adânc. Therese vorbise cu firma de taxiuri înainte să-l aducă pe Knut la secţie. Puteau confirma că Knut fusese de serviciu în noaptea crimelor comise la liceu, dar n-aveau înregistrări despre preluarea vreunei comenzi între 23:00 şi 00:16. Acum ştiau de ce.
— Ce vreau să ştiu, Knut, e de ce naiba n-ai venit să ne transmiţi aceste informaţii înainte de a te aduce aici? Ai fost la liceu cu doar câteva minute înainte ca doi adolescenţi să fie ucişi. Nu credeai că trebuie să discutăm cu tine?
Pe buza superioară a lui Knut apăru o peliculă de transpiraţie.
— Am fost acolo doar câteva minute, spuse el în treacăt. Cinci minute, probabil. N-am văzut nimic. Nici n-am auzit nimic. M-am gândit să nu vă deranjez cu declaraţia mea.
— Te-ai gândit greşit.
— Ei bine, îmi pare rău! Am crezut că va fi o pierdere de timp.
— Ne-ai fi *scutit* mult timp. Şi de necazuri.
Yngve se gândi la noaptea lui nedormită în maşină şi vru să-l înjure pe tipul din faţa lui, dar reuşi să se abţină. Dumnezeu ştie câte ore lucrase poliţia încercând să-şi dea seama cine era acea persoană surprinsă pe camerele video de supraveghere.
— Din nou, îmi cer scuze!
Yngve se frecă la ochi.

— După ce ai ieşit din liceu şi în timp ce-o aşteptai pe Mari în maşină, ai mai văzut pe cineva?
— Nu, ploua cu găleata. De aceea n-am vrut pierd şi mai mult timp acolo.
— Ai fost destul de conştiincios să intri aşa şi să o cauţi pe Mari. Ai fi făcut la fel pentru oricare alt client?
Knut păru să se gândească la întrebare înainte de a răspunde.
— Nu ştiu. Cred că da. Dar ştiam că Mari era iubita lui Even şi-am crezut c-aş putea câştiga câteva puncte în faţa lui Mari şi a lui Even dac-aş intra, aş lua-o şi aş duce-o cu taxiul acasă. Dumnezeu ştie că nu-i uşor să te integrezi într-o familie precum cea a Susannei aşa cum am făcut eu, apărând destul de târziu în viaţa băieţilor şi toate cele.
Knut lucrase când Borre Halvorsen fusese omorât, avusese o cursă la Lillestrom în acel moment. Firma de taxiuri avea o copie a chitanţei pe care o primise ulterior. El fusese plătit la exact treisprezece minute după miezul nopţii. Knut nu avea cum să se fi întors la timp în Fredheim, pentru a-l omorî pe Borre.
Yngve îi mai adresă câteva întrebări, apoi îl trimise la plimbare. Knut transpira abundent şi se scuză încă o dată pentru că nu venise mai devreme să dea declaraţii.
După aceea, Yngve merse s-o vadă pe Therese.
— Cineva ne minte în acest oraş. Nu pot găsi altă explicaţie.
— Da. Cred că ai dreptate. Tocmai m-au sunat medicii de la Spitalul Universitar Akershus. Ne-au permis să-l interogăm pe Tobias.
Atunci, hai să mergem!Mi-am luat rămas-bun de la Victor Ramsfjell şi mi-am verificat telefonul. Mă sunase Ole Hoff. Am bănuit că aflase despre starea lui Tobias şi îl interesau noutăţile. Dar după tot ce-mi spusese mama mea despre Julia, soţia lui, chiar nu voiam să vorbesc cu el. în plus, drama noastră familială nu era treaba nimănui - cu atât mai puţin a presei.
Mă întrebam ce să fac. Nu voiam să mă duc în casa mare şi goală şi să fiu singur acolo, cu propriile gânduri, aşteptând veşti despre Tobias. în timp ce stăteam pe trotuar, rezemându-mă de bicicletă, am verificat tot ce ştiam despre caz, pas cu pas. M-am

gândit la Mari şi la ce făcuse ea în ultimele ei zile - în afară de despărţirea de mine. Mi-am amintit cum lipsise de la liceu şi cum îşi petrecuse ultimele două nopţi din viaţă la Ida Hammer, aparent din cauza unor scandaluri cu părinţii.

în mintea mea lua naştere un nou plan, dar nu eram sigur dacă trebuia să merg până la capăt. întâlnirea mea precedentă cu Cecilie Lindgren nu mersese bine şi, dacă într-adevăr Frode mă urmărise cu maşina în noaptea aceea, a merge să-i văd acum probabil nu era o idee bună. Dar aveam nevoie de răspunsuri.

Când am ajuns acasă la ei, am văzut că maşina lui Frode nu era acolo. Mi-am sprijinit bicicleta de gard şi am încercat să-mi adun curajul, înainte de a merge încet spre uşa de la intrare şi a suna la sonerie. Am auzit paşi înăuntru, o mişcare lentă care mi-a făcut inima să bată puternic. Uşa s-a deschis şi Cecilie Lindgren s-a uitat la mine. Nu părea furioasă sau supărată. Doar se uita fix la mine, aşteptând să vorbesc.

— Vă rog! am spus, ridicând mâinile împăciuitor. Nu mă... alungaţi! Vă rog... trebuie doar să vorbesc cu dumneavoastră!

Era ca şi cum persoana din faţa mea nu mai avea energie nici măcar să vorbească. Cecilie se ţinu de clanţa uşii şi mă privi cu ochii trişti şi goi. Părea că nu se spălase sau nu dormise de zile întregi. Era slabă şi firavă, cam ca mama.

De ce vrei să vorbeşti cu mine? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce plată

— .Vreau... doar să încerc să înţeleg câteva lucruri.

— îmi pare rău, spuse Cecilie, care părea complet epuizată. Nu ştiu dacă pot suporta să vorbesc cu tine, Even.

— Vă rog am implorat-o. Am trecut prin multe în ultimele zile. Ar fi bine pentru amândoi dacă am discuta.

Mi-era teamă că aiurelile mele psiho-pupu riscau s-o supere iar, dar în loc să mă trimită la plimbare, umerii ei căzură şi oftă adânc.

— Bei cafea, Even? m-a întrebat.

— Nu des, am spus schiţând un zâmbet. Şi nu foarte multă. Dar acum mi-ar plăcea să beau o gură de cafea.

De îndată ce am intrat în casă, ochii mei au început să caute lucrurile lui Mari. Pantofii ei. Geaca ei. O bentiţă lăsată pe şifonier. Un pahar pe care-l folosise. Dar n-am văzut nimic. M-am întrebat dacă Cecilie deja îndepărtase complet lucrurile fiicei sale. Probabil aşa reuşise să supravieţuiască ultimelor zile.

Cecilie a arătat spre living şi a făcut un semn spre canapea, iar eu am intrat şi m-am aşezat. La scurt timp, ea a venit cu o cafetieră şi două ceşti. Mi-a turnat o ceaşcă, dar pentru ea doar câteva picături.

— Pune-ţi mult zahăr, a zis. Ajută.

Am stat acolo o vreme, simţind tăcerea dintre noi. întotdeauna m-am simţit cam ciudat în preajma Ceciliei. De parcă nu mă plăcea. în privirea ei fusese întotdeauna o anumită distanţă sau o răceală. De parcă ar fi fost suspicioasă faţă de mine sau aşa ceva. Chiar o întrebasem pe Mari, dar ea minimalizase totul. O vei cuceri, îmi spusese. Doar poartă-te firesc şi ea te va iubi la fel de mult cum te iubesc eu.

— Este ciudat, nu-i aşa? afirmă Cecilie. în astfel de momente descoperi cine îţi sunt prietenii adevăraţi.

îşi turnă un strop de lapte în ceaşca de cafea şi amestecă.

— La început toată lumea vrea să aducă un ultim omagiu. Am primit flori, felicitări, mesaje de încurajare şi dragoste de la Dumnezeu ştie cine. Abia când lucrurile încep să se liniştească puţin, ai nevoie de oameni. Când golul te loveşte

complet. Atunci ai nevoie de ceva - *cineva* - care să te ajute să supravieţuieşti în următoarele zile.

M-am gândit la mama mea, care-mi spusese recent ceva asemănător. Fusese şi ea supărată pe femeia care stătea în faţa mea.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Cecilie îmi spuse:

— Nu eram foarte bună prietenă cu Susanne, după moartea tatălui tău. Şi pentru mine a fost un moment foarte dificil. Jimmy îmi fusese un bun prieten. Un bun coleg.

Mi-am amintit ce-mi spusese Tom Hulsker despre ei. Cecilie privi în altă parte.

— Accidentul m-a afectat puternic. Durerea mea... mi-a fost greu s-o explic sau s-o stăpânesc.

îşi ridică privirea spre mine. Vechea durere amestecată cu cea nouă.

— Cred că mama ta a fost dezamăgită de mine. De faptul că n-am fost acolo pentru ea când a avut cea mai mare nevoie de mine. Dar, efectiv, nu puteam, nu când...

Din nou, privi în altă parte.

Nu eram sigur că ştiam la ce se referă.

Cecilie mă privi iar şi zâmbi.

— Semeni foarte mult cu tatăl tău. Ai aceeaşi bărbie. Aceiaşi ochi. Totuşi, părul tău e ceva mai lung.

Zâmbi din nou.

— Mari părea să fie foarte interesată de tatăl meu chiar înainte să... Zâmbetul Ceciliei dispăru imediat. Apoi se ridică şi se îndreptă spre

masa din colţ. Aici luasem prânzul împreună. Apucă spătarul unui scaun şi rămase acolo, ţinându-se de el. Plângea, deşi nu scotea niciun sunet.

— V-a spus vreodată de ce s-a despărţit de mine? am întrebat.

Trecu un timp până când Cecilie încuviinţă. Apoi clătină din cap.

— Nu mai putea fi cu tine, Even, spuse ea, brusc copleşită de lacrimi. Părea ca un ecou al mesajului pe care mi-l trimisese Mari în ziua în care

mă părăsise. Că eram cel mai bun, dar că nu mai putea fi cu mine. M-am ridicat şi m-am apropiat încet de Cecilie.
— De ce? Cecilie pufni.
— Chiar n-ai ghicit încă, Even? Am clătinat din cap.
— Ce să ghicesc?
Cecilie respiră, îşi îndreptă umerii, apoi îi lăsă să cadă din nou.
— Tatăl tău şi cu mine, noi... eram *mai mult* decât buni prieteni, spuse ea suspinând.
Apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.
Şi abia atunci am înţeles lacrimile. Plânsul. întrebările pe care Mari i le adresase fratelui meu despre grupele sangvine. în sfârşit am înţeles de ce Mari şi cu mine nu mai puteam fi împreună. Pentru că noi aveam acelaşi tată.în timp ce conducea spre Spitalul Universitar Akershus, Yngve îi ceru Theresei să verifice temeinic cronologia faptelor şi să i-o repete. Therese începu cu accidentul de maşină al lui Jimmy Tollefsen şi continuă cu relaţia dintre Even şi Mari, un deceniu mai târziu. Mari se despărţise de Even, exact când căsătoria lui Frode şi Cecilie Lindgren se destrăma. Apoi avuseseră loc crimele din noaptea concertului de la liceu, iar mai târziu, Borre Halvorsen fusese omorât. După aceea, Therese trecu în revistă toate persoanelor pe care le interogaseră, în primul rând apropiaţii lui Mari Lindgren, analizând toate motivele posibile pentru care oricine ar fi putut fi criminalul.
— Nu găsim niciun mobil care să se potrivească, recunoscu ea.
Yngve o privi. Era din nou palidă. Se aplecă uşor înainte, atingându-şi pântecul.
— Eşti OK?
— Nu chiar, zise ea. Am vomitat întruna azi-dimineaţă.
— Vrei să te duc acasă?
— Acum? Suntem la jumătatea drumului spre spital. Voi fi bine. S-ar putea totuşi să te rog să opreşti puţin maşina.
Therese îşi reprimă un nou acces de greaţă.
— Doar să-mi spui.

Mai merseră câţiva kilometri în tăcere, amândoi duşi pe gânduri.

— Stai puţin, spuse Yngve, mai mult pentru sine decât pentru Therese.

— Ce este?

— Stai o secundă.

Se gândi iar la uşa lui Tic-Tac.

— Ce e?

Therese deveni nerăbdătoare.

Yngve luă telefonul mobil şi formă un număr.

— Pe cine suni? întrebă ea.

— Pe Knut.

Şoferul de taxi răspunse repede

1.

— .Am doar câteva întrebări pentru tine. Când ai părăsit liceul în noaptea aceea, trebuie să fi fost undeva între orele zece cincizeci - unsprezece, corect?
— Da, presupun că da...
— Ai văzut atunci vreo maşină parcată în faţa intrării din spatele liceului?
Knut părea să se gândească.
— Da, răspunse el temător. Cred că da. Da, confirmă el, mai sigur. Da, am văzut.
— A fost mai mult de o maşină?
Urmă o scurtă pauză. Yngve simţi privirea Theresei aţintită asupra lui.
— Era doar una. Chiar afară.
— Pe locul de parcare al portarului?
— Da. Nu cred că acolo există spaţiu pentru mai multe maşini. De ce - e important?
Yngve se uită o clipă la Therese.
— Ar putea fi. Ai văzut a cui era maşina?
— Da, spuse Knut, cu un pic de mândrie în voce. Mă pricep la maşini. Şi această maşină este una mai deosebită, aşadar a fost uşor de identificat.
Bine, spuse Yngve nerăbdător. Deci a cui era maşina?Mari fusese sora mea vitregă.
Cecilie rămăsese însărcinată cu tatăl meu în timp ce era măritată cu alt bărbat, iar el era însurat cu altă femeie. Prietena ei cea mai bună.
Nu-mi venea să cred! Chiar nu-mi venea să cred!
Mai ales după ce-mi spusese mama despre Julia, soţia lui Ole Hoff. Frate, tata fusese într-adevăr un fustangiu.
— Nici măcar eu nu eram sigură, pufni Cecilie. Dar Mari tocmai studia grupele sangvine la liceu şi şi-a dat seama că grupa *ei* sangvină nu era nici a mea, nici a soţului meu. E destul de uşor de aflat şi nu sunt sigură, de fapt, de ce n-am...
Se opri, mai avea nevoie de câteva clipe înainte să poată continua.

— Mari lucra la acel articol pe care avea să-l scrie - cel despre tine şi tatăl tău. Discutase cu o serie de oameni, care, fără îndoială, îi spuseseră lucruri bune despre Jimmy. Era atât de îndrăgit, tatăl tău. Şi ea m-a întrebat despre el. Dar apoi... a săpat mai adânc. I-am spus că Jimmy îmi fusese un bun prieten. Un bun coleg.

Cecilie se uită în altă parte.

— Nu ştiu dacă a fost felul în care am spus-o sau dacă ea a înţeles adevărul de pe faţa mea. Niciodată nu m-am priceput să mint. Şi cred că în sinea mea am ştiut întotdeauna că Jimmy era tatăl biologic al lui Mari. De aceea mi-a fost atât de greu când... tu şi Mari aţi fost împreună. Nu i-am putut interzice să fie cu tine, nu-i aşa? Asta, cu siguranţă, ar fi ridicat unele întrebări la care mi-ar fi fost greu să răspund. în fine.

Ea clătină din cap.

— Cumva, Mari aflase grupa sangvină a lui Jimmy. Tocmai mă asalta cu întrebări în sensul ăsta, când Frode a intrat în cameră. Şi el auzise întrebările şi... eu... ei bine, practic am fost încolţită de amândoi. Aşadar... am hotărât că mai bine le spun adevărul.

Telefonul mi-a vibrat - primisem un mesaj dar nu voiam să verific de la cine era. Cecilie era prea tulburată. Am respirat, apoi m-am dus şi am îmbrăţişat-o. Am rămas aşa o vreme, apoi ea s-a desprins din îmbrăţişare şi şi-a cerut scuze că fusese atât de sensibilă.

— înţeleg perfect, am spus cu voce gravă. Nu vă cereţi scuze.

Acum era uşor de înţeles de ce mă evitase Mari. Cum mi-ar fi putut explica? Şi unde s-ar fi ajuns? Ce-aş fi făcut cu acele informaţii? Mama cum ar fi...?

M-am gândit cum mama ura bârfa, cum o poveste ca asta ar fi ajuns de râsul lumii. Nu doar adevărul ar fi distrus-o. Ci şi gura lumii.

Nu puteam asimila adevărul: Mari fusese sora mea vitregă. Sentimentele pe care eu le avusesem pentru ea. Lucrurile pe care noi le facuserăm...

3.

— Cred c-ar trebui să plec acasă, am spus într-un târziu. Abia dacă mă atinsesem de cafea. Cecilie încuviinţă şi mă conduse până la uşă.
— Ai avut dreptate. A *fost* bine să vorbesc cu tine despre asta. Cred că trebuia. Şi în adâncul sufletului ştiu că n-ai fi putut-o răni pe Mari, Even. Ştiu că o iubeşti... că ai ţinut la ea. Am încercat să zâmbesc.
— Cum mai *e* mama ta?
Am respirat adânc şi m-am întrebat cum ar trebui să-i răspund.
— Nu prea bine. Fratele meu nu e în apele lui zilele astea, aşa că... ne chinuim puţin - cu toţii, sincer să fiu. Dar... vom reuşi până la urmă. Pas cu pas.
M-am uitat la ea.
— Şi nu vă faceţi griji! Nu-i voi spune mamei ce mi-aţi spus.
Cecilie mi-a zâmbit recunoscătoare. Ne-am îmbrăţişat din nou. în timp ce stăteam îmbrăţişaţi, m-am întrebat cum vor fi următoarele câteva zile şi luni pentru ea. Dacă ceva sau cineva ar putea-o ajuta să umple golul cumva, dacă ar fi capabilă să se pună din nou în picioare, să se întoarcă la catedră. Dacă ar veni vreodată un moment în care ea ar putea izbucni în râs fără să se simtă vinovată. Cumva, m-am îndoit profund.
Mesajul pe care-l primisem era de la Ole Hoff. L-am citit înainte de a mă urca pe bicicletă. Scria:
Sună-mă. Important
.L-am sunat, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. I-am dat şi eu mesaj, spunându-i că puteam vorbi acum, dacă e urgent. Probabil descoperise ceva, m-am gândit. Ole era un ziarist bun. Cunoştea o mulţime de oameni în Fredheim. în timp ce mergeam cu bicicleta spre centru, am mai încercat o dată să dezleg misterul şi să potrivesc toate piesele puzzle- ului. Nu înţelegeam cum mama ar avea vreo legătură cu crimele. Dacă ar fi aflat despre Cecilie şi Jimmy, ar fi avut un impact enorm asupra ei. S-ar fi prăbuşit complet. Ar fi plâns şi ne-ar fi făcut tuturor viaţa un iad. Dar n-ar fi folosit supărarea ei împotriva lui Mari. Nu până la punctul în care s-o fi omorât. Şi dacă *ea* n-

avea un motiv întemeiat s-o omoare pe Mari, atunci cred că nici Knut nu avea.
Tonul din mesajul lui Ole m-a îngrijorat totuşi. Aşa c-am mers cu bicicleta până la biroul lui din centru, poate era acolo. Am băgat capul pe uşă şi una dintre femeile care stătea lângă intrare mi-a spus că e plecat.
— Ştiţi unde?
— Ştiu doar că pleca la Solstad azi-dimineaţă. Acum nu ştiu dacă mai este încă acolo.
— Solstad, am mormăit şi m-am gândit la fratele meu. Vechiul nostru oraş. A spus de ce?
— Nu, îmi pare rău.
— Bine. Mulţumesc!
Tocmai porneam din nou la drum când mi-a sunat telefonul. Am crezut că Ole va reveni cu un telefon, dar nu era el. Era Imo.
— Even!
I-am auzit respiraţia sacadată.
— Am nevoie de ajutor. Poţi veni?
Ceva se întâmplase. Dar probabil avea din nou dureri de spate sau ceva de genul ăsta.
— Da, sigur, am spus, cu cea mai mică ezitare. La tine acasă? Ce se întâmplă? Ceva nasol?
— O să-ţi explic când ajungi.
— Şi ce dacă maşina lui Imo era încă parcată acolo? spuse Therese. Nu trebuie să însemne nimic. Ştim că a rămas acolo după concert.
— Da, dar mi-a mai spus că a părăsit liceul undeva între orele 22:30 - 22:40 şi că în liceu mai rămăseseră aproximativ cincisprezece-douăzeci de persoane, după plecarea lui. Conform declaraţiei lui Knut, practic nu mai era nimeni acolo când a intrat să o caute pe Mari şi atunci era aproape ora 23. Acum ştim că maşina lui Imo era încă acolo. Ceea ce înseamnă că *el* era încă acolo.
— Futu-i!

5.

— Ar fi putut încurca orele, desigur, continuă Yngve. Dar, cu siguranţă, era la liceu în jurul lui 23.
— Cu excepţia cazului în care a ajuns altfel acasă în noaptea aia.
— Atunci ce motiv ar fi avut să mă mintă? Nu cred că m-a minţit. Mi-a spus că a plecat singur acasă. Era obosit. Fusese mare agitaţie în săptămâna de dinaintea concertului. Multe repetiţii, bla, bla.
Therese părea să se gândească.
— N-avem nicio declaraţie a vreunui martor despre persoana care a părăsit liceul pe acoperiş, continuă Yngve cu nerăbdare. Locul de parcare al lui Tic-Tac e la doi paşi de scara de evacuare în caz de incendiu. De acolo, Imo ar fi putut ajunge nevăzut la maşina lui.
— Atunci ar fi sânge în maşina lui?
— Sigur.
— Trebuie să verificăm.
— Probabil l-a curăţat imediat ce a ajuns acasă.
— Ar trebui să mai fi rămas nişte urme.
— De aceea trebuie să-l căutăm imediat. Trebuie să ne întoarcem la Fredheim. Cât mai repede posibil. Tobias mai poate aştepta.
Yngve găsi o ieşire de pe autostradă.
— Gândeşte-te, continuă el. Mănuşile din piele ale lui Imo - *s-a întâmplat* să lipsească în noaptea concertului. S-a grăbit să ne anunţe, nu-i aşa? Ca să-l scoatem de pe lista suspecţilor. Şi când l-am trezit pe Even în noaptea în care Borre Halvorsen a fost omorât, Imo era încă treaz. Nu dormise.
— Compunea muzică, nu-i aşa?
— Aşa a declarat. Şi Even îşi pierduse cunoştinţa din cauza băuturii.
— De obicei, Imo nu stă treaz toată noaptea, în studio?
— Cred că am citit un articol despre el în *Fredheimsposten,* acum câteva luni. *Omul şi muzica lui* sau cum naiba se numea.
— Munca la ore târzii cred că face parte din obiceiul lui.

— Aşa că, teoretic, el ar fi putut lucra.
— Teoretic, ar fi putut şi să-l omoare pe Borre Halvorsen.
Yngve strânse volanul maşinii.
— Dar dacă ştia că uşa de la parter era deschisă, de ce n-a folosit-o? De ce să te deranjezi să urci pe acoperiş şi tot restul? Nimănui nu-i este uşor să urce pe acoperiş, mai ales când plouă.
— A fost şmecher. Tic-Tac era singura persoană care ştia despre uşa deschisă. Ieşind pe acolo, Imo s-ar fi dat de gol. Şi-ar fi avut sânge pe el, după asasinarea lui Johannes, aşa că probabil i-ar fi fost greu să iasă fără să păteze uşa, cadrul uşii sau orice altceva. Aminteşte-ţi cum a lăsat urme peste tot la etaj. Ieşind pe acoperiş, a scăpat de orice suspiciuni.
Therese făcu o grimasă, ţinându-şi mâinile pe pântec.
— încă n-avem mobil pentru niciuna dintre aceste ipoteze.

Ştiu, spuse Yngve şi călcă acceleraţia la blană. Vom ajunge şi acolo

.începuse să se întunece când am ajuns acasă la Imo. Drumul neasfaltat care ducea la fermă şi la casă era înconjurat de pădure, ceea ce-l făcea să fie şi mai întunecat. Zgomotul traficului de pe drumul principal dispăruse în spatele meu. Mercedesul lui Imo era parcat în faţa casei, ca de obicei, dar acolo mai era o altă maşină. Eram destul de sigur că-i aparţine lui Ole. Aveam dreptate: m-am uitat pe una dintre ferestre şi am văzut o umbrelă cu sigla *Fredheimsposten.*
Mi-am sprijinit bicicleta de peretele casei şi m-am întrebat de ce Ole nu l-ar fi putut ajuta pe unchiul meu şi de ce Imo fusese nevoit să apeleze la mine. Sau probabil Ole sosise după ce Imo mă sunase.
Uşa era închisă, iar lumina din bucătărie, stinsă. Dar era aprinsă în studio şi am auzit muzică venind prin uşa deschisă. Imo cânta la chitară. Mi-am dat seama. Am recunoscut şi melodia. Era soloul lui Johannes - piesa pe care Imo o

7.

compusese pentru concertul de la liceu. Punctul de atracţie al serii. L-am strigat pe unchiul meu.
— Intră, campionule!
Am băgat capul pe uşă. Imo stătea pe un scaun de piele.
— Intră! repetă el, în timp ce continua să cânte. E-un cântec grozav, aşa-
i?
— Da.
Imo cânta versurile melodiei în surdină - aproape pentru sine.
— Am compus-o cu mult timp în urmă. De fapt, înainte să te naşti.
Am fost puţin surprins.
— Unde-i Ole?
Imo nu mi-a răspuns, doar a închis ochii, de parcă s-ar fi bucurat de propria muzică. Degetele lui dansau înainte şi înapoi, în sus şi în jos pe corzile chitarei.
— De ce-ai nevoie de ajutorul meu?

Corul mamei tale cânta această melodie pe vremuri

.Imo încă mai avea ochii închişi - de parcă nici măcar n-ar fi auzit întrebarea mea.
M-am uitat pe fereastră pentru a vedea dacă există dovezi ale prezenţei lui Ole.
— Imo, unde-i...?
— Şşş! mă întrerupse el. Asta-i partea cea mai bună.
Apoi începu să acompanieze corul. Vocea i se auzea ceva mai tare.
Când corul termină de cântat, Imo tăcu şi deschise ochii.
— Mama ta avea o voce grozavă. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti. Nu cred că a cântat mult în ultimii ani.
Imo se uită la mine. Multă vreme. Părea... obosit. Trist, chiar. Nu-l mai văzusem niciodată aşa pe unchiul meu. M-a îngrijorat.
— Ştii că toate astea vor fi ale tale într-o zi, nu?
îşi deschise larg braţele.

— Ale mele? Ce vrei să spui?
— Studioul, casa, ferma. Fratele tău nu e chiar genul care să aibă grijă de porci. Sau de casă. Cine ştie ce se va alege de acel puşti.
Nu ştiam ce să spun. Cu siguranţă nu era stilul lui Imo să vorbească astfel. Era pe moarte sau ceva?
Se ridică şi lăsă jos chitara.
— Am compus melodia aia pentru mama ta. Cu mult timp înainte să-l cunoască pe tatăl tău.
M-am uitat la el.
— Ai compus-o pentru mama?
El încuviinţă.
— Dar...
Gândurile îmi fugeau în toate direcţiile. Versurile melodiei îmi stăruiau în minte. Toată lumea crezuse că melodia era o declaraţie de dragoste pentru Fredheim.
Imo făcu un pas mai aproape. M-am gândit la discuţia pe care o avuseserăm în urmă cu câteva zile, când îl întrebasem dacă existase vreodată o persoană specială viaţa lui.
„Bineînţeles că a existat.
Deci ce s-a întâmplat?
Nimic. Cred că asta a fost problema. Ea nu m-a vrut, aşa că…”
Mama fusese marea dragoste a lui Imo. Nu-mi venea să cred.
— Nu te-a vrut nici după ce a murit tata? l-am întrebat cu un tremur în glas.
Nu puteam respira cum trebuie.
Imo nu răspunse imediat. Apoi clătină din cap.
— I-ai spus vreodată că o iubeşti?
— Da. De câteva ori. Poate nu direct, dar... Sunt sigur că ştia.
Habar n-aveam ce să fac cu toate chestiile astea. Erau prea multe pentru o singură zi.
— Jimmy nu se purta prea frumos cu mama ta, Even.
— Acum ştiu asta. Am...
M-am oprit. Trebuia să o spun? Trebuia. Simţeam că mor dacă păstrez secretul.
— Tocmai am descoperit că Mari era sora mea vitregă.

9.

— Deci ai aflat şi tu. Imo clătină din cap, înainte de a spune: Ole Hoff a aflat şi el. Ei bine, oricum ar fi aflat. Mai devreme sau mai târziu.
Timp de un minut, uitasem complet de Ole. Faptul că maşina lui era parcată afară, dar Ole nu se vedea nicăieri, ceea ce mă îngrijora.
— Timp de peste un deceniu, continuă Imo, mama ta şi Ole au crezut că Julia, soţia lui Ole, avea o aventură cu Jimmy. Nu era adevărat. Cecilie avea o aventură cu el.
— Dar...?
— E-o prostie, pe bune, continuă Imo. Mă hotărâsem să schimb solista la una dintre melodiile pe care le cântam la cor. „Pie Jesu” de Andrew Lloyd Webber. Ai ascultat-o vreodată?
— Nu.
— Even! exclamă Imo. E una din cele mai frumoase melodii pe care o vei auzi vreodată. Mă face să plâng de fiecare dată.
— Imo, ce legătură are cu... ?
— Susanne a găsit partiturile cu numele Juliei pe bancheta din spate a maşinii sale. Totuşi, nu erau ale Juliei - pentru că schimbasem rolurile. în loc să tipăresc un nou set de partituri pentru Cecilie, i-am dat partitura Juliei. Şi aşa au început zece ani de agonie şi suferinţă.
Nu ştiam ce să spun.
— Ole nu ştia de Cecilie?
— Nu.
— Nu s-a gândit să-şi întrebe soţia?
— A întrebat-o. Astăzi. Au luat masa împreună sau aşa ceva. în cele din urmă, a înfruntat situaţia ca un bărbat.
— Dar de ce n-a facut-o înainte? Acum zece ani?
— îi era frică. Se temea de adevăr. în plus Jimmy murise în ziua aceea, aşa că Ole a crezut că toate problemele sale erau rezolvate ca prin minune. Gata - uite aşa. îşi puteau continua viaţa de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A crezut că va lăsa lucrurile aşa cum sunt, ca să spunem aşa, şi a hotărât să uite.
— Până când n-a mai putut.

— Da. Ce s-a întâmplat săptămâna asta a adus totul înapoi, cred. Să se ciocnească aşa din întâmplare cu mama ta.
încă mă străduiam să înţeleg încotro se îndrepta această conversaţie.
— Deci Julia nu-l înşelase?
— Nu.
— Iisuse!
— Ole a vrut să vadă dacă ştiu ceva, aşa că m-a sunat.
— Te-a sunat din Solstad?
Imo mă privi întrebător. I-am explicat cum ştiam că Ole fusese acolo.
— Nu ştiu de unde m-a sunat. Nu contează. Am vorbit o vreme, apoi am acceptat să ne întâlnim aici, la o cafea şi la o discuţie - faţă în faţă este întotdeauna mai bine în astfel de cazuri.
Eram din ce în ce mai confuz.
— Ole ajunsese aici dinainte. Cred că de aceea a decis să iscodească puţin.
— Să iscodească?
— Să arunce o privire. Şi atunci a descoperit *asta.*

Imo făcu semn din cap spre unul dintre pereţii studioului său. Şi acolo, pe podea, zăcea cutia pentru microfoane a lui Johannes

1.

— .Imo! Ce dracu'?

— Mari n-ar fi reuşit niciodată să păstreze secretul. Faptul că eraţi fraţi vitregi. Şi dacă mama ta ar fi aflat că Jimmy a mai avut un alt copil, conceput când erau căsătoriţi... nu cred că s-ar fi descurcat foarte bine. Vestea ar fi distrus-o.

Se aşeză şi clătină din cap.

— Nu puteam lăsa să se întâmple nenorocirea asta. Nu puteam s-o las pe mama ta să treacă prin asta, pe lângă celelalte probleme cu care se confrunta deja. Şi, cu siguranţă, nu pot lăsa acest lucru să se întâmple acum, după ce Tobias...

Făcu încă o pauză.

Am închis ochii.

Nu, mi-am spus. Nu. Nu. Nu.

— Vreau să ştii, Even, că n-am vrut niciodată să se întâmple aşa ceva. Am încercat să o conving pe Mari să lase totul aşa cum era, dar apoi s-a despărţit de tine - evident, pentru că descoperise că amândoi aveţi acelaşi tată. Dar ştia că nu vei accepta niciodată despărţirea fără o explicaţie serioasă, aşa că...

— Deci este vina *mea,* asta spui? am strigat.

Aveam lacrimi în ochi.

— Nu, nu, spuse el repede, ridicându-şi mâinile împăciuitor, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Deloc. N-ai nicio vină pentru nimic din toate astea. Doar te-ai îndrăgostit de fata nepotrivită - nu poţi decide în astfel de situaţii. Şi la mine e la fel - mi-aş fi dorit să mă îndrăgostesc de altcineva decât de mama ta. Dar inima face cum vrea ea.

Mi-am ridicat pumnii şi, înainte să ştiu ce fac, l-am pocnit în faţă.

Imo se clătină şi căzu pe spate, direct pe pupitrul de mixaj.

Sângele îi ţâşni pe nas, dar nu scoase niciun sunet, doar se ţinu de pupitru şi încercă să-şi revină.

Haide! spuse el şi-şi şterse sângele de pe faţă. Descarcă-te! Pocneşte-mă cât vrei! Ştiu că merit.Eram gata să mă dezlănţui, când ceva m-a oprit. Gândul că Ole Hoff era pe aici pe undeva, că Imo avea cutia pentru microfoane şi că mă sunase pentru că avea nevoie de ajutor cu... ceva.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! am spus eu, cu vocea tremurândă. Spune- mi tot!

Imo îşi şterse sângele din colţurile gurii, apoi îşi curăţă degetele pe sacou.

— Am dus toate echipamentele la maşină, şi, ca de obicei, după concert niciunul dintre ceilalţi nu se obosise să ia una dintre tobele din sala de muzică, aşa că tot eu a trebuit s-o fac şi pe asta.

îşi dădu ochii peste cap.

— Mari tocmai se pregătea să plece când am venit. îşi terminase interviul cu Johannes.

Imo clătină din cap.

— Am vorbit puţin despre concert. Despre melodie. A spus că nu auzise niciodată ceva atât de frumos.

Amintirea îl făcu să zâmbească.

— Dar nu erai singurul care se întreba de ce Mari se despărţise de tine, continuă el. Şi eu voiam să ştiu. Aşa c-am întrebat-o.

Se opri înainte de a continua.

— Pentru început, nu voia să-mi mărturisească nimic. I-am spus că nu se putea ascunde de tine pentru totdeauna. Am întrebat-o dacă vrea să-ţi transmit ceva - ceva care ar putea ajuta la explicarea celor întâmplate. Şi... parcă cedase nervos. Ca şi cum nu mai îndura să păstreze secretul mult timp. A oftat, părând gata să explodeze. Apoi s-a aşezat. M-am aşezat şi eu.

Acum, Imo începu să vorbească mai repede.

— Mi-a spus ce descoperise despre Jimmy şi mama ei. Aflase că era sora ta vitregă. Numai gândul ăsta o îmbolnăvise, dar ştia că n-ar fi niciodată capabilă să-ţi ascundă adevărul. Oricum s-ar fi aflat, a spus ea, şi se săturase să încerce să se

ascundă, se săturase să păstreze secrete. Hotărâse să-ţi spună a doua zi.

M-am uitat în jos şi mi-am încleştat degetele.

— I-am spus lui Mari că nu poate face asta. De dragul Susannei - dar şi de dragul tuturor celorlalţi. Şi de dragul propriilor părinţi. Şi atunci mi-a răspuns că ei deja ştiau şi că probabil mariajul lor avea să se destrame, în consecinţă. Dar, deşi era puţin probabil ca ei să le spună vecinilor lor şi restului oraşului Fredheim, ţie Mari n-ar fi fost în stare să-ţi ascundă adevărul. Nu pe termen lung. Aşa că... Eu...

Imo făcu o pauză lungă. Şi parcă lumea se opri odată cu el.

— Trebuia s-o opresc.

Imo făcu încă o pauză. Nu ştiu pentru cât timp.

— Niciodată n-am intenţionat să se întâmple asta, Even. Am apucat-o în timp ce se ridica să plece. A început să se lupte cu mine şi înainte să ştiu ce faceam, aveam mâinile încleştate în jurul gâtului ei.

îşi lăsă capul în jos.

— Şi apoi... s-a prăbuşit în braţele mele.

Oftă din răsputeri.

— Am încercat să o resuscitez, dar, desigur, n-am putut. Şi atunci, în pragul uşii, a apărut Johannes.

Am înghiţit din nou.

Imo inspiră adânc.

— îşi uitase telefonul. S-a uitat la mine, s-a uitat la Mari. Şi apoi a fugit. Trebuia să mă asigur că el nu putea spune nimănui ce văzuse. Ce alegere aveam?

— Aşa că l-ai omorât în bătaie folosind cutia lui pentru microfoane.

Imo nu răspunse, dar nici nu mai era nevoie.

Am clătinat din cap. Voiam să-l lovesc din nou.

Imo păru să-mi citească gândurile.

— Haide! Vreau să-ţi verşi toată furia, pentru că în curând va trebui să iei o decizie. O decizie majoră, importantă.

Pumnii mei erau încă încleştaţi şi aveam sânge pe articulaţiile mâinii drepte. Nu simţeam nicio durere, nicio înţepătură. Doar furie.

— Despre ce vorbeşti? am mârâit eu.

Imo îşi îndreptă spatele.

— Poţi merge la poliţie şi le poţi povesti tot ce ţi-am spus. Şi apoi s-a terminat. Dar mai înainte, Even, vreau să te gândeşti cu atenţie la consecinţe. Crezi că mama ta va putea trăi cu faptul că e una dintre cauzele tragedii? Am încercat să o protejez. Asta e tot ce am făcut. înainte de a-i răspunde, el continuă: Susanne n-ar face faţă deloc. Ar bea până la moarte, sunt sigur. Şi cum crezi c-ar reacţiona fratele tău? Tocmai a încercat să se sinucidă. Fără mama ta, fără mine... vei avea *tu* grijă de el pentru tot restul vieţii tale?

Se uită la mine.

— Familia ta va fi distrusă, Even. Şi dacă te hotărăşti să mergi la poliţie, vă trebuie să trăieşti cu asta. Sau... poţi lua în considerare alternativa.

Aşteptă o clipă înainte de a continua.

— Ole este singurul care a văzut cutia pentru microfoane. N-a avut timp să meargă la poliţie, aşa că, în afară de tine, el este singurul care mă poate da de gol.

Mi-am îngropat faţa în mâini. Acum ştiam de ce Imo avea nevoie de ajutorul meu. De ce voise să vin. De ce îmi spusese toate astea.

Voia să-l ajut să scape de Ole Hoff.

Voia să-i fiu complice.

Arătă spre cutia pentru microfoane. Abia acum am văzut perechea de mănuşi din piele aruncată alături, pe podea. Fireşte. Nu le pierduse, de fapt.

Mă chinuiam să înţeleg cum persoana din faţa mea - un om care-mi fusese ca un tată atâta timp şi prietenul meu în toţi aceşti ani - putea deveni brusc atât de rece şi calculat. De unde provine instinctul criminal? Cum ştiuse să scape? Totul părea atât de rece şi calculat. Nu puteam vorbi şi nici nu mă puteam mişca.

— Aşadar, tu l-ai ucis şi pe Borre?

Imo nu răspunse.
— De ce ai facut-o?
— Acum n-avem timp de asta.
— Ba da.
— Ba nu, spuse Imo categoric. Am o lecţie de canto în curând, iar tu şi cu mine trebuie să terminăm totul până atunci. Şi, după aceea, va trebui să ne purtăm cât mai normal posibil.
Se opri să-şi tragă respiraţia.
— Cu alte cuvinte, este timpul să alegi, Even. Ce se întâmplă mai departe depinde doar de tine. Dacă alegi să mă ajuţi, îţi alegi totodată mama, fratele, familia. Sau poţi arunca totul pe apa sâmbetei. Trebuie să te întrebi ceva, Even: ce e cel mai important pentru tine?
îmi puse mâinile pe umeri. Nu aveam energie să le dau deoparte, deşi voiam.
— Toate acestea vor dispărea, dacă mă vei ajuta cu acest ultim fleac nesemnificativ.
Aşteptă până când m-am uitat în ochii lui.
— Ole nu va fi cel care va informa poliţia.
Mi-era imposibil să-mi reţin lacrimile. Nu-mi venea să cred că Imo mă obliga să fac o alegere atât de imposibilă. Să iau vreodată această decizie.
— Toate astea vor dispărea. Şi ştiu că eşti suficient de puternic să te descurci. Eşti suficient de puternic să vezi imaginea de ansamblu. Să ştii ce avem de făcut.
— Aşadar... crezi c-ar trebui să-mi ţin gura despre astea toată viaţa?
Lacrimile îmi curgeau pe obraji.
— Da, exact asta cred.
Am clătinat din cap.
— Nu pot. N-o să pot face asta.
Imo simţi vânătaia pe obraz, îşi privi degetul înroşit, apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.
— Cum crezi că va reacţiona toată lumea când va afla că Jimmy era tatăl lui Mari?
Am clătinat din cap - nu înţelegeam.

— Ce se întâmplă dacă cineva începe să creadă că accidentul de maşină al tatălui tău n-a fost deloc un accident?
Imo continuă.
— Că mama ta a fost cea care a luat-o razna în maşină în ziua aceea? Ce se întâmplă dacă *acel* zvon începe să se răspândească?
L-am privit cu ochi mari de uimire.
— Jimmy era sănătos tun - nu şi-a pierdut cunoştinţa în viaţa lui. Nu crezi că unul dintre bârfitorii de pe-aici s-ar gândi că mama ta a dat declaraţii false poliţiei, astfel încât poliţia să n-o suspecteze?
Făcu o scurtă pauză.
— Uită de dovezi, continuă el. Adevărata judecată aparţine vecinilor, comunităţii locale. Oamenii vor intra la idei; ei vor crede că mama ta l-a omorât şi tu ştii la fel de bine ca mine că ea nu va face faţă.
Nu puteam scoate o vorbă. Totul era prea mult dintr-odată.
— Am vorbit cu Susanne la telefon în acea zi, continuă Imo. înainte de accident. Voia să-l iau pe Tobias de la creşă. Vorbea ca o nebună. N-ar fi greu să-i faci pe oameni să creadă că în ziua aceea s-a dus după tatăl tău cu maşina; aflase că îi fusese infidel şi, fără îndoială, încercase să afle adevărul de la el în timp ce el conducea. Probabil de aceea maşina a ieşit de pe carosabil, pentru că Susanne striga la Jimmy, distrăgându-i atenţia. Poate că-l lovea. Poate a fost vina ei, Even. Poate că mama ta *l-a* ucis.
Imo mă apucă din nou de umeri.
— Asta vor crede oamenii. Ştii că este adevărat.
Simţeam că mă chinui să respir. De parcă mă înecam.
Nu voiam să cred ce-mi spunea, dar în adâncul sufletului meu ştiam că are dreptate.
— Şi încă ceva. Dacă ajung în închisoare, nu voi ieşi niciodată viu de acolo. Ştii asta. Prizonierii nu tolerează criminalii care omoară copii sau adolescenţi.
Un alt lucru pe care voia să-l am pe conştiinţă.
încă o viaţă.
îmi pocnea capul.

— A mai rămas un singur lucru de făcut. Mai avem doar un singur lucru de făcut şi apoi putem lăsa totul deoparte. Şi nu vom vorbi niciodată despre asta.
Nu mă puteam opri din plâns. Orice aş fi făcut, totul s-ar fi transformat într-un căcat - cu mama, Imo, Tobias, eu.
Aş putea continua să trăiesc?
Aş putea permite ca asasinarea lui Mari şi Johannes, a lui Borre şi Ole să rămână unul dintre acele mistere nerezolvate despre care ziarele ar scrie din când în când? Oare ceva ar mai putea reveni la normal, vreodată?
Trebuia să fac o alegere.
Familia mea.
Sau...
M-am gândit mult şi bine înainte să-mi şterg lacrimile şi să mă uit la Imo.
Apoi am încuviinţat şi l-am întrebat:

1.

Unde este?ACUM

— Aşadar ai hotărât să faci ceea ce voia unchiul tău?

Procurorul a venit din nou direct la boxa martorilor. Mă uit la mama. Mă uit la Cecilie, la Oskar şi la prietenii mei care stau acolo în sala tribunalului, atenţi la fiecare cuvânt pe care îl rostesc, îmi dreg vocea şi spun:

Da.ATUNCI

Dacă Imo n-ar fi plecat primul, nici nu m-aş fi putut clinti. Doar îi călcam pe urme, pas cu pas, ca pe pilot automat. Simţeam că în orice clipă aş fi putut vomita.

— Unde e? l-am întrebat din nou.

— Aici, spuse Imo şi arătă spre coteţul de porci.

M-am uitat acolo.

— Imo, ce-ai...?

— Gândeşte-te, spuse Imo peste umăr. Dacă îl îngropăm sau îl lăsam într-un lac undeva, există întotdeauna riscul ca cineva să-l găsească sau ca vreun animal să-l dezgroape. Dacă îl ducem în altă parte, există riscul ca cineva să ne vadă. Nu ne putem asuma niciun risc în această etapă. E prea periculos.

Mi-am simţit stomacul zvâcnind. Nu mai simţeam pământul de sub picioare. Speram că Imo se va opri şi îi va veni mintea la cap, că se va răzgândi şi va spune, nu, nu vom face asta până la urmă - a fost doar un coşmar. Dar nu era nimic care să indice faptul că Imo s-ar fi răzgândit. Continuă să se îndrepte spre adăpostul de porci, cu o expresie de hotărâre neclintită afişată pe faţă.

Ticălos nenorocit, m-am gândit. Cum era în stare să-mi facă asta? spusese că nu vom mai vorbi niciodată despre asta, dar cum crezuse că vom mai putea trăi normal după aceea? Şi-a imaginat că vom bea unul sau două shoturi de tequila ori de câte ori lucrurile vor deveni prea greu de stăpânit?

în niciun caz.

Nu voiam să mai am nimic de-a face cu el. Niciodată.

în adăpostul pentru porci, Ole zăcea întins pe jos, ghemuit, lângă ţarc. Avea ochii deschişi. Clipea furios, respirând pe nas. Avea căluş la gură şi mâinile legate la spate.

Am oftat uşurat. Nu era mort.

2.

Cel puţin, nu încă

.Porcii au început să grohăie de îndată ce l-au văzut pe Imo. Apariţia lui însemna mâncare.
Astăzi, acea mâncare era Ole Hoff. Tatăl celui mai bun prieten al meu.
Am stat acolo cu gura căscată de uimire, chinuindu-mă să respir. Ole încerca să spună ceva, dar sunetele care-i ieşeau din gură erau nedesluşite.
— Mi-a trimis un mesaj înainte, m-am bâlbâit. Şi m-a sunat. Ce-ar fi fost dacă ar fi încercat să contacteze pe altcineva? Dacă ar fi spus cuiva că vine aici?
— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.
Imo se îndreptă spre ţarc. Am închis ochii. Şi când i-am deschis din nou, Ole se uita la mine. Mi-am dat seama că mă implora să-i salvez viaţa.
Porcii grohăiau scoţând guiţături ascuţite.
— Îl poţi ridica? strigă Imo acoperind zgomotul.
— Eu? '
— Mi-am rupt spatele când l-am dus aici. Se va zbate, acum, că e treaz.
M-am uitat iar în jos la Ole.
— Nu-l putem arunca acolo de viu! am zis. Asta e doar... demenţă.
— Porcii nu sunt animale de pradă, strigă Imo pe deasupra zgomotului. Mai întâi ar fi trebuit să-i înfometăm, măcar. Nu, va trebui să-l tăiem în bucăţi.
„Să-l tăiem în bucăţi”.
Cea mai mare fiinţă pe care o ucisesem vreodată fusese o viespe. Şi chiar şi aia mă dezgustase.
Oricine poate fi criminal. Asta le spusesem colegilor mei. Acum şi eu trebuia să devin unul.
Şi atunci am ştiut.
Nu aveam s-o fac vreodată.
Nu puteam. Pur şi simplu nu puteam.
Am clătinat din cap şi am spus nu. Imo s-a întors şi s-a uitat la mine.
— Ce-ai spus?

Porcii continuau să grohăie asurzitor.
— Nu pot, Imo.
A rămas acolo, privindu-mă.
— Nu-l pot omorî pe Ole. Şi n-am de gând să-l tai în bucăţi, pentru a-l da de mâncare la porci. în niciun caz.

— La început, Imo nu spuse nimic, doar se uită la mine.Even, n-avem de ales.
— Ba da. Este greşit şi ştii asta. Nu eşti nebun.
— Nu, dar poţi să-mi spui vreo altă modalitate să ieşim din situaţia asta?
M-am gândit.
Mult şi bine.
Şi n-am găsit altă soluție.
— Trebuie să mă ajuți! mă imploră Imo.
îi vedeam rugămintea disperată în priviri.
Mi-am dorit să pot face ceva pentru ca totul să dispară. Ochii mi s-au umplut iar de lacrimi.
Imo veni repede spre mine. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să mă lovească sau că-l va târî el însuşi pe Ole în ţarc. în schimb, unchiul meu trecu pe lângă mine şi ieşi din adăpost.
Unde naiba se ducea?
L-am privit pe Ole, nesigur de ce ar trebui să fac - speriat de ce s-ar putea întâmpla în următoarele câteva minute dacă nu faceam *ceva.* M-am aplecat şi i-am scos căluşul din gură.
Imediat, a gâfâit după aer.
— Trebuie să suni la poliţie, Even, horcăi Ole. Repede, înainte ca el să se întoarcă!
Am avut nevoie de câteva secunde să-mi revin. M-am gândit la ce s-ar întâmpla astăzi - sau poate luna viitoare sau anul viitor - dacă mergeam înainte şi ne descotoroseam de Ole. Cum putea avea Imo încredere în mine că-mi voi ţine gura?
Nu putea. Aşa că probabil m-ar fi ucis şi pe mine. Pentru a elimina orice îndoială. Pentru a se proteja pe el şi pentru a o proteja pe mama, dragostea vieţii lui.
Am bâjbâit căutându-mi telefonul prin buzunar. Mâinile îmi tremurau violent în timp ce încercam să sun la poliţie. De abia puteam ţine telefonul în mână.
Ole a gemut, exact când am observat o mişcare în prag.
Imo stătea acolo, uitându-se la noi. Avea o armă în mână.
Şi o îndrepta spre mine.

2.

— Lasă-l jos, Even! spuse Imo, făcând semn din cap spre telefon.
Mâna îi tremura iar.
— Imediat!
M-am uitat la Ole. Avea ochii închişi. Sudoarea i se forma pe frunte, de- a lungul liniei părului.
Imo venea spre mine, ţinând încă arma în mână. Am pus telefonul la loc în buzunar.
— Deci, chiar ai de gând să mă denunţi?
Imo îşi linse buzele şi clătină din cap.
— Te rog, sunt sigur că putem găsi o altă cale de a ieşi din situaţia asta.
Imo se apropie, cu mâna tremurând. Era doar nervos? Văzusem că mâna
îi tremura aşa şi înainte, deci poate că nu.
— Putem, spuse el. Putem suna la poliţie şi le pot spune că *tu* ai fost cel care mi-a cerut s-o ucid pe Mari. Că erai supărat pentru că ea se despărţise de tine şi erai gelos pe Johannes.
Eram înmărmurit.
— Şi poţi nega cât vrei, dar va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.
Imo îşi trecu o mână peste fruntea transpirată.
— Nu mi-ai face asta, am zis. Nu i-ai face mamei asta. Nu dacă ceea ce spui e adevărat - c-ai făcut toate acestea pentru a o proteja.
Imo coborî arma câteva clipe, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusesem. Mâna încă îi mai tremura, de parcă arma ar fi fost prea grea.
— Ultima şansă, Even. Ridică-1!
Am spus nu.
— Hai! insistă el. N-avem mult timp.
Am rămas nemişcat pe podeaua de beton şi l-am privit în tăcere.
— Bine, spuse el oftând în timp ce-şi băga arma în buzunarul din spatele pantalonilor. Atunci o voi face singur.

îl apucă pe Ole de braţe, iar acesta încercă să se lupte la fiecare mişcare a lui Imo. Totuşi, unchiul meu era puternic ca un taur. îl văzusem aruncând porci şi saci cu nutreţ de parcă ar fi fost uşori ca fulgul. Oricât de mult ar fidat Ole din picioare sau s-ar fi zbătut, Imo îl ţinu strâns de subsuori şi-l târî pe pardoseală.

Mă simţeam de parcă aş fi fost lipit de podea. Totul se petrecea extrem de rapid. Imediat ce Imo deschise poarta spre ţarc, grohăiturile deveniseră asurzitoare. Atunci am realizat de ce Imo nu-l împuşcase pe Ole deja - nu exista pardoseală finisată şi ar fi fost dificil să spele sângele de pe beton. în ţarc, porcii scurmau într-un plastic ondulat.

Imo se ridică brusc şi ţipă de durere. Trebuie să fi fost de la şale.

— Even, fa ceva! strigă Ole, apoi reuşi să se răsucească liber.

începu să se târască spre mine, dar Imo era peste el într-o clipă. De data asta se aplecă, apoi îl puse pe-un umăr, urlând de durere din cauza efortului. Dar cele şaptezeci şi ceva de kilograme pe care le avea pe el nu stăteau nemişcate. Imo se clătină puţin, dar continuă să se îndrepte spre ţarc, pufăind şi gâfâind. Deschise larg poarta cu o lovitură de picior. Apoi îl aruncă pe Ole pe jos.

Ole se lovi la cap când căzu, dar nu-şi pierdu cunoştinţa. Câţiva porci se retraseră în spatele adăpostului. Ole avea ochii plini de lacrimi.

Imo ţinea o mână în spate.

Apoi scoase arma.

Ăsta era momentul. Avea de gând să-l împuşte pe tatăl lui Oskar. Avea să-l omoare acum. Apoi îl va tăia în bucăţi. Făcu un pas spre Ole şi ridică arma. Din nou, junghiul din spate îl făcu să se strâmbe de durere. Genunchii păreau să i se clatine.

într-o fracţiune de secundă, am ştiut ce trebuie să fac.

La începutul lunii august, Imo suferise o intervenţie chirurgicală în zona lombară. în fiecare dimineaţă şi seară, timp de trei săptămâni, am avut grijă de porcii lui.

Acum, unchiul meu se aplecă într-un efort de a-şi alina durerea şi-şi deschise cămaşa ce dezvăluia cicatricea de cinci centimetri de la baza spatelui. Am apucat o lopată şi am intrat în ţarcul din spatele lui. Am ridicat-o şi am îndreptat-o către punctul său nevralgic.

Şi apoi l-am lovit cât am putut de tare.

Imo urlă de durere şi căzu imediat în genunchi. Dar încă mai ţinea arma în mână. Am încercat să-l lovesc peste ea, dar am ratat şi i-am lovit încheietura. Lovitura îl făcu să urle şi mai tare. Şi, de durere, scăpă arma din mână.

Am stat deasupra lui, gâfâind, gata să ridic iar lopata şi să-l lovesc chiar în faţă de data asta. Am tras un şut armei, îndepărtând-o de el. Arma dispăru printre porci.

Imo zăcea acum întins pe o parte, zvârcolindu-se de durere. încercă să se ridice, proptindu-se în mâna lui sănătoasă.

— Ce naiba faci? răcni el.

Fără să-l scap din ochi pe Imo, m-am dus să-l ajut pe Ole să se ridice. Se clătina pe picioare şi am reuşit să-l menţin în poziţie verticală pe podeaua murdară, alunecoasă şi umedă.

Ne-am împleticit şi am alunecat spre poarta ţarcului. într-o mână ţineam lopata, în caz că Imo venea după noi. în timp ce ne chinuiam să ieşim din ţarc, m-am uitat înjur pentru a-l vedea pe Imo întins încă în noroi, gâfâind de durere şi de oboseală, în timp ce încerca să se ridice în patru labe. Acum pipăia în jur după armă şi, cum nu reuşi s-o găsească, începu să se târască încet spre porci. Curând va avea arma în mână.

— Cheile, i-am spus lui Ole, în timp ce ieşeam în grabă din coteţul de porci.

Ole se opri şi-şi ridică braţele, lăsându-mă să-i cercetez buzunarele.

Nu le-am găsit nicăieri.

— Probabil le-a luat Imo, spuse Ole, speriat.

M-am întors spre coteţul de porci, aşteptându-mă să văd fata murdară a lui Imo şi mâna lui tremurând, cu arma îndreptată spre noi.

în schimb, s-a auzit o împuşcătură.

Dinăuntru.
Sunetul a fost atât de puternic încât am tresărit, dar nu era greu de ghicit ce se întâmplase.
Eu şi Ole ne-am privit un moment care părea să dureze o veşnicie.
Minţii mele i-a luat foarte mult timp până să înceapă să gândească din nou. Doar stăteam acolo, paralizat, privind drept înainte.
Imo.
Tatăl meu adoptiv.
Prietenul meu.
Mă simţeam amorţit. Nici măcar nu puteam plânge.
Apoi m-am întors spre coteţul de porci.
L-am auzit pe Ole vorbind cu mine, dar n-am auzit ce-mi spunea - nu mă puteam gândi decât la Imo şi la porcii lui. Probabil nu le era destul de foame, dar dacă ar exista chiar şi cea mai mică ocazie, voiam să-i opresc înainte să... Nici n-am vrut să-mi imaginez.
Din fericire, era atâta mizerie în jurul lui, încât sângele şi creierul său nu se mai observau. Mi-am concentrat atenţia asupra picioarelor sale, m-am întors cu spatele şi l-am târât de picioare, scoţându-l afară din ţarc. Apoi am închis poarta.
L-am lăsat acolo şi m-am întors să-l găsesc pe Ole.
Se aşezase pe iarba udă, stând cu spatele sprijinit de maşină. Pe faţă avea întipărită o privire pierdută, de parcă ar fi fost încă şocat.
Cred că şi eu eram. Nu-mi venea să cred ce le făcuse Imo - lui Mari, lui Johannes şi lui Borre, şi la ce voise să iau parte. Nu-mi venea să cred ce crimă preîntâmpinasem, cu doar una sau două fracţiuni de secundă înainte să fie prea târziu.
Mi-a luat ceva timp să sun la poliţie. Când am sunat, Yngve Mork mi-a spus că sunt deja pe drum. N-am înţeles cum, dar nu mai conta. Tot ce ştiam era că se terminase.
Eu şi Ole stăteam acolo, ascultând foşnetele pădurii. Păsările, copacii, ramurile care se legănau în vânt fremătând uşor.

Conurile care cădeau pe jos. Avioanele care făceau manevre deasupra noastră, aşteptând să aterizeze la Oslo Gardermoen Airport.
înainte, în mine avusese loc o furtună.
Acum totul se liniştise.ACUM

— Vrei să iei o pauză?

Mâna domnişoarei Hâkonsen se sprijină pe boxa din faţa mea. Simt cum cămaşa mi s-a lipit de corp. Cravata mea e prea strânsă. Mă gândesc să-i slăbesc puţin nodul.

— Nu... nu cred.

Vreau doar să se termine. înţeleg că povestea asta o afectează şi pe mama. Ochii ei au o privire inexpresivă şi se uită drept înainte. Nici fratele meu nu se simte prea bine. Ochii lui par goi, aşa cum au fost de-a lungul declaraţiei mele.

La noi acasă n-am vorbit despre Imo de când s-a sinucis. Nici măcar o dată - nu în acea zi îngrozitoare şi în niciuna din zilele care au urmat. Mama a început să plângă când a auzit, dar apoi s-a stăpânit - era ca şi cum ar fi apăsat pe un întrerupător. După aceea, a fost vorba doar despre a avea grijă de Tobias, făcând totul pentru a nu-l supăra. Calea minimei rezistenţe.

Eu, pe de altă parte, m-am gândit mult la unchiul meu în zilele de după moartea sa. Bang, şi gata! Bang, şi plecase de pe lumea asta! Nu trebuia să meargă la închisoare. Nu trebuia s-o privească în ochi pe mama sau pe oricine altcineva. Nu trebuia să trăiască cu ceea ce făcuse şi cu ceea ce încercase să mă forţeze să fac.

înainte de a-mi adresa următoarea întrebare, domnişoara Hâkonsen aşteaptă până când îmi întorc capul spre ea.

— Cum era de aşteptat, poliţia nu a reuşit să obţină o mărturie directă de la unchiul tău, dar au găsit cutia pentru microfoane şi mănuşile din piele ale lui Imo, care se potriveau cu bucata pe care o găsiseră sub podul Fredheim, după asasinarea lui Borre Halvorsen. Şi aveau drept mărturie declaraţiile martorilor - atât a ta, cât şi a lui Ole Hoff. Deci chiar

era posibil pentru locuitorii din Fredheim şi pentru toată din Norvegia să tragă o linie şi să lase crimele în urma lor.

Face o mică pauză în elaborarea următoarei întrebări

1.

— .Când ţi-ai dat seama că e ceva în neregulă?

îl caut pe Ole Hoff în public. îl văd aşezat cu două rânduri în spatele lui Yngve Mork. îmi îndrept umerii, apoi îi las din nou să cadă. Şi spun:

După înmormântare.ATUNCI

Mari a fost îngropată într-o joi.

Era o zi rece şi umedă. Zăpada uşoară se aşternuse peste noapte într-un strat moale. Arăta de parcă cineva presărase zahăr pudră peste groapa întunecată de pământ şi peste nisipul proaspăt de lângă ea.

Când am ajuns la înmormântarea ei, atât Borre, cât şi Johannes fuseseră deja îngropaţi. M-am bucurat, pentru că slujbele funerare în memoria lor mă amorţiseră puţin. Auzisem melodiile triste. Ascultasem vocea preotului şi ceea ce avusese de spus despre Dumnezeu şi rugăciune şi despre ce era nevoie să facem în vremuri de disperare. Aşa că în timp ce am rămas cu toţii îndureraţi, jelind-o pe fosta mea iubită, pe sora mea vitregă, eu n-am mai fost atent. Probabil era o modalitate de a rezista în faţa caracterului implacabil al morţii ei şi al tuturor lucrurilor care se întâmplaseră de atunci.

Frode, tatăl lui Mari, a stat lângă soţia sa pe tot parcursul înmormântării. Am observat cum se priveau din când în când, cum ea şi-a sprijinit capul de umărul lui. La cimitir, Frode a tras-o mai aproape de el. Când Mari a fost în cele din urmă coborâtă în pământ şi noi toţi ne-am strâns în jurul familiei îndurerate pentru a-i transmite condoleanţe, el m-a îmbrăţişat şi m-a ţinut strâns. N-a spus nimic, dar am văzut tot ce trebuia în ochii lui. îi părea rău. Pentru o mulţime de lucruri.

După aceea, Cecilie m-a întrebat dacă vreau să mă alătur priveghiului de acasă, dar am refuzat respectuos. N-am vrut să vorbesc cu nimeni, mai ales cu necunoscuţi care urmau să-mi adreseze întrebări despre Imo sau despre ce se întâmplase de fapt în adăpostul de porci în acea zi. Terminasem cu toate astea. Cel puţin, asta credeam.

în timp ce mă îndepărtam de cimitir, Ole Hoff veni la mine.

— Even, spuse el. Pot să-ţi vorbesc un minut?

— Da, desigur.

Mă luă deoparte de restul persoanelor îndoliate. Ne-am oprit lângă maşina lui.

— Ce e?

Am văzut că ceva îl deranja.

— E...

îi făcu semn cu mâna unui bărbat în costum. La început nu l-am recunoscut, apoi mi-am dat seama că era Tic-Tac. Nu-l mai văzusem niciodată în costum.

Ole se întoarse spre mine şi-mi spuse:

— Ceva nu e-n regulă aici.

M-am uitat la el şi l-am întrebat, cu un uşor tremur în voce:

— Ce vrei să spui?

— Cât ştii cu adevărat despre ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aceea?

— Care noapte?

— Noaptea în care Mari a fost omorâtă.

M-am gândit o secundă.

— Ştiu doar ce mi-a spus Imo. Că şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui Mari şi, înainte să-şi dea seama, a strangulat-o.

— Nu ţi-a spus că mai întâi a lovit-o?

— A lovit-o? Nu, am răspuns, devenind neliniştit. Nu mi-a spus nimic despre asta.

Ole încuviinţă.

— Se pare că Mari a fost lovită înainte de a fi strangulată. înainte ca cineva să încerce s-o resusciteze. Am citit raportul medico-legal al autopsiei.

Am încercat să mă gândesc.

— îl ştiai cel mai bine pe unchiul tău. E genul de om care-ar pocni în faţă o fată atât de tânără?

M-am gândit la întâlnirea mea cu Ida Hammer în acea noapte în toaleta ei. La ce-mi spusese Imo după aceea despre cum ar trebui să se poarte un bărbat adevărat cu femeile.

„Unu, nu răspândi zvonuri false despre o fată. E o răutate. Doi, ai o singură relaţie cu o fată la un moment dat. Şi trei... îşi ţinu al treilea deget în aer şi făcu o scurtă pauză psihologică, pentru

3.

efectul dramatic: Nu o loveşti. în niciun caz. Dacă un tip se ia de tine, îl pocneşti. Dar pe o fată n- o loveşti. Niciodată”.
Ole se uită la mine.
Deci, ce vrei să spui? l-am întrebat, cu vocea tremurând
.— Nu cred că unchiul tău a omorât-o pe Mari.
Există lucruri în viaţă care răstoarnă totul brusc. O virgulă aşezată greşit, un plus sau un minus care schimbă întreaga ecuaţie.
Multe dintre dovezi arătaseră că Imo e ucigaşul. Faptul că mărturisise era una dintre ele. La fel, cutia pentru microfoane a lui Johannes fusese găsită în casa lui, asta era încă o dovadă. Povestea pe care mi-o spusese - că discutase cu Mari despre părinţii mei - dezvăluia toate detaliile.
Aşadar, ce nu se potrivea?
Aş fi putut spune că Ole descoperise ceva, că se chinuia cum să-mi prezinte descoperirea.
— Ştiai că Imo era bolnav?
Mi-am ridicat capul.
— Bolnav? Ce vrei să spui?
— Avea Parkinson. Totuşi, în faza incipientă. Ştii ce este Parkinson, nu-i aşa?
Ştiam că este o boală care îţi îngreuna autocontrolul membrelor. Ceea ce explica mâinile tremurânde ale lui Imo şi toate medicamentele din dulapul său de la baie. Presupusesem că erau pastile de care avea nevoie pentru durerile sale de spate.
— Parkinson e-o boală îngrozitoare cu care trebuie să trăieşti. Practic, e doar o moarte foarte lentă.
— Crezi... că el... că Imo şi-a asumat vina pentru ceea ce se întâmplase, pentru că oricum nu mai avea mult de trăit?
Mi-era frig după ce stătusem în curtea bisericii, dar nu de asta tremuram acum.
— Există această posibilitate, da. Şi deşi nu cred că unchiul tău a omorât-o pe Mari, sunt destul de sigur că i-a omorât pe Johannes Eklund şi pe Borre Halvorsen.

Am simţit cum ochii mi se măreau de uimire. Habar n-aveam despre ce vorbea şi nici nu-mi explica.

Dar apoi mi-a picat fisa şi am găsit greşeala din propria mea ecuaţie - plusul care ar fi trebuit să fie un minus

.Am înţeles ce voia să spună Ole. Mi-am îngropat faţa în mâini. — Nu. Dumnezeule, nu!

ACUM

— Şi ce ai făcut atunci?

— Mai întâi a trebuit să-mi revin - am fost şocat. Apoi l-am sunat pe Victor Ramsfjell. Cel mai bun prieten al lui Borre Halvorsen.

— De ce l-ai sunat?

— Trebuia... să-l întreb ceva. Un detaliu care ar fi confirmat suspiciunile lui Ole.

— Şi care era acel detaliu?

Mai arunc o privire spre mama. Plânge. Incontrolabil.

ATUNCI

După ce o îngropase pe Âse, Yngve se întrebase cum ar fi să pună iar piciorul în biserică. Se întrebase cum va reacţiona văzând alte persoane îndoliate, cum ar reacţiona la tristeţea sumbră care părea să locuiască întotdeauna în casa Domnului. La conversaţiile purtate în şoaptă. La muzica lentă, melancolică. La oamenii care poartă haine cernite. La bărbaţii şi femeile care apoi păşesc atenţi printre pietrele funerare, ca şi cum s-ar teme să nu tulbure somnul veşnic al celor trecuţi în nefiinţă.

Nu fusese atât de rău pe cât crezuse - nici măcar la prima înmormântare. Da, se gândise la Âse tot timpul. Ba chiar o văzuse, chiar lângă altar, transmiţând condoleanţe familiei lui Johannes Eklund, dar nu vorbise cu ea. Nici măcar când se oprise la mormântul ei, după slujba de înmormântare. Âse n-avea nevoie. Şi nici Yngve nu avea nevoie ca ea să-i spună ceva. Era bine.

5.

După înmormântarea lui Mari Lindgren, Yngve se aşeză la biroul lui, răsfoind printre declaraţiile luate, când recepţionerul îl anunţă că Ole Hoff şi Even Tollefsen doresc să-l vadă.

— Trimite-i înăuntru, spuse Yngve şi aşează documentele în interiorul unei mape cu buzunare.

îi întâmpină în faţa uşii biroului principal. Yngve putea să vadă că se întâmplase ceva.

— Ce este?

Ole se uită înjur pentru a vedea dacă ascultă cineva. Therese Kyrkjebo stătea la calculatorul ei, privindu-i, cu faţa uşor palidă, dar clar intrigată de prezenţa lor inopinată. Yngve surprinse şi privirea curioasă a procuroarei de caz Vibeke Hanstveit, din spatele peretelui de sticlă al biroului ei.

Curând, toţi cinci stăteau în biroul ei. Even şi Ole îşi prezentaseră povestea, ceea ce descoperiseră. Şi Yngve trebui să recunoască, ceea ce spuneau suna plauzibil, oricât de şocant ar fi fost. întrebarea era, cum aveau s-o dovedească?

— Cred că ştiu cum să obţin o mărturisire, spuse Even.

Serios

?Hanstveit era sceptică.
— Da, serios.
Yngve se uită la pumnii strânşi ai băiatului. La bărbia lui încordată.
— Avem nevoie de o mărturisire care să fie admisă, protestă Hanstveit.
— Sunt sigur că o puteţi obţine după aceea. Când veţi şti.
Apoi le explică planul său.
Yngve trebui să recunoască faptul că era un plan bun. Şi Even părea plin de curaj şi hotărâre şi de disperare, poate. Exista şi multă furie acolo. Parcă avea nevoie să facă asta, pentru binele lui. Tatăl său murise de zece ani. Imo murise şi el acum, după ce şocase întreaga Norvegie. Mari, fosta lui iubită şi sora vitregă, fusese şi ea omorâtă. Şi, cu mai puţin de o săptămână în urmă, Tobias, fratele lui Even, încercase să se sinucidă.
— Nu mă simt foarte bine să te trimit aşa acolo, spuse Yngve, înainte de a-l privi pe Even. Ar putea fi periculos.
— Mă descurc.
Yngve îşi dădu seama că şi Hanstveit era în asentimentul lui, dar ea nu- şi exprimă alte îngrijorări.
— Bine, atunci, concluzionă Yngve. Să-i dăm drumul!
— Un singur lucru, spuse Even.
— Ce este?
Mai întâi pot lua cina cu ei?în seara aceea, cina noastră consta în chiftele suedeze, paste şi sos de roşii cu gust intens de busuioc. Şi Knut era acolo. Ca de obicei, nu spunea prea multe.
După aceea, l-am întrebat pe Tobias dacă vrea să ne jucăm Call of Duty. Trecuse o veşnicie de când nu ne mai jucaserăm împreună. Psihiatrul de la spital ajunsese la concluzia că fratele meu nu mai era predispus la sinucidere, dar că avea nevoie de obiceiuri constante - fără surprize bruşte, fără supărare, doar armonie. Părea mult mai fericit în ultimele zile. Era, cumva mai senin, de parcă ar fi reuşit să lase trecutul în urmă.
— Tocmai am vorbit cu Victor Ramsfjell, i-am spus la un moment dat, în timpul primului joc.
— Hm?

2.

Mâinile fratelui meu se mişcau în continuare. Părea concentrat pe ce face.

— Victor. Amicul lui Borre Halvorsen. Tipul roşcat, ştii? E de-o seamă cu tine.

La început, Tobias nu spuse nimic. Apoi:

— De ce ai vorbit cu *el?*

— Am vrut să verific ceva.

Tobias continuă să se joace, dar mi-am dat seama că-şi pierduse puţin din concentrare.

— Victor nu era la liceu în noaptea în care Mari şi Johannes au fost ucişi. Dar Borre era cel mai bun prieten al său şi vorbeau tot timpul. Unul dintre lucrurile despre care au vorbit a fost când Borre te-a văzut la fereastră, în redacţia ziarului liceului, în acea noapte.

Mâinile lui Tobias îşi încetiniră mişcările.

— Mi-ai spus că ai aşteptat-o pe Mari *în afara* şcolii, Tobias, dar nu e adevărat. Borre te-a văzut la fereastra aceea mult timp *după* ce concertul se terminase.

Tobias renunţă să mai joace, dar evită să mă privească în ochi

.M-am gândit la tentativa de sinucidere a fratelui meu. La început crezusem că se săturase cumva de viaţa lui, deşi probabil şi acest lucru jucase un rol, dar mai ales, cred că-i fusese teamă să nu fie prins. îi fusese teamă că atunci când Yngve Mork îl dusese la secţia de poliţie pentru interogatoriu, el va ceda nervos.

— De aceea a trebuit să moară Borre? Ca să nu spună poliţiei *când* te-a văzut?

Fratele meu nu-mi răspunse.

— Asta te-ar fi transformat într-un mincinos, am continuat. Borre ar fi putut face în aşa fel încât poliţia să te aresteze. Şi atunci *ai fi putut* declara poliţiei despre Imo. Şi Imo nu şi-ar fi putut asuma acest risc.

M-am gândit la Ole Hoff şi la ceea ce Imo încercase să mă determine să fac. Dacă am fi mers până la capăt - dacă l-am fi ucis pe Ole -, Imo ne-ar fi spus că n-am mai fi vorbit niciodată

3.

despre asta. Niciunul dintre noi n-ar mai fi vrut să dezgropăm trecutul. Am fi încercat să uităm. Dacă s-ar fi declanşat semnale de alarmă în mintea mea, le-aş fi ignorat - căci mi-ar fi provocat doar probleme. Şi cum toate dovezile se îndreptau în direcţia lui Imo, n-a existat niciun motiv ca poliţia să se îndoiască de mărturisirea sa sau de vreo dovadă care părea s-o confirme. Aşa că nu a existat niciun motiv să-i pună lui Tobias alte întrebări.

Dar nu înţelesesem niciodată de ce ar fi trebuit să moară Borre. Nu ştia nimic despre tata şi Cecilie şi despre faptul că Mari era copilul lor.

Avatarul fratelui meu muri pe ecranul din faţa noastră. Tobias clipi. Părea că pleoapele i se mişcau cu încetinitorul. Respiră adânc şi se uită la tavan câteva secunde. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am vurt doar să vorbesc cu ea, spuse el calm. După ce discutase şi Imo. Am vrut să vorbesc cu ea, pentru că... nu înţelesesem... ea mă contactase prima, fusese drăguţă şi prietenoasă la telefon. Recunoscătoare când i-am dat fotografiile alea prosteşti cu tine şi cu tata şi i-am spus ce grupă sangvină avea.

Tobias rupse un fir destrămat din ţesătura blugilor.

— Şi apoi, Mari s-a despărţit de *tine* şi m-am gândit... m-am gândit că poate... poate...

Se frământă o clipă.

— Nu credeam că va fi precum celelalte fete, spuse el în cele din urmă. Nu ca târfa aia de Amalie din Solstad.

După înmormântare, Ole îmi mărturisise că, înainte ca Imo să-l atace, condusese până la Solstad. Vorbise cu tatăl lui Ruben - idiotul care venise la Fredheim în toiul nopţii să-l ia pe Tobias. N-am conştientizat cât de grav fusese incidentul cu Amalie, fata îndrăgostită de mine, dar, potrivit tatălui lui Ruben, Tobias se enervase atât de tare în ziua aceea, încât fusese gata s-o strângă de gât. Din fericire, cineva reuşise să-l oprească înainte să fie prea târziu. Amalie fusese îngrozită.

Ole încercase să mă sune din Solstad. Voise să afle ce ştiam despre incident. Când nu îi răspunsesem, se îndreptase spre Imo.

4.

Ole se dusese la el acasă, pentru că voia să-i adreseze câteva întrebări despre Jimmy şi Cecilie, după ce descoperise adevărul despre soţia lui mai devreme în acea zi. Şi atunci văzuse cutia pentru microfoane a lui Johannes. Imo îşi dăduse seama că Ole le putea provoca multe probleme, atât lui, cât şi lui Tobias, aşa că hotărâse să-l scoată complet din ecuaţie pe tatăl lui Oskar. Şi aducându-wî<3 şi pe mine în peisaj, s-a gândit că va acoperi tot terenul. Că totul va dispărea.

— Am crezut că mă place, spuse Tobias cu un suspin blând. Am crezut că mă place cu adevărat. Dar ea nu mi-a răspuns la mesaje şi nici nu a vrut să-mi vorbească după concert, când am mers s-o văd la redacţia ziarului liceului. Era ca un zid. Nici măcar nu voia să mă privească în ochi. Atunci mi-am dat seama că ea doar se *comportase* frumos pentru a obţine ceea ce-şi dorea. Era la fel ca toate celelalte.

Tobias se întoarse spre mine având o privire furioasă şi tristă întipărită pe faţă. M-am întrebat dacă ar trebui să-i spun despre telefonul lui Mari, că nu-i răspunsese la mesaje pentru că telefonul ei fusese stricat, nu neapărat pentru că n-ar fi vrut.

— Şi apoi m-am enervat atât de tare încât am...

— ... lovit-o.

Am terminat propoziţia în locul lui.

— întâi ai lovit-o şi apoi ai strangulat-o.

Tobias se uită în altă parte. Apoi dădu din cap şi trase aer în piept.

— Toate s-au întâmplat atât de repede, încât... nu mi-am dat seama că...

îşi lăsă capul în jos.

— N-am vrut s-o omor. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Nu m-am putut mişca. Nici măcar un muşchi.

— Apoi Imo s-a întors şi a văzut ce se întâmplase.

Tobias respiră din nou sacadat.

— La început el...

Tobias clătină din cap.

5.

— A încercat s-o resusciteze. A făcut tot ce a putut, toate manevrele pentru ca inima să-i bată ritmic, şi i-a făcut respiraţie gură la gură ca un nebun. Şi apoi a venit Johannes şi…

Tobias se opri.

O vreme am crezut că Mari fusese omorâtă pentru că descoperise ceva despre accidentul de maşină al tatălui meu, o dovadă că versiunea mamei nu era adevărată. Probabil nu era. încă mai aveam nevoie să o întreb pe mama despre accident. Dar îmi dădusem seama că Mari îşi dorise să afle cât mai multe despre tatăl ei biologic. Probabil voia doar să ştie cum murise.

— Ce s-a întâmplat după aceea? După ce amândoi aţi devenit criminali.

— Imo... a măsurat sala de muzică în lung şi-n lat, gândindu-se. Trebuia să ieşim de acolo, dar nu puteam folosi uşile de la etaj. I-am spus că uşa redacţiei ziarului liceului era deschisă. Am intrat acolo... am ieşit pe fereastră şi am urcat pe acoperiş.

— Amândoi?

— Da. N-aveam altă opţiune. Imo avea maşina parcată în partea cealaltă. M-a lăsat în apropierea casei noastre şi mi-a spus să mă duc acasă. Să mă bag în pat. Să merg la şcoală a doua zi şi să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să aştept instrucţiuni.

M-am gândit la postarea de pe Facebook a lui Borre din acea zi, cea în care spunea că mint. Că mă văzuse. I-am arătat-o lui Imo înainte să mergem la el acasă, să bem şi să mâncăm. Dacă n-aş fi făcut asta, atunci probabil Borre ar mai fi fost încă în viaţă.

— Ce s-a întâmplat la întoarcerea în Fredheim? Când am venit să te iau de la Solstad?

— Imo mi-a spus ce trebuie să declar la poliţie. Pentru a ne salva pe amândoi. Mi-a spus să le declar că voiam doar să recuperez fotografiile, astfel încât mama să nu ne înnebunească. Era singurul lucru la care se putea gândi c-ar avea vreun sens.

Fusesem surprins că lui Tobias îi păsa destul de mult de sentimentele mamei, astfel încât o căutase pe Mari în noaptea concertului, pentru a recupera fotografiile. Aşa ceva nu părea să-i

6.

stea în fire. Mi-a fost totuşi uşor să-mi imaginez călătoria înapoi de la Solstad la Fredheim. Imo revăzând detaliile împreună cu fratele meu, cum ar trebui să procedeze pentru a nu fi prinşi. înţelegeam de ce Tobias izbucnise în cele din urmă şi încercase să-şi pună capăt vieţii. Să se salveze de suferinţă.
M-am gândit la seara mea de beţie cu Imo. Unchiul meu îi dăduse mesaj lui Tobias. *Doar verific dacă fratele tău este în regulă.* Cu alte cuvinte: verific dacă Tobias se ţinea de planul lor şi nu spunea nimic despre ceea ce făcuseră. Probabil acesta fusese planul lui Imo tot timpul - să se asigure că Tobias era singur şi că eu eram atât de beat, că-mi pierdusem cunoştinţa. Astfel încât el să poată ieşi să-l omoare pe Borre.
— Cât de bine l-ai cunoscut pe Borre?
— Nu prea bine, dar ştiam că obişnuia să stea sub pod din când în când.
— Şi i-ai spus lui Imo?
Tobias dădu din cap.
Şi Imo acţionase pe baza informaţiilor oferite de fratele meu. El îl găsise pe Borre şi-l omorâse sub pod în noaptea aceea.
— Zilele trecute mi-ai spus că Knut intrase în liceu în noaptea aceea. De ce ai făcut asta? Ştiai că e nevinovat.
Tobias se opri o clipă, apoi spuse:
— Erai pe mine. îi povestiseşi lui Imo despre suspiciunile tale, despre cearta noastră. M-am speriat că s-ar putea să le spui ceva şi poliţiştilor, ca să pună şi mai multă presiune pe mine. Am vrut să te concentrezi pe altcineva.
— Ca să nu te suspectez *tinel*
Fratele meu încuviinţă.
— *Tu* te-ai gândit la asta? Nu Imo?
— A fost ideea mea, da.
Şi funcţionase. O vreme, cel puţin.
Crezusem că voi fi mai supărat pe Tobias, dar unei mici părţi din mine chiar îi fusese milă de el. Avusese întotdeauna o relaţie dificilă cu fetele şi se străduise să-şi găsească locul atât la Solstad, cât şi la Fredheim. Şi nu avusese niciodată mulţi

7.

prieteni. Cu siguranţă nu prieteni buni. El n-avea fotbalul, aşa ca mine.
Probabil anii de beţie în care mama noastră ne neglijase avuseseră un impact mai puternic asupra lui decât asupra mea. La urma urmei, el era cu doi ani mai mic decât mine. Şi probabil, doar probabil, aşchia nu sare departe de trunchi. Probabil Tobias devenise criminal pentru că şi mama era la fel. Şi probabil furia lui, la fel ca a mamei noastre, era imposibil de controlat pentru că era doar o parte din el.

Totuşi, nu-l voi putea ierta niciodată. Şi nici nu mai voiam să am de-a face cu el. O omorâse pe Mari. Sora noastră vitregă. Dacă n-ar fi făcut asta, Imo nu l-ar fi ucis pe Johannes. Şi pe Borre. Imo însuşi n-ar fi fost mort acum.

Mai înainte să-i dau semnalul lui Mork, care ascultase toată discuţia noastră prin microfonul care-mi fusese lipit pe piept, am vrut să-i mai ofer fratelui meu câteva minute de normalitate, un moment sau două de adolescenţă, înainte ca viaţa lui să se schimbe pentru totdeauna.

Mi-am luat controllerul. Am făcut semn din cap către ecran, întrebându-l dacă ar trebui să jucăm alt joc. Tobias s-a uitat lung la mine. în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, a încuviinţat

.ACUM

Tobias priveşte blatul mesei din faţa lui. Pare mult prea mic pentru costumul pe care-l poartă. A slăbit mult de când Yngve Mork l-a arestat toamna trecută. Nu s-a deranjat să-şi radă barba. Chiar şi îmbrăcat în costum, tot reuşeşte să pară neîngrijit.

Tobias n-a spus niciodată că îi pare rău. Nici mie şi nici altcuiva. N-a încercat niciodată să-şi exprime regretul în faţa părinţilor lui Mari şi n-a făcut niciun efort să mă privească atunci

8.

când judecătorul mi-a permis să părăsesc sala tribunalului. Fratele meu nici măcar nu şi-a recunoscut crima în mod oficial, motiv pentru care noi toţi fuseserăm chemaţi ca martori.

Dar acum am încheiat-o cu el. Am încheiat ancheta.

Sunt gata să merg mai departe, deşi sunt sigur că evenimentele petrecute la Fredheim în octombrie anul trecut vor rămâne cu mine până în ziua în care voi muri. Acum mă cunoaşte toată lumea. Ori de câte ori oamenii din Fredheim îmi aud numele, ori de câte ori mă văd, se gândesc la membrii nebuni ai familiei mele şi la ce s-a întâmplat în mica noastră comunitate pe parcursul câtorva zile reci şi umede de toamnă.

După toate astea, mă întreb dacă şi mama va deveni o paria a societăţii. Am povestit întregii Norvegii cum îmi trăsese o palmă, cum o bănuisem că- mi omorâse tatăl. Probabil mă va urî pentru tot restul vieţii, mă va renega şi va bea până la moarte, aşa cum sugerase Imo. Sau probabil va dori să ne mutăm din nou, eventual într-un oraş mai mare, unde e mai uşor să dispari şi să uiţi. Nu ştiu. Nici nu vreau să mă gândesc la asta acum.

Probabil oamenii cumsecade ai Norvegiei vor crede că şi eu am în mine, înnăscute, abilitatea şi instinctul criminal, dacă sunt destul de călcat pe bătături. Vor crede că instinctul criminal e cumva o trăsătură de familie, de care chiar nu poţi scăpa, oricât ai încerca. Nu ştiu ce să zic. Acum, nici măcar nu-mi pasă. Vreau doar să părăsesc sala tribunalului şi să plec acasă

.EPILOG

La câteva săptămâni după încheierea procesului, Yngve a avut o altă discuţie cu Dumnezeu. Era în timpul uneia dintre multele nopţi când somnul îl ocolea.

El nu-L întrebă dacă Âse e bine acum, pentru că o ştia împăcată, ştia că nu mai e supărată pe el pentru că n-o ajutase să moară atunci când îşi dorise cu disperare să se termine totul. Nici nu trebui să-L întrebe dacă o poate revedea, pentru că încă o mai întâlnea, din când în când, la ore şi în locuri întâmplătoare.

în schimb, Yngve întrebă dacă Dumnezeu ar paria pe noul manager de la Manchester United. Dacă El nu le-ar putea oferi tuturor o iarnă blândă, măcar o dată. Voia ca Cel de Sus să vegheze asupra Fredheimului şi în următorii câţiva ani, pentru ca Yngve să se poată pensiona şi să nu mai fie speriat prea des de alarma sirenelor, de sunetul suferinţei şi al inimilor frânte.

Nici de data asta nu primi vreun răspuns.

Era duminică şi citea ziarul. Avea în faţa lui şi o ceaşcă de cafea, a treia de azi. Radioul era pornit. Asculta un concurs de geografie, „în jurul lumii în 80 de secunde", şi se bucura ori de câte ori reuşea să răspundă înaintea concurenţilor. Mai luă o înghiţitură de cafea şi întoarse pagina.

Yngve, vrei te rog să pui ceainicul pe foci

Yngve se ridică şi se duse la dulapul de deasupra aragazului. îl deschise şi se opri. Se uită la pachetul galben de ceai, aflat încă în ambalajul său din plastic.

îl scoase şi-l strânse uşor, ducându-l la nas, uimit să mai simtă încă aroma ceaiului prin plastic.

Sună telefonul.

Era Therese Kyrkjebo.

Yngve puse jos pachetul de ceai. Era din nou de serviciu şi se temea mereu de ce era mai rău când unul dintre colegii săi îl suna. Răspunse şi auzi un suspin liniştit la celălalt capăt. Pentru o clipă se temu că ceva îngrozitor se abătuse încă o dată asupra frumosului oraş Fredheim.

— A venit pe lume, spuse Therese respirând zgomotos. S-a născut azi- noapte. Este băiat!
Yngve răsuflă uşurat, zâmbind. La început nu scoase o vorbă, pentru că se gândea din nou la Dumnezeu.
Ce veste minunată! şopti Yngve în timp ce îi dădeau lacrimile. Sunt atât de bucuros pentru tine, Therese! Te

felicit din toată inima!

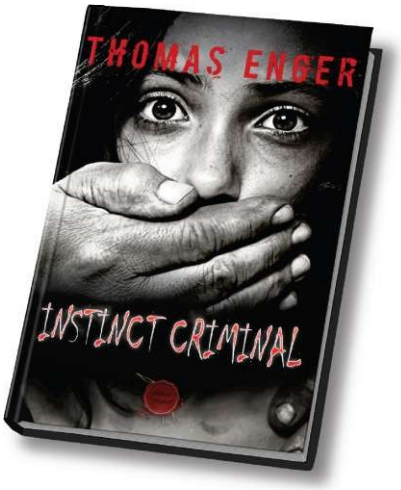

virtual-project.eu

[11]- Editura Litera, colecţia *Thriller,* traducerea în limba română Petru Iamandi, Bucureşti, 2013. (N.tr.).

■[3]- University College London. (N.tr.).

Premiu acordat de Crime Writers Association pentru cel mai bun roman politist tradus al anului. (N.tr.)